

หนังสือเล่มที่สี่ของ โมเสส

เรียกว่า กัณฑ์การวิถิ

ทำความเข้าใจพระคัมภีร์
(อธิบายข้อพระคัมภีร์แบบเบ้าพิศอิสรระ)

โดย ดร. เดวิด เอช. ซอเรนสัน

นอร์ธสตาร์ มินิสตรี่ส์
(พันธกิจของคริสตจักรเบ้าพิศนอร์ธสตาร์)

1820 อ. เวสต์ มอร์แกน

คิวลัซ, มินเนโซต้า 55811

218-726-0209

ปรับปรุงครั้งที่สอง
สงวนลิขสิทธิ์ 2007
นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์
1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน
คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

มิชชันนารีชาวอเมริกันควรติดต่อ ดร. เดวิด ซอเรนสัน
เพื่อขออนุญาตก่อนใช้เนื้อหาอธิบายชื่อพระคัมภีร์นี้

davidsorenson@juno.com

หนังสือเล่มที่สี่ของ โมเสส

เรียกว่า กัณดารวิถี

บทนำสู่กัณดารวิถี: แม้ว่าพวกยิวใช้ชื่ออื่นๆเพื่อเรียกหนังสือเล่มนี้ แต่นับตั้งแต่สมัยแรกๆของคริสตจักรเป็นต้นมา ก็ถูกเรียกว่า Numbers เพราะว่ามันก็สามะโนประชากรของชนชาติอิสราเอลที่เพิ่งถือกำเนิดขึ้นมา หนังสือเล่มนี้เล่าต่อเรื่องราวที่ค้างไว้ในหนังสืออพยพซึ่งจบที่ชนชาติอิสราเอลอยู่บนที่ราบของแม่น้ำจอร์แดนและกำลังจะเข้าไปในแผ่นดินนั้น เหล่านักวิชาการพระคัมภีร์ต่างเห็นพ้องตรงกันว่า โมเสสเป็นผู้แต่งหนังสือเล่มนี้

แม้ว่ามันก็ความล้มเหลวของชนชาติอิสราเอลระหว่างการเดินทางของพวกเขาไปยังแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ แต่หนังสือเล่มนี้ก็นำเสนอคำสั่งและระเบียบวินัยที่ชัดเจนของพระเจ้าสำหรับประชากรของพระองค์ หนังสือเล่มนี้ประกอบด้วยหลายส่วน นั่นคือ (1) ลำดับก่อนหลังของชนชาติอิสราเอลสำหรับการเดินทาง 1:1-10:10; (2) การเดินทางจากซีนายไปยังคาเดชบารเนีย 10:11-12:16; (3) ชนชาติอิสราเอลที่คาเดชบารเนีย 13:1-19:22; (4) หลายปีแห่งการรอนแรม 20:1-33:49 และ (5) คำสั่งสุดท้ายก่อนการเข้าไปในแผ่นดินนั้น 33:50-36:13

ภาพรวมของกัณดารวิถี 1: หนังสือกัณดารวิถีเริ่มต้นด้วยการที่พระเจ้าทรงสั่ง โมเสสให้เรียงลำดับและจัดระเบียบชนชาติอิสราเอลสำหรับการเดินทางที่จะมีขึ้น ภารกิจแรกของเขา ก็คือการสำรวจสามะโนประชากรเพื่อระบุจำนวนประชากรชายที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว จากนั้นเขาต้องจัดระเบียบการตั้งค่ายเพื่อความเป็นระเบียบและควมมีวินัยเชิงโครงสร้าง บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) การนับจำนวนชนชาติอิสราเอลในข้อ 1-43; (2) จำนวนทั้งหมดของประชาชนในข้อ 44-46; (3) และคนเลวีไม่ถูกนับจำนวนรวมเข้ากับพวกที่เหลือในข้อ 47-54

กตว 1:1-4 ณ วันที่หนึ่งเดือนที่สองปีที่สองตั้งแต่เขาทั้งหลายออกจากประเทศอียิปต์ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสในพลับพลาแห่งชุมนุม ณ ถิ่นทูลกัณดารซีนายว่า 2 "เจ้าจงนับชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษตามจำนวนรายชื่อผู้ชายเรียงตัวทุกคน 3 ตั้งแต่อายุได้ยี่สิบปีขึ้นไปบรรดาคนที่ออกรบได้ในกองทัพพวกอิสราเอล

เจ้ากับอาโรนจงจัดตั้งเขาทั้งหลายไว้เป็นกองๆ 4 และจงมีคนอยู่ด้วยเจ้าจากทุกตระกูล ทุกคนนั้น ให้เป็นหัวหน้าในเรือนบรรพบุรุษของเขา

การเล่าเรื่องดำเนินต่อไปหลังจากการออกบัญญัติเกี่ยวกับคนเลวีแล้วในหนังสือเลวีนิติ พระเจ้าตรัสกับโมเสสจากพลับพลาที่เพิ่งเปิดในวันแรกของเดือนที่สองของปีที่สอง ในวันแรกของเดือนแรกของปีที่สองพลับพลาได้ถูกตั้งขึ้น บางทีในช่วงเดือนนั้นที่เข้ามาแทรก เนื้อหาของหนังสือเลวีนิติได้ถูกนำเสนอ บัดนี้ หนึ่งเดือนต่อมา พระเจ้าทรงสั่งโมเสสให้นับจำนวนประชากรของชนชาตินั้น

กล่าวอย่างเจาะจงแล้ว เขาต้องนับจำนวนประชากรเพศชายที่เป็นผู้ใหญ่แล้วที่อายุยี่สิบปีขึ้นไป เขาจะต้องเก็บบันทึกอย่างถูกต้องแม่นยำเกี่ยวกับผู้ชายแต่ละคน ครอบครัว และตระกูลที่พวกเขาอยู่ในแต่ละตระกูล เขาได้รับบัญชาให้บันทึกเกี่ยวกับทุกคนที่ไปทำสงครามได้ ชนชาติอิสราเอลในสมัยนั้นและทุกวันนี้มีกองทัพที่เป็นสากล ผู้ชายที่เป็นผู้ใหญ่แล้วทุกคนที่สู้รบได้ถูกถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของกองกำลังของชนชาตินั้น

กตว 1:5-16 และเหล่านี้คือชื่อชายทั้งปวงที่จะยืนอยู่กับเจ้าคือ เอลีชูร์บุตรชายเซเคเออร์ จากตระกูลรูเบน 6 เซลูมิเอลบุตรชายคูริซัดดัย จากตระกูลสิเมโอน 7 นาโชนบุตรชายอัมมีนาดับ จากตระกูลยูดาห์ 8 เนซันเอลบุตรชายสุอาร์ จากตระกูลอิสสาคาร์ 9 เอลีอับบุตรชายเฮโลน จากตระกูลเศบูลุน 10 จากลูกหลานของโยเซฟ มีเอลีชามบุตรชายอัมมีฮูด จากตระกูลเอฟราอิม และกามาลิเอลบุตรชายเปดาซูร์ จากตระกูลมนัสเสห์ 11 อาบีดันบุตรชายกิเดโอนี จากตระกูลเบนยามิน 12 อาหิเยเซอร์บุตรชายอัมมีซัดดัย จากตระกูลดาน 13 ปากีเอลบุตรชายโอคราน จากตระกูลอาเชอร์ 14 เอลียาซาฟบุตรชายเดอูเอล จากตระกูลกาด 15 อาหิราบบุตรชายเออนัน จากตระกูลนัฟทาลี" 16 คนเหล่านี้เป็นคนที่ชุมนุมชนเลือกให้เป็นประมุขแห่งตระกูลของบรรพบุรุษของเขา เป็นหัวหน้าคนอิสราเอลที่นับเป็นพันๆ

พระเจ้าตรัสบอกโมเสสเกี่ยวกับชื่อของชายคนหนึ่งจากแต่ละตระกูลจากทั้งสิบสองตระกูลแห่งชนชาติอิสราเอล "ที่จะยืนอยู่กับเจ้า" แต่ละคนเป็นเจ้านายและเป็นผู้มีชื่อเสียงในแต่ละตระกูลของชนชาติอิสราเอล

กตว 1:17-19 โมเสสและอาโรนได้นำคนเหล่านี้ที่ระบุชื่อมาแล้ว 18 และในวันที่หนึ่งเดือนที่สองคนเหล่านี้ก็เรียกประชุมชนทั้งหมด เข้ามาขึ้นทะเบียนตามครอบครัวและตาม

เรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อเรียงตัวคนทั้งปวงที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป 19 ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสไว้ ท่านจึงนับคนที่ถิ่นทุรกันดารจีนายดังนี้

ผ่านทางเจ้านายทั้งสิบสองคนนี้ คนทั้งชาติได้มาประชุมกันในวันแรกของเดือนที่สอง คำที่แปลว่า ครอบครัว (pedigrees) (ยาลัด) มีความหมายว่า ‘วงศ์วาน’ คำที่แปลว่า รายชื่อ (poll) (กัล โกลเลธ) มีความหมายตรงตัวว่า ‘หัว’ และในบริบทนี้มีความหมายว่า การสำรวจสำมะโนครัว ดังนั้นชายแต่ละคนและแต่ละครอบครัวในแต่ละตระกูลจึงต้องประกาศวงศ์วานของตนในการสำรวจสำมะโนครัวที่จะมีขึ้นนี้ พระเจ้าจึงทรงบัญชาโมเสสให้นับจำนวนทุกครัวเรือนโดยการสำรวจสำมะโนครัวและบันทึกจำนวนประชากร “ที่ถิ่นทุรกันดารจีนาย”

กฉว 1:20-45 คนรูเบนบุตรหัวปีของอิสราเอล โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อผู้ชายเรียงตัวทุกคน ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ออกรบได้ทั้งหมด 21 จำนวนคนในตระกูลรูเบนเป็นสี่หมื่นหกพันห้าร้อยคน 22 คนสิเมโอน โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ทุกคนที่เขา นับตามจำนวนรายชื่อผู้ชายเรียงตัวทุกคน ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ออกรบได้ทั้งหมด 23 จำนวนคนในตระกูลสิเมโอนเป็นห้าหมื่นเก้าพันสามร้อยคน 24 คนกาด โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ออกรบได้ทั้งหมด 25 จำนวนคนในตระกูลกาดเป็นสี่หมื่นห้าพันหกร้อยห้าสิบคน 26 คนยูดาห์ โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ออกรบได้ทั้งหมด 27 จำนวนคนในตระกูลยูดาห์เป็นเจ็ดหมื่นสี่พันหกร้อยคน 28 คนอิสสาคาร โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ออกรบได้ทั้งหมด 29 จำนวนคนในตระกูลอิสสาคารเป็นห้าหมื่นสี่พันสี่ร้อยคน 30 คนเศบูลุน โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ออกรบได้ทั้งหมด 31 จำนวนคนในตระกูลเศบูลุนเป็นห้าหมื่นเจ็ดพันสี่ร้อยคน 32 จากลูกหลานของโยเซฟ คือคนเอฟราอิม โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ออกรบได้ทั้งหมด 33 จำนวนคนตระกูลเอฟราอิมเป็นสี่หมื่นห้าร้อยคน 34 คนมนัสเสห์ โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ออกรบได้ทั้งหมด 35 จำนวนคนในตระกูลมนัสเสห์เป็นสามหมื่นสองพันสองร้อยคน 36 คนเบนยามิน โดยพงศ์พันธุ์

ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป
 ออกรบได้ทั้งหมด 37 จำนวนคนในตระกูลเบนยามินเป็นสามหมื่นห้าพันสี่ร้อยคน 38 คนตาม
 โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่
 ยี่สิบปีขึ้นไปออกรบได้ทั้งหมด 39 จำนวนคนในตระกูลดานเป็นหกหมื่นสองพันเจ็ดร้อย
 คน 40 คนอาเซอร์ โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อ
 คนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปออกรบได้ทั้งหมด 41 จำนวนคนในตระกูลอาเซอร์เป็นสี่หมื่น
 หนึ่งพันห้าร้อยคน 42 คนนัฟทาลี โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ
 ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปออกรบได้ทั้งหมด 43 จำนวนคนในตระกูลนัฟ
 ทาลีเป็นห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยคน 44 จำนวนคนเหล่านี้เป็นคนที่โมเสสกับอาโรน และประมุขทั้ง
 สิบสองคนของคนอิสราเอล ผู้แทนเรือนบรรพบุรุษของตนได้นับไว้ 45 ฉะนั้นจำนวนคน
 อิสราเอลทั้งหมดที่นับตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปทุกคนใน
 อิสราเอลซึ่งออกรบได้

สิบสองตระกูลของชนชาติอิสราเอลถูกนับจำนวน ผู้ชายแต่ละคนที่มีอายุยี่สิบปีขึ้นไปและ
 ไปรบได้ถูกนับจำนวน “ตามจำนวนรายชื่อ” (นั่นคือ นับเป็นรายหัว) ต่อไปนี้เป็นสรุปย่อและ
 สำนะโนประชากรของตระกูลต่างๆของอิสราเอล

รูเบน	46,500 คน
สิเมโอน	59,300 คน
กาด	45,650 คน
ยูดาห์	74,600 คน
อิสสาการ์	54,400 คน
เศบูลุน	57,400 คน
เอฟราอิม	40,500 คน
มนัสเสห์	32,200 คน
เบนยามิน	35,400 คน

दान	62,700 คน
อาเซอร์	41,500 คน
นัฟทาลี	53,400 คน

กฉว 1:46 จำนวนคนทั้งหมดที่นับนั้นเป็นหกแสนสามพันห้าร้อยห้าสิบคน จำนวนผู้ชายทั้งหมดที่อายุยี่สิบปีขึ้นไปและแข็งแรงพอที่จะไปรบได้คือ 603,550 คน เมื่อไม่นับคนเลวีเพศชาย 22,000 คน เราอาจสันนิษฐานได้ว่าชนชาติอิสราเอลทั้งหมดมีจำนวนเยอะกว่าอย่างน้อย 4 เท่า ผู้ชายแต่ละคนน่าจะมีภรรยาคนหนึ่งและพวกเขาน่าจะมีบุตรอย่างน้อยเฉลี่ยสองคน นั่นไม่รวมคนสูงอายุที่อยู่ท่ามกลางพวกเขาและไม่รวมคนตระกูลเลวี เราจึงอาจสันนิษฐานได้ว่าจำนวนประชากรอิสราเอลในขณะนั้นอยู่ระหว่าง 2.5 ล้านและ 3 ล้านคน

กฉว 1:47-51 แต่มีได้นับคนเลวีตามตระกูลบรรพบุรุษของตนรวมด้วย 48 เพระพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 49 "เฉพาะตระกูลเลวีเข้าย้านับและอย่าทำสำมะโนครัวไว้ในคนอิสราเอล 50 แต่เจ้าจงตั้งคนเลวีไว้สำหรับพลับพลาพระโอวาท สำหรับบรรดาเครื่องใช้กับทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับพลับพลา ให้เขาขนพลับพลาและบรรดาเครื่องใช้ กับปฏิบัติงานพลับพลา นั้น และตั้งเต็นท์ที่อยู่รอบพลับพลา 51 เมื่อจะยกพลับพลาไปคนเลวีจะต้องรื้อพลับพลาลง และเมื่อจะตั้งพลับพลาขึ้นก็ให้คนเลวีเป็นผู้จัดตั้ง ผู้อื่นเข้ามาใกล้พลับพลา ผู้นั้นต้องถูกโทษถึงตาย

มีบรรยายไว้ตรงนี้ว่าคนตระกูลเลวีจะต้องไม่ถูกนับรวมเข้ากับประชาชนอิสราเอลส่วนใหญ่ แต่ความรับผิดชอบของพวกเขาคือการดูแล กำกับ ขนย้าย ตั้งและแยกชิ้นส่วนของพลับพลา นอกจากนี้ ผู้ที่รูก้าวเข้าไปโดยไม่ได้รับอนุญาตก็มีโทษถึงตาย

กฉว 1:52-54 ให้คนอิสราเอลตั้งเต็นท์ตามที่ของตนแต่ละพวก และแต่ละคนตามค่ายของตน และแต่ละคนตามชงตระกูลของตน 53 แต่ให้คนเลวีตั้งเต็นท์รอบพลับพลาพระโอวาท เพื่อมิให้พระพิโรธเกิดเหนือชุมนุมชนอิสราเอล ให้ตระกูลเลวีปฏิบัติงานพลับพลาพระโอวาท" 54 คนอิสราเอลก็กระทำดั่งนั้น เขาทั้งหลายกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ทุกประการ

เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงสั่งให้มีการตั้งค่ายของชนชาติอิสราเอลอย่างเป็นระบบระเบียบ ผู้ชายแต่ละคนและครอบครัวของเขาจะต้องตั้งค่ายของตน "ตามที่ของตนแต่ละพวก และแต่ละ

คนตามค่ายของตน และแต่ละคนตามธงตระกูลของตน” นี่สื่อว่าในแต่ละค่ายย่อยๆ ทั้งสี่ มีการแบ่งออกเป็นส่วนย่อยลงไปอีกสามส่วนสำหรับแต่ละตระกูลและธงตระกูลสำหรับแต่ละครอบครัวภายในตระกูลนั้นๆ ด้วยเหตุนี้ ค่ายของชนชาติอิสราเอลจึงน่าจะมีความเป็นระเบียบมากๆ พลับพลาจะต้องถูกตั้งอยู่ตรงใจกลางของค่าย คนเลวีในฐานะเป็นตระกูลหนึ่งจะต้องตั้งเต็นท์อยู่รอบพลับพลา พวกเขาไม่เพียงอยู่ใกล้ๆ และพร้อมที่จะตอบสนองความต้องการต่างๆ ของพลับพลาเท่านั้น แต่พวกเขายังกลายเป็นแนวป้องกันเกรงว่าคนสะเพร่าบางคนจะรुक้าเข้าไปในพลับพลาและตัวเองจะได้รับอันตรายด้วย เรื่องนี้ต้องขอชมชนชาติอิสราเอลที่กระทำตามที่ได้รับบัญชาโดยพระเจ้า

ภาพรวมของกัณฑ์การวิถึ 2: ความเป็นระเบียบของผังที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้สำหรับการตั้งค่ายของชนชาติอิสราเอลปรากฏชัดเจน พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งความเป็นระเบียบ ในบทนี้ การแบ่งค่ายออกเป็นสี่ส่วนหลักๆ พร้อมกับตระกูลต่างๆ ที่อยู่ในกลุ่มย่อยแต่ละกลุ่มนั้นก็ถูกนับจำนวน

กตว 2:1-2 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า 2 "ให้คนอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ตามธงของตนทุกคน ตามธงตราเรือนบรรพบุรุษของตน ให้ตั้งเต็นท์หันหน้าเข้าหาพลับพลาแห่งชุมนุมทุกด้าน

พระเจ้าตรัสสั่งชนชาติอิสราเอลผ่านทางโมเสสต่อไปเกี่ยวกับลำดับและการจัดเรียงของค่ายนั้น แต่ละครอบครัวไม่เพียงต้องตั้งค่ายตามครอบครัวของตนเท่านั้น แต่พวกเขาต้องทำเช่นนั้นตามตระกูลของตนด้วย คำว่า **ธงตรา** มีความหมายว่าธง ดังนั้น แต่ละตระกูลจึงมีธงอันเป็นเอกลักษณ์ของมัน ภายในแต่ละตระกูลจะมีธงของครอบครัวต่างๆ ของตระกูลนั้นๆ

นอกจากนี้ ดังจะมีหมายเหตุไว้ในไม่ช้า แต่ละตระกูลเป็นส่วนหนึ่งของค่ายย่อยๆ สามค่ายซึ่งถูกจัดระเบียบให้อยู่ที่สี่ทิศหลักๆ ของเขมทิศ ความเห็นเกี่ยวกับการที่การตั้งค่ายเหล่านี้จะต้องอยู่ห่างๆ โดย “หันหน้าเข้าหาพลับพลาแห่งชุมนุมทุกด้าน” ก็ทำให้หลายคนคิดว่าอาจมีพื้นที่ว่างที่ไกลถึงสองพันศอก (นั่นคือ 3,000 ฟุต) จากตระกูลเหล่านี้ไปถึงพลับพลาโดยอิงตามโยชูวา 3:4

กตว 2:3-9 พวกที่ตั้งค่ายด้านตะวันออกทางดวงอาทิตย์ขึ้น ให้เป็นของรงค่าย ยูดาห์ตามกองของเขา นาโชนบุตรชายอัมมีนาดีจะเป็นนายกองของคนยูดาห์ 4 พลโยธาที่นับไว้วันนี้มีเจ็ดหมื่นสี่พันหกร้อยคน 5 ให้ตระกูลอิสสาการ์ตั้งค่ายเรียงถัดมา เนซันเอลบุตรชายศูอาร์จะเป็นนายกองของคนอิสสาการ์ 6 พลโยธาที่นับไว้วันนี้มีห้าหมื่นสี่พันสี่ร้อยคน 7 ให้ตระกูลเศบูลุนเรียงถัดยูดาห์ไป เอลีอับบุตรชายเฮโลนจะเป็นนายกองของคนเศบูลุน 8 พลโยธาที่นับไว้วันนี้มีห้าหมื่นเจ็ดพันสี่ร้อยคน 9 จำนวนชนทั้งหมดที่นับเข้าในค่ายยูดาห์ตามกองของเขาเป็นหนึ่งแสนแปดหมื่นหกพันสี่ร้อยคน เมื่อออกเดินคนเหล่านี้จะยกไปก่อน

ในฝั่งตะวันออกของพลับพลาเป็นค่ายของยูดาห์ ในการตั้งค่ายนี้มีตระกูลอิสสาการ์และเศบูลุนด้วย ค่ายนี้จึงมีผู้ชายทั้งสิ้น 186,400 คนที่สามารถไปรบได้ เมื่อพลับพลาจะต้องถูกย้าย กลุ่มแรกที่จะต้องยกนำหน้าพลับพลาไปก่อนคือ ค่ายของยูดาห์ซึ่งมีคนเยอะกว่า

กตว 2:10-17 ให้รงค่ายของรูเบนตั้งทางทิศใต้ตามกองของเขา เอลีชูร์บุตรชายเซเดเออร์จะเป็นนายกองของคนรูเบน 11 พลโยธาที่นับไว้วันนี้มีสี่หมื่นหกพันห้าร้อยคน 12 ให้ตระกูลสิเมโอนตั้งค่ายเรียงถัดมา เซลูมิเอลบุตรชายศูริซัดดัยจะเป็นนายกองของคนสิเมโอน 13 พลโยธาที่นับไว้วันนี้มีห้าหมื่นเก้าพันสามร้อยคน 14 ให้ตระกูลกาตเรียงถัดรูเบนไป เอลียาซาบุตรชายเรอูเอลจะเป็นนายกองของคนกาต 15 พลโยธาที่นับไว้วันนี้มีสี่หมื่นห้าพันหกร้อยห้าสิบคน 16 จำนวนคนทั้งหมดที่นับเข้าในค่ายรูเบนตามกองของเขาเป็นหนึ่งแสนห้าหมื่นหนึ่งพันสี่ร้อยห้าสิบคน เมื่อออกเดินคนเหล่านี้จะเป็นพวกที่สอง 17 แล้วให้ยกพลับพลาแห่งชุมนุมเดินตามไปให้ค่ายคนเลวีอยู่กลางกระบวนค่าย เขาตั้งค่ายอยู่อันดับใดก็ให้ออกเดินไปตามอันดับนั้น ทุกค่ายตามอันดับตามธงตระกูลของตน

ในด้านทิศใต้ของพลับพลาคือค่ายของรูเบน ที่อยู่ในการตั้งค่ายนี้ด้วยคือตระกูลสิเมโอนและกาต ค่ายนี้มีผู้ชายทั้งหมด 151,450 คนที่ไปรบได้ เมื่อพลับพลาถูกขนย้าย คณะที่สองที่ต้องยกเดินออกไปคือ ค่ายของรูเบน หลังจากนั้นพลับพลาที่จะถูกยกตามไปพร้อมกับคนตระกูลเลวีที่ไปพร้อมกันด้วย

กตว 2:18-24 ให้รงค่ายของเอฟราอิมตั้งทางทิศตะวันตกตามกองของเขา เอลีซา มาบุตรชายอัมมีฮูตจะเป็นนายกองของคนเอฟราอิม 19 พลโยธาที่นับไว้วันนี้มีสี่หมื่นห้าร้อยคน 20 ให้คนตระกูลมนัสเสห์เรียงถัดมา กามาลีเอลบุตรชายเปดาซูร์จะเป็นนายกองของคนมนัสเสห์ 21

พลโยธาที่นับไว้วันนี้มีสามหมื่นสองพันสองร้อยคน 22 ให้ตระกูลเบนยามินเรียงถัดเอฟราอิมไป
อาบีดันบุตรชายกิเดโอนีจะเป็นนายกองของคนเบนยามิน 23 พลโยธาที่นับไว้วันนี้มีสามหมื่นห้า
พันสี่ร้อยคน 24 จำนวนคนทั้งหมดที่นับเข้าในค่ายเอฟราอิมตามกองของเขาเป็นหนึ่งในแสนแปด
พันหนึ่งร้อยคน เมื่อออกเดินคนเหล่านี้จะเป็นพวกที่สาม

ด้านทิศตะวันตกของพลับพลา คือ ค่ายของเอฟราอิม ที่อยู่ในค่ายนี้ด้วยคือตระกูลมนัส
เสห์และเบนยามิน มีผู้ชายทั้งหมด 108,100 คนที่ไปรบได้ในค่ายนี้ เมื่อชนชาตินี้ยกออกเดิน ค่าย
ของเอฟราอิมซึ่งมีจำนวนเยอะกว่าจะยกตามไปเป็นที่สามและตามหลังพลับพลาไปแบบติดๆ

กคว 2:25-32 ให้ธงค่ายของดานตั้งทางทิศเหนือตามกองของเขา อาหิเยเซอร์
บุตรชายอัมมีซัดคัยจะเป็นนายกองของคนดาน 26 พลโยธาที่นับไว้วันนี้มีหกหมื่นสองพันเจ็ดร้อย
คน 27 ให้ตระกูลอาเซอร์ตั้งค่ายเรียงถัดมา ปากีเอลบุตรชายโอครานจะเป็นนายกองของคนอา
เซอร์ 28 พลโยธาที่นับไว้วันนี้มีสี่หมื่นหนึ่งพันห้าร้อยคน 29 ให้ตระกูลนัฟทาลีเรียงถัดดานไป อาหิ
ราบุตรชายเอันจะเป็นนายกองของคนนัฟทาลี 30 พลโยธาที่นับไว้วันนี้มีห้าหมื่นสามพันสี่ร้อย
คน 31 จำนวนคนทั้งหมดที่นับเข้าในค่ายดาน เป็นหนึ่งแสนห้าหมื่นเจ็ดพันหกร้อยคน เมื่อออก
เดินคนเหล่านี้จะเป็นพวกสุดท้าย เดินตามธงตระกูลของตน" 32 คนเหล่านี้เป็นชนชาติอิสราเอล
ที่นับตามเรือนบรรพบุรุษ คนทั้งหมดที่อยู่ในค่ายนับตามกองมีหกแสนสามพันห้าร้อยห้าสิบคน

สุดท้าย ด้านทิศเหนือของพลับพลา คือ ค่ายของดาน ที่รวมอยู่ในค่ายนี้ด้วยคือ ตระกูลอา
เซอร์และนัฟทาลี พวกเขามีผู้ชายทั้งสิ้น 157,600 คนที่ไปรบได้ พวกเขากลายเป็นคนคอยระวัง
หลังเมื่อชนชาติอิสราเอลและพลับพลาแยกออกเดินไป

กคว 2:33-34 แต่มิได้นับพวกเลวีรวมเข้าในคนอิสราเอล ตามที่พระเยโฮวาห์
ทรงบัญชาโมเสส 34 คนอิสราเอลก็กระทำดังนั้น เขาทั้งหลายตั้งค่ายอยู่ตามธง และยกออกเดิน
ไปทุกคนตามครอบครัวของตน ตามเรือนบรรพบุรุษของตน ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา
โมเสสไว้ทุกประการ จำนวนผู้ชายทั้งหมดที่ออกรบได้ของอิสราเอลถูกระบุไว้อีกครั้งว่าเป็น
603,550 คนโดยไม่รวมพวกคนเลวี ดังนั้นชนชาติอิสราเอลจึงจัดค่ายของตนและการยกออกเดิน
ของตนตามที่พระเจ้าตรัสสั่ง

ภาพรวมของกัณดารวิถี 3: บทต่อไปนำเสนอการจัดระเบียบและการสำรวจจำนวนบุตรชายทั้งหลายของอาโรนพร้อมกับตระกูลเลวี บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) บุตรชายทั้งหลายของอาโรนกับคนเลวีถูกแยกไว้แทนบุตรหัวปีในข้อ 1-13; (2) คนเลวีถูกนับจำนวนตามครอบครัวของตนพร้อมกับหน้าที่ต่างๆของตนในข้อ 14-39; (3) และบุตรหัวปีทั้งหลายถูกนับจำนวนในข้อ 40-51

กตว 3:1-4 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของอาโรนและโมเสสครั้งเมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสบนภูเขาซีนาย 2 ชื่อบุตรชายของอาโรนมีดังนี้ นาดับบุตรหัวปี อาบิฮู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์ 3 นี่แหละเป็นชื่อบุตรชายของอาโรนที่ได้เจิมไว้เป็นปุโรหิต เป็นผู้ที่ท่านสถาปนาไว้ให้ปฏิบัติในตำแหน่งปุโรหิต 4 แต่นาดับและอาบิฮูตายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เมื่อเขาเอาไฟที่ผิดรูปแบบมาถวายบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ถิ่นทุรกันดารซีนาย และต่างก็ไม่มีบุตร ดังนั้นเอเลอาซาร์และอิธามาร์จึงได้ปรนนิบัติในตำแหน่งปุโรหิตอยู่ในสายตาของอาโรนบิดาของเขา

ครอบครัวของอาโรนถูกบันทึกไว้ เขามีบุตรชายสี่คน ได้แก่ นาดับ อาบิฮู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์ คนเหล่านี้พร้อมกับอาโรนบิดาของตนได้ถูกเจิมตั้งให้รับตำแหน่งปุโรหิตของชนชาติอิสราเอล น่าเศร้าที่ว่าบุตรชายคนโตสองคนของอาโรน คือ นาดับและอาบิฮูเสียชีวิต เพราะพระเจ้าทรงพิพากษาพวกเขาในเรื่องของการถวายไฟที่ผิดรูปแบบ พวกเขาไม่มีบุตร อย่างไรก็ตาม บุตรชายคนเล็กสองคนของอาโรนก็คอยช่วยเหลือเขาในหน้าที่ปุโรหิตของเขาต่อไป

กตว 3:5-13 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 6 "จงนำตระกูลเลวีเข้ามาใกล้ และตั้งเขาไว้ต่อหน้าอาโรนปุโรหิต ให้เขาปรนนิบัติอาโรน 7 เขาจะปฏิบัติหน้าที่แทนอาโรนและแทนชุมนุมชนทั้งหมดหน้าพลับพลาแห่งชุมนุม ขณะเขาปฏิบัติงานที่พลับพลา 8 เขาจะดูแลบรรดาเครื่องใช้ของพลับพลาแห่งชุมนุม และปฏิบัติหน้าที่แทนคนอิสราเอล เมื่อเขาปฏิบัติงานที่พลับพลา 9 จงมอบคนเลวีไว้กับอาโรนและกับบุตรชายทั้งหลายของอาโรน เขาทั้งหลายรับเลือกจากคนอิสราเอลมอบไว้กับอาโรนแล้ว 10 เจ้าจงแต่งตั้งอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรนให้ปฏิบัติงานตามตำแหน่งปุโรหิต แต่คนอื่นที่เข้ามาใกล้จะต้องถูกลงโทษถึงตาย" 11 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 12 "ดูเถิด เราเองได้เลือกคนเลวีจากคนอิสราเอลแทนบรรดาบุตรหัวปีท่ามกลางคนอิสราเอลที่คลอดจากครรภ์มารดาก่อน คนเลวีจะเป็นของเรา 13 เพราะบรรดาบุตร

ห้วยปีเป็นของเรา ในวันที่เราได้ประหารชีวิตบุตรห้วยปีทั้งหลายในประเทศอียิปต์นั้น เราได้เลือกบรรดาบุตรห้วยปีในอิสราเอล ทั้งมนุษย์และสัตว์เดียรัจฉานไว้เป็นของเราทั้งหลายเหล่านี้ต้องเป็นของเรา เราคือพระเยโฮวาห์"

พระเจ้าตรัสสั่งโมเสสให้เรียกประชุมคนตระกูลเลวีทั้งหมดให้มาอยู่ต่อหน้าอาโรน พวกเขาจะต้องได้รับมอบหมายหน้าที่ปรนนิบัติในพลับพลาอย่างเป็นทางการในฐานะเป็นผู้ช่วยของอาโรน พวกเขาจะมีหน้าที่ดูแลเครื่องมือเครื่องใช้ทุกอย่างของพลับพลา นอกจากนี้ พวกเขาจะถูกแต่งตั้งให้คุ้มกันพลับพลาไว้เกรงว่าคนอื่น (นั่นคือ ใครก็ตามที่ไม่ได้รับอนุญาตอย่างถูกต้องเหมาะสม) จะเข้ามาใกล้มัน ในกรณีดังกล่าว คนเหล่านั้นจะต้องถูกประหารชีวิต โดยเห็นได้ชัดว่าด้วยน้ำมือของคนเลวี พวกเขาจึงกลายเป็นตำรวจประจำพลับพลาพวกแรก และต่อมาก็คือพวกตำรวจประจำพระวิหารในสมัยของพระเยซู

พระเจ้าทรงเตือนความจำต่อไปว่าพระองค์ได้ทรงเลือกตระกูลเลวีให้มารับหน้าที่ปรนนิบัติแทนบุตรห้วยปีทั้งหลายของชนชาติอิสราเอล พระองค์จึงได้ทรงเลือกคนเหล่านั้นด้วยตัวพระองค์เองให้มารับหน้าที่ปรนนิบัติพระองค์ที่พลับพลา นั้น พระเจ้าทรงเตือนความจำพวกเขาอีกว่าบุตรห้วยปีทั้งหมดเป็นของพระองค์เหมือนกับการถือพิธีปลุกในอียิปต์ อย่างไรก็ตาม ในทางปฏิบัติแล้ว พระองค์ได้ทรงมอบหมายพวกเลวีให้ทำหน้าที่ปรนนิบัติพระองค์แทนบุตรห้วยปีทั้งหลายของชนชาตินั้น

กฉว 3:14-21 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสที่ถิ่นทุรกันดารซึ่งนิยามว่า 15 "จงนับคนเลวีตามเรือนบรรพบุรุษและตามครอบครัว คือท่านจงนับผู้ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไป" 16 โมเสสจึงได้นับเขาทั้งหลายตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์ดังที่พระองค์ตรัสสั่งไว้ 17 ต่อไปนี้เป็นชื่อบุตรชายของเลวี คือเกอร์โชน โคฮาต และเมรารี 18 ชื่อบุตรชายของเกอร์โชนตามครอบครัว คือลิบนีและชิมเอี 19 บุตรชายของโคฮาตตามครอบครัว คืออัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล 20 และบุตรชายของเมรารีตามครอบครัว คือมาลี และมุซึ นี่เป็นครอบครัวคนเลวี ตามเรือนบรรพบุรุษของเขา 21 วงศ์เกอร์โชนมีครอบครัวลิบนีและครอบครัวชิมเอี เหล่านี้เป็นครอบครัวเกอร์โชน

ลูกหลานของเลวีถูกบันทึกไว้ โมเสสจะต้องนับผู้ชายทุกคนของตระกูลนี้ที่มีอายุหนึ่งเดือนขึ้นไป เลวีมีบุตรชายสามคน ได้แก่ เกอร์โชน โคฮาต และเมรารี ตระกูลนี้จะถูกจัดระเบียบ

ตามสามครอบครัวนี้สำหรับหน้าที่เฉพาะเจาะจงต่างๆเกี่ยวกับพลับพลา เราควรหมายเหตุ ครอบครัวของโคฮาทไว้ บุตรชายคนหนึ่งของเขาชื่อ อัมราม ผู้ซึ่งกลายเป็นบิดาของทั้งโมเสส และอาโรน

กตว 3:22-26 จำนวนคนทั้งหลาย คือจำนวนผู้ชายทั้งหมดที่มีอายุตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไปเป็นเจ็ดพันห้าร้อยคน 23 ครอบครัวเกอร์โชนนั้นจะต้องตั้งค่ายอยู่ข้างหลังพลับพลา ด้านตะวันตก 24 มีเอลียาซาบุตรชายลาเอลเป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเกอร์โชน 25 งานที่วงศ์เกอร์โชนปฏิบัติในพลับพลาแห่งชุมนุมมึงานพลับพลา งานเต็นท์พร้อมกับเครื่องคลุมเต็นท์ และม่านประตูพลับพลาแห่งชุมนุม 26 ม่านบังลานและม่านประตูลาน ซึ่งอยู่รอบพลับพลาและแท่นบูชา รวมทั้งเชือกโยงทั้งงานสารพัดที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้

จากครอบครัวของคนเกอร์โชน มีผู้ชาย 7,500 คนที่มีอายุหนึ่งเดือนขึ้นไป พวกเขาจะต้องตั้งเต็นท์ของตนทางด้านทิศตะวันตก (ด้านหลัง) ของพลับพลาในการจัดค่ายแบบใหญ่กว่าของอิสราเอล

หน้าที่หลักของคนเกอร์โชนคือ การดูแลวัสดุส่วนที่เป็นเต็นท์ของพลับพลา ลานพลับพลา ม่านสำหรับประตูพลับพลาและม่านสำหรับประตูลาน พวกเขามีหน้าที่ประกอบชิ้นส่วน ถอดแยกชิ้นส่วน และขนย้ายส่วนนี้ของพลับพลาเวลาที่ต้องออกเดินทาง

กตว 3:27-32 วงศ์โคฮาทมีครอบครัวอัมราม ครอบครัวอิสฮาร์ ครอบครัวเฮโบรน ครอบครัวอูสซีเอล เหล่านี้เป็นครอบครัวโคฮาท 28 ตามจำนวนผู้ชายทั้งหมดที่มีอายุตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไปเป็นแปดพันห้าร้อยคน เป็นคนปฏิบัติหน้าที่สถานบริสุทธิ 29 บรรดาครอบครัวลูกหลานของโคฮาทจะตั้งค่ายอยู่ทางด้านใต้ของพลับพลา 30 มีเอลีซาฟาบุตรชายอูสซีเอลเป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของครอบครัวโคฮาท 31 คนเหล่านี้มีหน้าที่ดูแลหีบพระโอวาท โต๊ะ คันประทีป แท่นบูชาทั้งสองและเครื่องใช้ต่างๆของสถานบริสุทธิ ซึ่งปุโรหิตใช้ปฏิบัติงานและม่านทั้งงานสารพัดที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ 32 เอลาซาร์บุตรชายของอาโรนปุโรหิตเป็นนายใหญ่เหนือหัวหน้าของคนเลวีและตรวจตราผู้ที่มีหน้าที่ปฏิบัติสถานบริสุทธิ

จากครอบครัวของโคฮาท มีผู้ชาย 8,600 คนที่มีอายุหนึ่งเดือนขึ้นไป พวกเขาได้รับมอบหมายให้ดูแลเครื่องเรือนบริสุทธิของพลับพลา “ม่าน” ที่ว่าน่าจะเป็นม่านของที่บริสุทธิ คนโคฮาทรับผิดชอบในเรื่องการดูแล ติดตั้ง รื้อลง และขนย้ายเครื่องเรือนบริสุทธิเมื่อพลับพลาถูกขนย้าย

ไป นอกจากนี้ เอเลอาซาร์ปุโรหิตคนหนึ่งก็ได้รับมอบหมายให้กำกับดูแลคน โศสาทเกี่ยวกับการจัดการเครื่องเรือนบริสุทธิ์ของพวกเขา พวกเขาต้องตั้งค่ายทางด้านทิศใต้ของพลับพลา

กตว 3:33-37 **วงศ์เมรารี่มีครอบครัวมาลี และครอบครัวมุซึ เหล่านี้เป็น**
ครอบครัวเมรารี่ 34 จำนวนคนทั้งหลายคือจำนวนผู้ชายทั้งหมดที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป เป็นหกพันสองร้อยคน 35 และสุรีเอลบุตรชายอาบิฮาอิลเป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของ ครอบครัวเมรารี่ คนเหล่านี้จะตั้งค่ายอยู่ด้านเหนือของพลับพลา 36 งานที่กำหนดให้แก่ลูกหลาน เมรารี่คืองานดูแลไม้กรอบพลับพลา ไม้กลอน ไม้เสา ฐานรองและเครื่องประกอบสิ่งเหล่านี้ ทั้งหมด ทั้งงานสารพัดที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ 37 และเสาอบลาน พร้อมกับฐานรอง หลักหมุดและ เชือกโยง

จากครอบครัวของเมรารี่มีผู้ชาย 6,200 คนที่มีอายุหนึ่งเดือนขึ้นไป พวกเขาได้รับมอบหมายให้ดูแลส่วนที่เป็นโครงร่างและวัสดุโลหะของพลับพลาและลานชั้นนอกของมัน พวกเขารับผิดชอบในส่วนนี้ของพลับพลา การขนย้าย ติดตั้งและรื้อมันลง พวกเขาได้รับมอบหมายให้ตั้ง ค่ายทางด้านทิศเหนือของพลับพลา

กตว 3:38-39 **และบุคคลที่จะตั้งค่ายอยู่หน้าพลับพลา**ด้านตะวันออกหน้า พลับพลาแห่งชุมนุม ด้านที่ดวงอาทิตย์ขึ้น มีโมเสสและอาโรนกับลูกหลานของท่าน มีหน้าที่ดูแล การปรนนิบัติภายในสถานบริสุทธิ์และบรรดากิจการที่พึงกระทำเพื่อคนอิสราเอล และผู้ใดอื่นที่ เข้ามาใกล้จะต้องถูกลงโทษถึงตาย 39 บรรดาคนที่นับเข้าในคนเลวี ซึ่งโมเสสและอาโรนได้นับ ตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ เป็นบรรดาผู้ชายทั้งหมดตามครอบครัวที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือน ขึ้นไปเป็นสองหมื่นสองพันคน

เฉพาะโมเสส อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาซึ่งเป็นพวกปุโรหิตเท่านั้นที่ได้รับ อนุญาตให้ตั้งค่ายทางด้านทิศตะวันออกของพลับพลา แน่แน่นอนว่านี่อยู่ด้านหน้าของทางเข้า พลับพลา อีกครั้งที่ผู้อื่น (นั่นคือ ผู้ที่มีได้รับอนุญาต) ซึ่งเข้าใกล้พลับพลาหรือตั้งเต็นท์ของตนใน ที่ๆอยู่ใกล้เคียงโดยไม่ได้รับอนุญาตจะต้องถูกระงับชีวิต จำนวนคนเลวีทั้งหมดที่มีอายุหนึ่ง เดือนขึ้นไปคือ 22,000 คน

กตว 3:40-43 **และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงนับบุตรชายหัวปีทั้งหลาย** ของคนอิสราเอล ที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป จงจดจำนวนรายชื่อไว้ 41 เจ้าจงกันพวกเลวีไว้

ให้เรา (เราคือพระเยโฮวาห์) ทั้งนี้เพื่อแทนบรรดาบุตรหัวปีท่ามกลางคนอิสราเอล และให้สัตว์ทั้งปวงของคนเลวีแทนสัตว์หัวปีทั้งหลายของคนอิสราเอล" 42 ดังนั้นโมเสสจึงได้นับบรรดาบุตรหัวปีท่ามกลางคนอิสราเอล ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งท่าน 43 บุตรชายหัวปีทั้งหลายตามจำนวนชื่อที่นับได้ ซึ่งมีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป มีสองหมื่นสองพันสองร้อยเจ็ดสิบสามคน

หลังจากนั้นพระเจ้าทรงบัญชาโมเสสให้นับผู้ชายที่เป็นบุตรหัวปีทั้งหมดในค่ายของชนชาติอิสราเอลที่มีอายุหนึ่งเดือนขึ้นไปและให้บันทึกชื่อของพวกเขาไว้ อีกครั้งที่พระองค์ตรัสว่าคนเลวีจะต้องแทนที่คนเหล่านี้ เมื่อนับเสร็จ โมเสสก็ได้จำนวนผู้ชายที่เป็นบุตรหัวปีทั้งสิ้น 22,273 คน

กตว 3:44-51 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 45 "จงเอาคนเลวีแทนบุตรหัวปีทั้งหมดของคนอิสราเอล และเอาสัตว์ทั้งหลายของคนเลวีแทนสัตว์ของคนอิสราเอล คนเลวีจะเป็นของเรา เราคือพระเยโฮวาห์ 46 สำหรับเป็นค่าไถ่บุตรหัวปีของคนอิสราเอลจำนวนสองร้อยเจ็ดสิบสามคนที่เกินจำนวนผู้ชายคนเลวีนั้น 47 เจ้าจงเก็บคนละห้าเชเขล คือจงเก็บตามเชเขลของสถานบริสุทธิ์ (เชเขลหนึ่งมีสี่สิบเก-ราห์) 48 และมอบเงินซึ่งต้องเสียเป็นค่าไถ่ของคนที่ยกเกินเหล่านั้นให้ไว้แก่อาโรนและลูกหลานของท่าน" 49 โมเสสจึงเก็บเงินค่าไถ่จากคนเหล่านั้นที่เกินกว่าจำนวนคนที่คนเลวีไถ่ไว้ 50 คือท่านเก็บเงินจากบุตรหัวปีของคนอิสราเอล เป็นเงินจำนวนหนึ่งพันสามร้อยหกสิบห้าเชเขล นับตามเชเขลของสถานบริสุทธิ์ 51 และโมเสสได้นำเอาเงินค่าไถ่ให้แก่อาโรนและลูกหลานของอาโรน ตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์ ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้

แม้ว่าจำนวนของผู้ชายที่เป็นบุตรหัวปีใกล้เคียงกับจำนวนของคนเลวีที่มี 22,000 คน แต่ก็มีส่วนต่างอยู่ 273 คน พระเจ้าจึงสั่งให้คนแต่ละคนเหล่านี้ถูกไถ่โดยจ่ายภาษีต่อหัวเป็นเงินห้าเชเขล เงินดังกล่าว (1,365 เชเขล) ถูกมอบให้แก่อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาเป็นเงินค่าไถ่สำหรับผู้ชายที่เป็นบุตรหัวปีจำนวน 273 คนเหล่านั้น

ภาพรวมของกัณดารวิถี 4: เนื้อหาส่วนที่เป็นการจัดระเบียบของหนังสือกัณดารวิถี
ดำเนินต่อไป พระเจ้าทรงสั่งหรือจัดระเบียบชนชาติอิสราเอลผ่านทางโมเสสสำหรับการเดินทาง

ที่จะมีขึ้นต่อไป ในบทที่ 4 แต่ละครอบครัวทั้งสามของเลวีได้รับมอบหมายหน้าที่ๆเฉพาะ
เจาะจงในการขนย้ายพลับพลา

บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) งานปรนนิบัติของคน โศสาทในข้อ 1-3; (2) หน้าที่ต่างๆของ
คน โศสาทในข้อ 4-20; (3) หน้าที่ต่างๆของคนเกอร์โชนและคนเมรารีในข้อ 21-33 และ (4)
จำนวนคนเลวีที่พร้อมสำหรับงานปรนนิบัติในข้อ 34-49

กตว 4:1-3 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า 2 "จงทำสำมะโนครัวลูก
หลานโศสาท จากคนเลวี ตามครอบครัวและตามเรือนบรรพบุรุษ 3 จากคนที่มีอายุสามสิบปีถึง
ห้าสิบปี ทุกคนที่เข้าปฏิบัติงานได้ เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม โมเสสถูกกำชับให้นับคน
ที่เป็นลูกหลานของ โศสาท กล่าวอย่างเจาะจงแล้วก็คือ เขาจะต้องนับจำนวนผู้ชายที่มีอายุตั้งแต่
ยี่สิบปีถึงห้าสิบปี

กตว 4:4 นี่เป็นงานที่ลูกหลานโศสาทจะกระทำในพลับพลาแห่งชุมนุม คือ
งานที่กระทำต่อสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด เมื่อพระเจ้าทรงส่งสัญญาณให้มีการเคลื่อนย้ายค่าย มันจะเป็น
หน้าที่ของคน โศสาทที่จะจัดเตรียมเครื่องเรือนบริสุทธิ์ของพลับพลาให้พร้อมสำหรับการขนย้าย

กตว 4:5-12 เมื่อจะเคลื่อนย้ายค่ายไป อาโรนและบุตรชายของท่านจะเข้าไป
ข้างใน และปลดม่านกำบังออกเอาคลุมหีบพระโอวาทไว้ 6 แล้วเอาหนังของตัวแบดเจอร์คลุม
และเอาผ้าสีฟ้าล้วนคลุมบนนั้น และสอดคานหาม 7 และเอาผ้าสีฟ้าปูลงบนโต๊ะสำหรับขนมปัง
หน้าพระพักตร์แล้ววางจานและช้อน อ่างน้ำและคนโทที่รินเครื่องดื่มบูชา และขนมปังหน้าพระ
พักตร์เป็นนิตย์ก็ให้วางอยู่บนผ้าสีฟ้าล้วนด้วย 8 แล้วเอาผ้าสีแดงคลุม บนนี้เอาหนังของตัวแบด
เจอร์คลุมอีก แล้วสอดคานหาม 9 แล้วให้เขาเอาผ้าสีฟ้าคลุมคันประทีปที่ไขจุด คลุมตะเกียง
ตะไกรตัดได้ตะเกียง ถาดใส่ตะไกร และบรรดาภาชนะใส่น้ำมันเดิมตะเกียง 10 เอาหนังของตัว
แบดเจอร์ห่อตะเกียงและเครื่องประกอบทั้งหมด แล้วใส่ไว้บนโครงหาม 11 ให้เขาเอาผ้าสีฟ้ามา
คลุมแท่นทองคำ เอาหนังของตัวแบดเจอร์คลุมไว้ แล้วสอดคานหาม 12 และให้เขาเอาผ้าสีฟ้าห่อ
ภาชนะเครื่องใช้ซึ่งใช้อยู่ในสถานบริสุทธิ์และคลุมเสียด้วยหนังของตัวแบดเจอร์ และใส่ไว้บน
โครงหาม

กล่าวอย่างเจาะจงแล้ว เมื่อถึงเวลาที่จะต้องถอดชิ้นส่วนของพลับพลาสำหรับการขนย้าย
อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาจะต้องเอาม่านลง “คลุมหีบพระโอวาทไว้” จากนั้นพวกเขา

จะคลุมมันด้วยหนังของเบคเจอร์ที่เตรียมไว้แล้วเป็นพิเศษสำหรับการนั้น โดยเฉพาะ ผ้าสีฟ้าจะถูกวางลงบนมันอีกที จากนั้น ไม้คานหามของหีบนั้นก็จะถูกสอดเข้าไปสำหรับการขนย้าย

ในลักษณะที่คล้ายๆกัน อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาจะต้องคลุมโต๊ะวางขนมปังหน้าพระพักตร์ด้วยผ้าสีฟ้าผืนหนึ่ง ที่รวมอยู่ด้วยก็คือเครื่องใช้ทั้งหมดและแม้แต่ “ขนมปังที่ตั้งอยู่เสมอนั้น” (นั่นคือ ขนมปังหน้าพระพักตร์) พอเสร็จแล้วก็จะต้องวางผ้าสีแดงเข้มผืนหนึ่งไว้บนนั้น และหนังของเบคเจอร์วางทับมันอีกที จากนั้น ไม้คานหามสำหรับการขนย้ายจะต้องถูกสอดเข้าไปในโต๊ะวางขนมปังหน้าพระพักตร์

ในลักษณะคล้ายๆกัน คันประทีปทองคำก็ถูกห่อไว้ในผ้าสีฟ้าผืนหนึ่งพร้อมกับเครื่องใช้ต่างๆของมัน จากนั้นจะถูกห่อในหนังของเบคเจอร์และใส่ไว้บนแคร่หามสำหรับการขนย้าย เช่นเดียวกัน แท่นทองคำสำหรับเผาเครื่องหอมก็ถูกห่อในผ้าสีฟ้าผืนหนึ่ง จากนั้นก็คลุมด้วยหนังของเบคเจอร์ เสร็จแล้ว ไม้คานหามก็ถูกสอดเข้าไปสำหรับการขนย้าย

“บรรดาเครื่องใช้สำหรับการปรนนิบัติ” อื่นๆที่เหลือทั้งหมด (นั่นคือ ภาชนะบริสุทธิ์ต่างๆและอาจรวมถึงเครื่องยศของพวกปุโรหิตด้วย) ก็ถูกห่อไว้ในผ้าสีฟ้า คลุมด้วยหนังของเบคเจอร์ จากนั้นก็ใส่ไว้บนแคร่หามสำหรับการขนย้าย (เห็นได้ชัดว่า แคร่หามที่ว่าจะถูกแบกบนบ่าของคนเลวีสองคน) หนังของเบคเจอร์ที่ถูกกล่าวถึงบ่อยๆนี้เห็นได้ชัดว่าเป็นหนังสัตว์ชนิดหนึ่ง แน่แน่นอนว่ามันไม่ใช่ตัวเบคเจอร์อเมริกาเหนือแบบที่เราคิด

กตว 4:13-14 ให้เอาขี้เถ้าออกจากแท่นบูชา เอาผ้าสีม่วงคลุมแท่นเสีย 14 ภาชนะประจำแท่นทั้งหมดซึ่งเป็นเครื่องใช้ประจำแท่น มีกระถางไฟ ขอกี้วเนื้อ พลั่ว ชาม และภาชนะประจำแท่นทั้งสิ้นวางไว้ข้างบน แล้วเอาหนังของตัวเบคเจอร์คลุม และสอดคานหาม แม้แต่ขี้เถ้าของแท่นบูชาที่หุ้มด้วยทองเหลืองก็ถูกนำไปทิ้งอย่างเหมาะสมเมื่อถึงเวลาต้องย้าย จากนั้นผ้าสีม่วงผืนหนึ่งก็ถูกวางบนแท่นนั้น เครื่องใช้ต่างๆที่ใช้สำหรับการถวายเครื่องสัตวบูชาที่แท่นนั้นก็ถูกวางบนผืนนั้นอีกที พอเสร็จแล้วก็คลุมสิ่งเหล่านี้ด้วยหนังของเบคเจอร์ ไม้คานหามของมันก็ถูกสอดเข้าไปในห่วง เพื่อเตรียมมันให้พร้อมสำหรับการขนย้าย

กตว 4:15 เมื่ออาโรนและบุตรชายคลุมสถานบริสุทธิ์และคลุมบรรดาเครื่องใช้ของสถานบริสุทธิ์เสร็จแล้ว เมื่อถึงเวลาเคลื่อนย้ายค่ายลูกหลานโคฮาทจึงจะเข้ามาหาม แต่เขาต้องไม่แตะต้องของบริสุทธิ์เหล่านั้นก็ถือว่าเขาจะต้องตาย สิ่งเหล่านี้แหละที่เป็นของประจำ

พลับพลาแห่งชุมนุมซึ่งลูกหลานของโคซาทจะต้องห้าม พออาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาทำการคลุมเครื่องเรือนและเครื่องใช้บริสุทธิ์เหล่านี้ของพลับพลาเสร็จแล้ว บุตรชายทั้งหลายของโคซาทก็จะต้องเข้ามาห้ามสิ่งเหล่านี้ อย่างไรก็ตาม สิ่งที่น่าประหลาดใจก็คือว่า คนเลวีไม่สามารถแตะต้องสิ่งบริสุทธิ์เหล่านี้ได้โดยตรง มิฉะนั้นพระเจ้าเองจะทรงประหารพวกเขาเสีย ดังนั้นหน้าที่รับผิดชอบของคนโคซาทก็คือ การแบกห้ามเครื่องเรือนบริสุทธิ์เมื่อค่ายยกออกเดินไป

กตว 4:16 แล้วเอลือชาห์บุตรชายของอาโรนปุโรหิตจะต้องดูแลน้ำมันสำหรับตะเกียง เครื่องหอม เครื่องธัญญาบูชาประจำวัน และน้ำมันเจิม และดูแลพลับพลาทั้งหมดกับบรรดาสิ่งของในพลับพลา นั้นคือ “น้ำมันสำหรับตะเกียง เครื่องหอม เครื่องธัญญาบูชาประจำวัน และน้ำมันเจิม” จะต้องถูกดูแลโดยเอลือชาห์ โดยเฉพาะเมื่อถึงเวลาที่ต้องย้าย นอกจากนี้ เอลือชาห์ก็ได้รับหน้าที่ให้ดูแลบรรดาเครื่องเรือนและเครื่องใช้ต่างๆที่บริสุทธิ์ของพลับพลาด้วย

กตว 4:17-20 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า 18 "อย่าตัดกระดูกครอบครัวคนโคซาทออกเสียจากคนเลวี 19 แต่จงกระทำแก่เขาเพื่อจะให้เขามีชีวิตและไม่ตาย เมื่อเขาทั้งหลายเข้ามาใกล้ของบริสุทธิ์ที่สุดเหล่านั้น คืออาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรนจะเข้าไปตั้งเขาทั้งหลายไว้ตามงานและภาระของเขาทุกคน 20 แต่อย่าให้คนโคซาทเข้าไปมองของบริสุทธิ์แม้แต่จิตใจเดียวเกลือกว่าเขาจะต้องตาย"

คนโคซาทจะต้องไม่เข้าไปในพลับพลาขณะที่อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขากำลังเก็บข้าวของศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้นอยู่ และพวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้แม้แต่จะดูเครื่องเรือนบริสุทธิ์ โดยเฉพาะหีบแห่งพันธสัญญา อย่างไรก็ตาม เพราะหน้าที่ต่างๆของพวกเขาที่เกี่ยวข้องกับของศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้น และมีความเป็นไปได้ที่พวกเขาจะพลอเห็นของศักดิ์สิทธิ์ พวกเขาจึงไม่ต้องถูกตัดออกกรณีที่เกิดเหตุการณ์ดังกล่าวขึ้น อย่างไรก็ตาม พวกเขาต้องจัดระเบียบตัวเองให้ดีเพื่อที่จะไม่เกิดการสับสนหรือความผิดพลาดอันทำให้เกิดการพลอแตะต้องของบริสุทธิ์เหล่านั้น

กตว 4:21-28 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 22 "จงทำสำมะโนครัวลูกหลานเกอร์โชน ตามเรือนบรรพบุรุษตามครอบครัวของเขาด้วย 23 เจ้าจงนับคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีถึงห้าสิบปี ทุกคนที่เข้าปฏิบัติงานได้ เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม 24 ต่อไปนี้เป็นการงานของครอบครัวเกอร์โชน คืองานปรนนิบัติและงานแบกภาระ 25 ให้เขาทั้งหลายขนม่าน

พลับพลา และชนพลับพลาแห่งชุมนุมพร้อมกับผ้าคลุมและหนังของตัวเบดเจอร์ที่คลุมอยู่ข้างบน และผ้าม่านสำหรับบังประตูพลับพลาแห่งชุมนุม 26 และม่านบังลาน และม่านทางเข้าประตูลานซึ่งอยู่รอบพลับพลาและแท่นบูชา และเชือกโยง และเครื่องใช้สอยทั้งสิ้น เขาจะต้องกระทำ งานที่ควรกระทำทุกอย่างที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ 27 ให้อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรนบังคับบัญชาบุตรชายทั้งหลายของเกอร์โชนเรื่องทุกสิ่งที่เขาจะต้องชน และงานทุกอย่างที่เขาจะต้องกระทำ และเจ้าจะต้องกำหนดทุกสิ่งที่เขาจะต้องชน 28 นี่เป็นการงานของครอบครัวคนเกอร์โชนในพลับพลาแห่งชุมนุม และอิซามาร์บุตรชายของอาโรนปุโรหิตจะบังคับดูแลงานของคนเหล่านั้น

คราวนี้จุดสนใจเปลี่ยนไปที่ “บุตรชายทั้งหลายของเกอร์โชม” บ้าง ผู้เป็นบุตรคนโตสุดของเลวี พวกเขาต้องถูกนับ คือคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีถึงห้าสิบปี พวกเขาได้รับมอบหมายให้แบกหามม่านต่างๆของพลับพลา นี้รวมถึงหนังของเบดเจอร์ที่มีน้ำหนักรวมมากซึ่งใช้คลุมพลับพลา ม่านทางเข้าสำหรับทั้งพลับพลาเองและประตูลาน นอกจากนี้พวกเขายังมีหน้าที่แบกม่านซึ่งประกอบเป็นลานชั้นนอกของพลับพลาพร้อมกับเชือกโยงทั้งหมดที่ต้องใช้ด้วย อิซามาร์บุตรชายคนเล็กสุดของอาโรนได้รับมอบหมายให้กำกับดูแลคนเกอร์โชนและส่วนของพวกเขาในการถอดชิ้นส่วน แบกหาม และประกอบชิ้นส่วนของพลับพลาชิ้นใหม่

กตว 4:29-33 ฝ่ายคนเมรารีนั้น เจ้าจงนับเขาตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ 30 เจ้าจงนับคนที่มีอายุสามสิบปีขึ้นไปถึงห้าสิบปี ทุกคนที่เข้าปฏิบัติงานได้เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม 31 และต่อไปนี้เป็นสิ่งที่กำหนดให้เขาชน งานทั้งหมดของเขาในการปรนนิบัติพลับพลาแห่งชุมนุม คือไม้กรอบพลับพลา ไม้กลอน ไม้เสาและฐานรอง 32 เสารอบลานพร้อมกับฐานรอง หลักรหมุดและเชือกโยง เครื่องใช้และเครื่องประกอบสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด เจ้าจงกำหนดชื่อสิ่งของที่เขาต้องหาม 33 นี่เป็นการงานของครอบครัวคนเมรารี เป็นงานทั้งหมดของเขาในการปรนนิบัติพลับพลาแห่งชุมนุม ในบังคับบัญชาของอิซามาร์บุตรชายของอาโรนปุโรหิต"

สุดท้าย “บุตรชายทั้งหลายของเมรารี” ผู้เป็นบุตรชายคนเล็กสุดของเลวี จะต้องถูกนับจำนวนเหมือนกับพี่ๆของตน โดยมีอายุตั้งแต่สามสิบปีถึงห้าสิบปี พวกเขาได้รับมอบหมายหน้าที่ในการถอดชิ้นส่วน ขนย้าย และประกอบชิ้นส่วนที่เป็นโครงสร้างของพลับพลา นั่นคือ “ไม้กรอบพลับพลา ไม้กลอน ไม้เสาและฐานรอง” ที่รวมอยู่ด้วยก็คือ ชิ้นส่วนทั้งหมดที่เป็น

โครงสร้างของลานชั้นนอก อิฐามาร์ บุตรชายของอาโรนก็ได้รับมอบหมายให้กำกับดูแลงาน
ส่วนนี้ของพลับพลาเช่นกัน

กฉว 4:34-37 โมเสสและอาโรนและบรรดาหัวหน้าของชุมนุมชนได้นับคนโค
ฮาท ตามครอบครัวและตามเรือนบรรพบุรุษ 35 ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีขึ้นไปถึงห้าสิบปีที
เข้าปฏิบัติงานได้เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม 36 และจำนวนคนตามครอบครัวของเขา
เป็นสองพันเจ็ดร้อยห้าสิบคน 37 นี้แหละเป็นจำนวนคนในครอบครัวของโคฮาท บรรดาผู้ปฏิบัติ
งานในพลับพลาแห่งชุมนุม ซึ่งโมเสสและอาโรนได้นับไว้ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโดยโมเสส
การนับจำนวนผู้ชายที่มีอายุสามสิบปีถึงห้าสิบปีของคน โคฮาทได้ 2,750 คน

กฉว 4:38-41 จำนวนคนในลูกหลานเกอร์โชน ตามครอบครัวตามเรือน
บรรพบุรุษ 39 ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีขึ้นไปถึงห้าสิบปีทีเข้าปฏิบัติงานได้ เพื่อทำงานใน
พลับพลาแห่งชุมนุม 40 จำนวนคนตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ เป็นสองพันหกร้อย
สามสิบคน 41 นี้เป็นจำนวนคนในครอบครัวคนเกอร์โชน บรรดาผู้ปฏิบัติงานในพลับพลาแห่ง
ชุมนุม ซึ่งโมเสสและอาโรนได้นับไว้ตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ การนับจำนวนคนเกอร์
โชนได้ 2,630 คน

กฉว 4:42-45 จำนวนคนในครอบครัวคนเมราลี ตามครอบครัวตามเรือน
บรรพบุรุษ 43 ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีขึ้นไปถึงห้าสิบปีทีเข้าปฏิบัติงานได้ เพื่อทำงานใน
พลับพลาแห่งชุมนุม 44 จำนวนคนตามครอบครัวของเขาเป็นสามพันสองร้อยคน 45 นี้แหละ
เป็นจำนวนคนที่นับได้ในครอบครัวคนเมราลี ซึ่งโมเสสและอาโรนได้นับไว้ตามที่พระเยโฮวาห์
ตรัสสั่งโดยโมเสส การนับจำนวนคนเมราลีได้ 3,200 คน

กฉว 4:46-49 บรรดาคนเลวีที่นับได้ ผู้ที่โมเสสและอาโรนและบรรดาหัวหน้า
ของคนอิสราเอลได้นับไว้ ตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ 47 ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปี
ถึงห้าสิบปีทีเข้าปฏิบัติงานและทำงานขนภาระได้ในพลับพลาแห่งชุมนุม 48 จำนวนคนที่นับได้
นั้นเป็นแปดพันห้าร้อยแปดสิบคน 49 เขาทั้งหลายได้ถูกนับตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งทาง
โมเสส ให้ทุกคนทำงานปรนนิบัติหรืองานขนของเขา ดังนี้แหละโมเสสได้นับเขาไว้ตามที่พระเย
โฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส จำนวนผู้ชายทั้งหมดตามคุณสมบัติดังกล่าวจากทั้งสามครอบครัวของ
คนเลวีคือ 8,580 คน ความเป็นระบบระเบียบของงานของพระเจ้าที่พลับพลาจึงปรากฏชัดเจน

ภาพรวมของกัณฑ์การวิถีสี่ 5: เมื่อความเป็นระบบระเบียบของชนชาติอิสราเอลถูกแจกแจง โดยพระเจ้าต่อไป เรื่องของการจัดการกับความเป็นมลทินในค่ายก็ถูกแจกแจง บทนี้แบ่งย่อยได้ ดังนี้ (1) ขั้นตอนต่างๆสำหรับการจัดการกับความเป็นมลทินในทางพิธีและการชดใช้สำหรับการละเมิดต่างๆในข้อ 1-10; (2) ขั้นตอนสำหรับการจัดการกับการเล่นชู้ที่ถูกสงสัยในข้อ 11-31

กตว 5:1-4 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 "จงบัญชาคนอิสราเอลให้ส่ง บรรดาคนโรคเรื้อน และทุกคนที่มีสิ่งไหลออก และคนใดที่มลทินเพราะการถูกขาศพให้ไปนอก ค่าย 3 เจ้าจงสั่งทั้งผู้ชายและผู้หญิงให้ไปนอกค่าย เพื่อมิให้เขากระทำทำให้ค่ายของเขาซึ่งเราสถิต อยู่ท่ามกลางนั้นเป็นมลทิน" 4 และคนอิสราเอลก็กระทำตาม และสั่งคนเหล่านั้นให้ไปนอกค่าย พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสไว้ประการใด คนอิสราเอลก็กระทำตามอย่างนั้น

พระเจ้าตรัสสั่งผ่านทาง โมเสสอย่างละเอียดว่าผู้ใดก็ตามในค่ายชนชาติอิสราเอล ผู้ชาย หรือผู้หญิงที่ (1) เป็นโรคเรื้อน (2) มีสิ่งไหลออก (เช่น หนองใน) หรือ (3) ไปแตะต้องศพคน ตายจะต้อง "ให้ไปนอกค่าย" ภาพประกอบที่สำคัญกว่าก็คือว่า ความเป็นมลทินจะต้องไม่ถูกทน ในค่าย เห็นได้ชัดว่าการให้ออกไปนี้เป็นเพียงชั่วคราวจนกว่าความเป็นมลทินนั้นถูกแก้ไข การ แยกออกฝ่ายร่างกายนี้แสดงให้เห็นเป็นภาพประกอบของหลักการฝ่ายวิญญาณเรื่องการแยกออก จากความเป็นมลทินฝ่ายวิญญาณ (นั่นคือ ความบาป)

กตว 5:5-10 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 6 "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ผู้ชายก็ดีหรือผู้หญิงก็ดีที่กระทำบาปอย่างที่มีมนุษย์กระทำ คือประพฤติกการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ และผู้นั้นมีความผิดแล้ว 7 ก็ให้ผู้นั้นสารภาพความผิดที่เขาได้กระทำ และให้เขาคืนสิ่งที่ละเมิด ซึ่งเขาได้มานั้นเต็มตามเดิม ทั้งเพิ่มอีกหนึ่งในห้าส่วนให้แก่เจ้าของเดิมผู้ที่เขาได้กระทำการ ละเมิดต่อมัน 8 แต่ถ้าคนนั้นไม่มีพี่น้องที่จะรับของคืนก็ให้ถวายของที่คืนนั้นแต่พระเยโฮวาห์ ทางปุโรหิตรวมทั้งแก่ผู้สำหรับบูชามลทินบาป ซึ่งเขาต้องบูชามลทินบาปของเขา 9 และ ของบริสุทธิที่คนอิสราเอลนำมาถวายทุกสิ่งอันนำมาให้แก่ปุโรหิตก็ตกเป็นของปุโรหิต 10 สิ่ง บริสุทธิของทุกคนให้ตกเป็นของปุโรหิตและทุกสิ่งที่เขานำไปถวายปุโรหิตก็ตกเป็นของ ปุโรหิต"

ข้อบังคับเพิ่มเติมถูกออกเกี่ยวกับการละเมิดต่อผู้อื่น ฝ่ายที่มีความผิดจะต้อง (1) รับสารภาพว่าได้ทำอะไรลงไป และ (2) ชดใช้ฝ่ายที่เสียหายเต็มจำนวนพร้อมกับดอกเบี้ยร้อยละยี่สิบ หากฝ่ายที่ได้รับบาดเจ็บเสียชีวิตและไม่มีญาติพี่น้อง ค่าเสียหายก็จะตกเป็นของปุโรหิต พร้อมกับต้องมีการถวายแกะตัวหนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด นอกจากนี้ เครื่องบูชาดังกล่าวทุกชิ้นหรือของบริสุทธฺ์อื่นๆก็ตกเป็นทรัพย์สินของปุโรหิต

กตว 5:11-16 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 12 "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ถ้าภรรยาของผู้ชายคนใดหลงประพฤตินอกใจสามี 13 มีชายอื่นมาอนร่วมกับนางพันตาสามีของนาง แม่นางได้กระทำตัวให้เป็นมลทินแล้ว แต่ไม่มีใครรู้เห็นและยังไม่มีพยาน เพราะจับไม่ได้คาที่ 14 จิตหึงหวงก็มาถึงสามี เขาจึงหึงหวงภรรยาของเขา และภรรยาได้กระทำตัวให้มลทิน หรือจิตหึงหวงมาถึงสามี เขาจึงหึงหวงภรรยาของเขา แม้ว่าภรรยาได้กระทำตัวให้มลทิน 15 ก็ให้ชายผู้นั้นพาภรรยาของตนไปหาปุโรหิต นำเครื่องบูชาสำหรับภรรยาไป มีแป้งข้าวบาร์เลย์หนึ่งในสิบเอฟาห์ อย่าให้เขาเทน้ำมันหรือใส่กำยานในแป้งนั้น เพราะเป็นธัญญาหารเรื่องความหึงหวง เป็นธัญญาหารแห่งความรำลึกพื้นให้ระลึกถึงความชั่วช้า 16 และปุโรหิตจะนำนางมาใกล้ให้เข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์

หากชายที่แต่งงานแล้วเกิดสงสัยว่าภรรยาของตนอาจมีชู้ มีหลายสิ่งที่ต้องกระทำเพื่อระบุว่านางมีความผิดหรือบริสุทธิ์ เขาจะต้องนำตัวนางไปหาปุโรหิตพร้อมกับเครื่องธัญญาหาร (เครื่องบูชาแห่งความหึงหวง)

กตว 5:17-22 และปุโรหิตจะเอาน้ำบริสุทธิ์ที่ใส่ภาชนะดิน ปุโรหิตจะเอาผงคลีที่พื้นพลับพลาใส่น้ำนั้น 18 และปุโรหิตจะให้นางเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ และแก้มวยผมของนางออก และส่งธัญญาหารแห่งความรำลึกให้นางถือไว้ อันเป็นธัญญาหารแห่งความหึงหวง แล้วปุโรหิตจะถือน้ำแห่งความขมขื่นที่นำการสาปแช่งนั้นไว้เอง 19 แล้วปุโรหิตจะให้นางปฏิญาณตัวว่า 'ถ้าไม่มีชายใดมาอนกับเจ้า หรือเจ้าไม่หันเหไปกระทำมลทิน เมื่อเจ้ายังอยู่ในอำนาจของสามี ก็ให้เจ้าพ้นเสียจากน้ำแห่งความขมขื่นที่นำการสาปแช่งนี้ 20 แต่ถ้าเจ้าได้หลงไปแม้เจ้าอยู่ในอำนาจของสามีและได้กระทำตัวเองให้เป็นมลทินและชายอื่นนอกจากสามีได้เข้าอนด้วยแล้ว 21 ก็ให้ปุโรหิตกระทำให้หญิงนั้นกล่าวคำปฏิญาณสาปแช่ง และปุโรหิตจะกล่าวแก่ผู้หญิงนั้นว่า 'ขอให้พระเยโฮวาห์ทรงกระทำเจ้าให้เป็นคำสาปแช่ง และเป็นคำปฏิญาณท่ามกลาง

ชนชาติของเจ้า ในเมื่อพระเยโฮวาห์กระทำให้โคนขาเจ้าลึบและกระทำท้องเจ้าให้ป่องแล้ว 22 ขอให้น้ำแห่งคำสาปแช่งนี้เข้าในตัวเจ้ากระทำให้ท้องเจ้าป่อง และกระทำให้โคนขาเจ้าลึบไป' และนางนั้นจะต้องกล่าวว่า 'เอเมน เอเมน'

เมื่อสงสัยว่าผู้หญิงคนหนึ่งมีชื่อ ปุโรหิตจะต้องเอาน้ำบริสุทธิ์ของพลับพลาและใส่ผงคลินดินจากพื้นดินของพลับพลาลงไปใต้น้ำนั้น จากนั้นเขาจะสูบน้ำของผู้หญิงคนนั้น เอาผ้าคลุมศีรษะของนางออก และเอา "เครื่องธัญญาบูชาแห่งความหึงหวง" ใส่ไว้ในมือนาง จากนั้นปุโรหิตจะถือ "น้ำแห่งความขมขื่น" พร้อมกับผงคลินดินแห่งพลับพลาเป็นคำสาปแช่ง แล้วเขาก็จะกล่าวว่านางจะเจอกับสิ่งร้ายใดบ้างเพื่อแสดงให้เห็นความผิดหรือความบริสุทธิ์ของนาง โดยการดื่มน้ำนั้น หากนางมีความผิดจริง มันก็จะสำแดงให้เห็น โดยการที่โคนขาของนางลึบ

คำที่แปลเช่นนั้น (นาฟัล) มีความหมายตรงตัวว่า 'หล่น' หรือ 'ร่วง' ท้องของนางก็จะป่องด้วย หญิงนั้นจะต้องเห็นชอบตามคำสาปแช่งนั้นโดยกล่าวว่า "เอเมน เอเมน" คำหลังนี้มีความหมายตรงตัวว่า "มันเป็นความจริง เป็นความจริง"

กตว 5:23-27 แล้วปุโรหิตจะเขียนคำสาปนี้ลงในหนังสือ และลบความนั้นออกเสียด้วยน้ำแห่งความขมขื่น 24 แล้วให้หญิงนั้นดื่มน้ำแห่งความขมขื่นที่นำการสาปแช่ง แล้วน้ำที่นำการสาปแช่งนั้นจะเข้าไปในตัวนางเป็นความเพื่อนฝาด 25 และปุโรหิตจะเอาธัญญาบูชาแห่งความหึงหวงออกจากมือนาง แกว่งไปแกว่งมาถวายธัญญาบูชานั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วนำไปถวายที่แท่นบูชา 26 และปุโรหิตจะหยิบธัญญาบูชากำมือหนึ่งเป็นส่วนของที่ระลึก แล้วเผาเสียบนแท่นบูชา แล้วจึงให้หญิงนั้นดื่มน้ำนั้น 27 เมื่อให้หญิงนั้นดื่มน้ำแล้ว ต่อมา ถ้านางกระทำตัวให้มลทินและประพฤตินอกใจสามี น้ำที่นำการสาปแช่งนั้นจะเข้าไปในตัวนางเป็นความเพื่อนฝาด ท้องจะป่องและโคนขาจะลึบไป และหญิงนั้นจะเป็นคำสาปแช่งท่ามกลางชนชาติของนาง

หญิงนั้นจึงถูกบังคับให้ดื่มน้ำนั้น ปุโรหิตจะรับธัญญาบูชาแห่งความหึงหวงจากมือของนาง และถวายมันบนแท่นบูชา หากเมื่อดื่มน้ำแห่งความขมขื่นนั้นแล้ว คำสาปแช่งนั้นกลายเป็นจริง หญิงนั้นก็กลายเป็น "คำสาปแช่งท่ามกลางชนชาติของนาง" นางจึงเป็นผู้ที่ถูกแช่งสาป แม้มิได้ถูกกล่าวถึงโดยตรง แต่การเล่นซุกมีโทษถึงตาย

กตว 5:28-31 ถ้าหญิงนั้นมิได้มีมลทิน แต่บริสุทธิ์ นางจะพ้นความผิดและตั้งครรรภ์ 29 นี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องความหึงหวงเมื่อภรรยาแม้จะอยู่ในอำนาจของสามีได้หลง

ไปกระทำตนให้มีมลทิน 30 หรือเมื่อจิตหึงหวงถึงผู้ชาย และเขาหึงหวงภรรยาของเขา แล้วเขาต้องให้นางไปเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ และปุโรหิตจะปฏิบัติต่อนางตามพระราชบัญญัตินี้ทุกประการ 31 ผู้ชายจึงจะพ้นความชั่วช้า แต่ผู้หญิงจะต้องรับโทษความชั่วช้าของนาง"

หากหญิงนั้นผ่านบททดสอบ นางก็จะถูกประกาศว่ามีได้มีมลทิน สะอาด พ้นความผิด และตั้งครภักได้ ดังนั้น สามีจึงได้รับพระราชบัญญัติเรื่องความหึงหวง แทนที่จะจัดการกับปัญหา เช่นนั้นด้วยตัวเอง พระเจ้าทรงออกแบบที่ยุติธรรมเพื่อดูว่าคนๆ นั้นมีความผิดจริงหรือไม่ นี่สื่อว่าชายที่มีความผิดก็จะเผชิญโทษประหารชีวิต โทษฐานเล่นชู้เช่นกัน

ภาพรวมของกัณฑ์การวิถึ 6: ระเบียบปฏิบัติเรื่องนาศีร์ถูกนำเสนอ บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้
(1) พระราชบัญญัติเรื่องคนที่ปฏิญาณเป็นนาศีร์ในข้อ 1-21 และ (2) รูปแบบคำอวยพรประชาชนแบบพิเศษในข้อ 22-27

กตว 6:1-8 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อผู้ชายก็ดี ผู้หญิงก็ดี ปลีกตัวด้วยการกระทำสัตย์ปฏิญาณ คือปฏิญาณเป็นนาศีร์ คือปลีกตัวออกมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ 3 ก็ให้ผู้นั้นปลีกตัวออกจากเหล้าองุ่นและสุรา เขาต้องไม่ดื่มน้ำส้มที่ได้จากเหล้าองุ่นหรือสุรา ไม่ดื่มน้ำองุ่นหรือรับประทานองุ่น ไม่ว่าสดหรือแห้ง 4 ตลอดเวลาที่เขาปลีกตัวออกมา นั้น เขาต้องไม่รับประทานสิ่งใดที่ได้จากต้นองุ่น แม้เป็นเมล็ดหรือเปลือกองุ่นก็ดี 5 ตลอดเวลาที่เขาปฏิญาณปลีกตัวออกมา นั้น อย่าให้มีดีโกนถูกศีรษะของเขา เขาต้องบริสุทธีจนกว่าจะสิ้นกำหนดเวลาที่เขาปลีกตัวออกมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เขาจะต้องไว้ผมยาว 6 ตลอดเวลาที่เขาปลีกตัวออกมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เขาต้องไม่เข้าใกล้ศพ 7 อย่าทำตัวให้มีมลทินด้วยบิดามารดาหรือพี่น้องชายหญิงที่ตาย เพราะที่เขาปลีกตัวออกมาถวายแด่พระเจ้า นั้น เป็นพันธนะของเขา 8 ตลอดเวลาที่เขาปลีกตัวออกมา เขาต้องบริสุทธีแต่พระเยโฮวาห์

เรื่องของการปฏิญาณเป็นนาศีร์ถูกนิยามและถูกบรรยายไว้ ความหมายหลักก็คือ คนๆ หนึ่ง (ชายหรือหญิง) ที่ปฏิญาณต่อพระเจ้าว่าจะแยกตัวออกไว้ต่างหากแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า มันเป็นเวลาพิเศษของการอุทิศตัวแด่พระเจ้าและการรักษาตัวให้บริสุทธีอย่างยิ่งต่อพระพักตร์พระองค์ คำที่แปลว่า นาศีร์ (นาสียร์) จริงๆ แล้วมีความหมายว่า 'ถูกแยกออก' และถูกขยายความเพิ่มเติมในคำพูดต่อไปนี้ "คือปลีกตัวออกมาถวายแด่พระเยโฮวาห์" นี่หมายถึงการอุทิศตัวแบบ

พิเศษเป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมเฉพาะเจาะจง ตามประวัติศาสตร์แล้ว พวกยิวที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า จะมีการปฏิญาณเช่นนั้นเป็นเวลาสามสิบวัน ภาพประกอบของเรื่องนี้คือ การปฏิญาณของเปาโล ในกิจการ 18:8 และอีกครั้งใน 21:23-24 ในแต่ละกรณี เปาโล โกนศิระ *ก่อน* เข้าสู่ช่วงเวลาของการปฏิญาณ

ตลอดระยะเวลาของการปฏิญาณเป็นนาซีร์ (1) ผู้ที่ถวายตัวจะต้องไม่ดื่มหรือรับประทาน สิ่งที่ได้มาจากองุ่นไม่ว่าในรูปแบบใดๆ เหตุผลนั้นง่ายนิดเดียว แม้ว่าพวกยิวที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าปกติแล้วจะหลีกเลี่ยงไวน์ในรูปแบบที่หมักแล้ว แต่บางครั้งมันก็อาจมีเชื้อหมักอยู่หน่อยๆ โดยที่พวกเขาไม่รู้ ดังนั้น พวกเขาจึงเว้นเสียจากองุ่นไม่ว่าในรูปแบบใดก็ตามตลอดช่วงระยะเวลาการปฏิญาณของตน

(2) ในช่วงเวลาดังกล่าว ผู้ที่ถวายตัวจะไม่ตัดผมของตน อย่างไรก็ตาม เราควรระลึกว่าการปฏิญาณเป็นนาซีร์ส่วนใหญ่กินเวลาสามสิบวันและมันกลายเป็นธรรมเนียมสำหรับพวกยิวที่จะ โกนศิระ ของตนก่อนทำการปฏิญาณนั้น ดังนั้นคนที่ปฏิญาณเป็นนาซีร์จึงเป็นที่สังเกตได้ ไม่ใช่เพราะผมที่ยาวของเขา แต่เพราะการไม่มีผมยาวของเขาหรือทรงผมที่ ‘สั้นเกรียน’ ตลอดหลายสัปดาห์หลังจากนั้น

(3) สุดท้าย ในช่วงเวลาของการปฏิญาณเช่นนั้น ผู้ที่ถวายตัวจะต้องไม่สัมผัสศพคนตายไม่ว่าในสถานการณ์ใดก็ตาม คำสั่งนี้ยังมีผลแม้ว่าผู้ตายเป็นสมาชิกในครอบครัวของคนๆ นั้นก็ตาม

ความจริงที่สำคัญกว่าก็คือ การแยกตัวออกจากความไม่บริสุทธิ์เพื่อที่จะเป็น คนบริสุทธิ์ ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าตลอดระยะเวลาที่กำหนด บุคคลคนเดียวเท่านั้นที่เป็นนาซีร์เป็นระยะเวลานานคือ แซมสันผู้ซึ่งเป็นนาซีร์ตั้งแต่เกิด น่าเศร้าที่เขาสูญเสียจุดประสงค์ของการเป็นนาซีร์นั้น โดยการดำเนินชีวิตที่เหลวแหลก ผมที่ยาวของเขากลายเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความไม่บริสุทธิ์ของเขามากกว่าการดำเนินตามทางของพระเจ้าของเขา เรื่องนี้ยังเป็นจริงจนถึงทุกวันนี้

กตว 6:9-12 และถ้ามีคนมาตายอยู่ใกล้ตัวเขาปัจจุบันทันด่วน ศิระของเขาที่ชำระให้บริสุทธิ์ไว้ก็เป็นมลทินเสียแล้ว เขาต้องโกนศิระของเขาในวันชำระตัวคือในวันที่เจ็ดนั้นเขาต้องโกนศิระ 10 ในวันที่แปดเขาต้องนำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัวไปให้ปุโรหิตที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม 11 และปุโรหิตจะถวายบูชาตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป

อีกตัวหนึ่งถวายเป็นเครื่องเผาบูชา ลมมลทินให้เขา เพราะเขาได้กระทำผิดเหตุเรื่องศพ และเขาต้องชำระศีรษะให้บริสุทธิ์ในวันนั้นอีก 12 และให้เขาปลีกตัวออกถวายแด่พระเยโฮวาห์ตลอดเวลาการปลีกตัวของเขา และนำลูกแกะอายุหนึ่งขวบมาเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด แต่เวลาก่อนนั้นนับไม่ได้ เพราะการปฏิญาณปลีกตัวของเขานั้นมีมลทินเสียแล้ว

หากคนที่ปฏิญาณเป็นนาศิร်ผลออกไปแต่ต้องศพคนตายในช่วงเวลาของการปฏิญาณของเขา การปฏิญาณของเขาก็ถือว่าสิ้นสุดลง ในวันที่เจ็ดหลังจากนั้นเขาจะต้องโกนศีรษะ และในวันถัดมาเขาจะต้องนำนกเขาหรือนกพิราบหนุ่มสองตัวมาขังพลับพลาเพื่อถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปและเครื่องเผาบูชา จากนั้นเขาจะต้องถวายลูกแกะหนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด การปลีกตัวของเขานั้นได้ถูกทำให้เป็นมลทินแล้วและวันเหล่านั้นจึงเสียไป

กตว 6:13-21 เมื่อเวลาปลีกตัวของเขาครบแล้ว พระราชบัญญัติของพวกนาศิร်มีดังนี้ ให้นำเขามาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม 14 ให้เขาถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์ คือลูกแกะผู้อายุขวบหนึ่งที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องเผาบูชา และลูกแกะเมียอายุขวบหนึ่งที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และแกะผู้ตัวหนึ่งที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องสันติบูชา 15 และขนมปังไร้เชื้อกระเจาดหนึ่ง ขนมหว่าด้วยยอแด่เบ้งคลุกน้ำมัน ขนมหว่าไร้เชื้อทาน้ำมันพร้อมกับเครื่องธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาที่คู่กัน 16 และปุโรหิตจะนำของเหล่านี้ถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วถวายเครื่องบูชาไถ่บาปและเครื่องเผาบูชา 17 และปุโรหิตจะถวายแกะผู้เป็นเครื่องสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับขนมปังไร้เชื้อกระเจาดหนึ่ง ปุโรหิตจะถวายธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาที่คู่กันด้วย 18 และผู้เป็นนาศิร်จะโกนศีรษะแห่งการปลีกตัวนั้นที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม และนำเอาผมที่ศีรษะแห่งการปลีกตัวนั้นไปใส่ไฟที่อยู่ใต้เครื่องสันติบูชาเสีย 19 เมื่อผู้เป็นนาศิร်โกนผมแห่งการปลีกตัวเสร็จแล้ว ปุโรหิตจะนำเนื้อสันขาหน้าของแกะตัวผู้ที่ต้มแล้ว กับขนมปังไร้เชื้อก้อนหนึ่งจากกระเจาด และขนมปังไร้เชื้อแผ่นหนึ่งวางไว้ในมือทั้งสองของผู้เป็นนาศิร်นั้น 20 แล้วปุโรหิตจะนำของเหล่านั้นแวงไปแวงมาเป็นเครื่องบูชาแวงถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นส่วนบริสุทธิ์ที่กินไว้สำหรับปุโรหิต พร้อมกับเนื้ออกที่แวงถวาย และเนื้อโคนขาที่ถวายแล้ว ต่อจากนี้ผู้เป็นนาศิร်ก็ดื่มน้ำองุ่นได้ 21 นี้เป็นพระราชบัญญัติของผู้เป็นนาศิร်ผู้ปฏิญาณ และเครื่องบูชาของเขาที่ถวายแด่พระเยโฮวาห์ในการปลีกตัว นอกจากสิ่งอื่นๆที่เขาถวายได้ ดังนั้นแหละเขาต้องกระทำตามพระราชบัญญัติของการปลีกตัวออกไปเป็นนาศิร် ตามที่เขาได้ปฏิญาณไว้"

อย่างไรก็ตาม หากผู้ที่ปฏิญาณเป็นนาซีร์สามารถทำได้ครบกำหนดเวลาแห่งการปฏิญาณ ปลีกตัวของเขา เขาก็จะต้องมาที่พลับพลาเพื่อถวายเครื่องบูชาพิเศษหลายอย่าง เขาจะต้องถวาย “เครื่องเผาบูชา, เครื่องบูชาไถ่บาป และเครื่องสันติบูชา” เขาจะต้องถวาย “เครื่องธัญญาบูชา” และ “เครื่องดื่มบูชา” ต่างๆ ที่คู่กับมัน (จากเครื่องบูชาทั้งห้าแบบหลักๆ ของเลวี เฉพาะเครื่องบูชาไถ่ การละเมิดถูกละไว้ตรงนี้)

จากนั้นผู้ที่ทำการปฏิญาณเป็นนาซีร์สำเร็จจะต้องโกนศีรษะของตนที่ประตูพลับพลา แล้วถวายผมที่ตัดออกแล้วเป็นส่วนหนึ่งของเครื่องสันติบูชา นอกจากนี้ บุโรหิตจะต้องเอาโคน ขาหน้าของแกะผู้ที่เป็นเครื่องสันติบูชา นั้น โบกพัดไปมาต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า หลังจาก นั้น คนที่ปฏิญาณเป็นนาซีร์ก็สามารถกลับไปดำเนินชีวิตและรับประทานอาหารตามปกติได้

กตว 6:22-27 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 23 "จงกล่าวแก่อาโรนและบุตรชาย ทั้งหลายของอาโรนว่า ท่านทั้งหลายจงอวยพรแก่คนอิสราเอลดังต่อไปนี้ คือว่าแก่เขาทั้งหลายว่า 24 ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรแก่ท่าน และพิทักษ์รักษาท่าน 25 ขอพระเยโฮวาห์ทรงให้ พระพักตร์ของพระองค์ทอแสงแก่ท่าน และทรงพระกรุณาท่าน 26 ขอพระเยโฮวาห์ทรงมีสิพระ พักตร์เข้มแข็งต่อท่านและประทานสันติสุขแก่ท่าน 27 ดังนั้นแหละให้เขาประทับนามของเรา เหนือคนอิสราเอล และเราจะได้อวยพรแก่เขาทั้งหลาย"

เนื้อหาส่วนนี้ของหนังสือกันดารวิถีปิดท้ายด้วยคำอวยพรอันยิ่งใหญ่ที่ทรงมอบให้แก่อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาเพื่ออวยพรลูกหลานแห่งอิสราเอล มันมีลักษณะสามประการ (1) “ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรแก่ท่าน และพิทักษ์รักษาท่าน” เนื่องจากวลี “พระเยโฮวาห์” ถูกใช้สามครั้ง บางคนจึงคิดว่านี่อาจเป็นการอ้างอิงในพระคัมภีร์เดิมถึงตรีเอกานุภาพ คำอวยพรนี้ไม่ได้มีไว้เพื่อที่พระเจ้าจะทรงอวยพรประชาชนของพระองค์เท่านั้น แต่มีไว้เพื่อพิทักษ์รักษาพวกเขาจากความยุ่งยากด้วย

(2) “ขอพระเยโฮวาห์ทรงให้พระพักตร์ของพระองค์ทอแสงแก่ท่าน และทรงพระกรุณา ท่าน” คำอวยพรนี้มีการใช้ลักษณะของมนุษย์โดยแสดงให้เห็นพระพักตร์ของพระเจ้าที่ทอดพระเนตรมายังพวกเขาอย่างกรุณา คำที่แปลว่า ทรงพระกรุณา (ชานัน) ก็แปลได้ด้วยว่า ‘เปี่ยมเมตตา’

(3) “ขอพระเยโฮวาห์ทรงมีสิทธิพระพิภคร์เข้มแข็งต่อท่านและประทานสันติสุขแก่ท่าน” คำอวยพรนี้ยังถูกขยายความอีกโดยมีการทูลขอให้พระเจ้าทรงอภัยให้ประชาชนของพระองค์ ความหมายก็คือ การที่พระองค์ทรงแสดงความโปรดปรานแก่พวกเขา มันปิดท้ายด้วยการที่พวกเขาทูลขอให้พระองค์ประทานสันติสุขแก่ประชากรของพระองค์

ช่วงเป็นคำทูลขอที่แสนวิเศษ ความหรรษาและความงดงามของมัน ไม่มีอะไรเทียบได้จนถึงทุกวันนี้ นอกจากนี้มันยังมีเนื้อหาสาระตลอดไปเป็นนิรันดร์

สุดท้าย พระเจ้าตรัสสั่งผ่านทางโมเสสว่าอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาต้องให้พระนามของพระเจ้าประทับบนชนชาติอิสราเอล จากนั้นพระองค์จะทรงอวยพรพวกเขา การได้ชื่อว่าเป็นประชากรของพระเจ้าถือว่าเป็นสิทธิพิเศษจริงๆ การดำเนินชีวิตให้ได้ตามชื่อนั้นก็เท่ากับได้รับพระพรของพระเจ้า

ภาพรวมของกัณฑ์การวิถึ 7: รายละเอียดสุดท้ายของการถวายการปรนนิบัติของพลับพลา ถูกนำเสนอ โดยเฉพาะของถวายต่างๆของบรรดาประมุขของทั้งสิบสองตระกูลในบทนี้ บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) ของถวายต่างๆของพวกประมุขตอนถวายพลับพลาในข้อ 1-9 และ (2) ของถวายของพวกประมุขตอนถวายแท่นบูชาในข้อ 10-89

กตว 7:1-3 **เมื่อวันที่โมเสสจัดตั้งพลับพลาเสร็จ และได้เจิมและได้ชำระ**
พลับพลากับบรรดาเครื่องใช้สอยประจำพลับพลาให้บริสุทธิ์ และได้เจิมและชำระแท่นบูชากับ
ภาชนะประจำทั้งหมดให้บริสุทธิ์แล้ว 2 บรรดาประมุขของคนอิสราเอล หัวหน้าเรือนบรรพบุรุษ
คือประมุขของตระกูลต่างๆ ผู้อยู่เหนือผู้ที่ขึ้นทะเบียนไว้ ได้เข้ามาถวายของ 3 และได้ นำของบูชา
มาถวายต่อพระพิภคร์พระเยโฮวาห์ มีเกวียนประทุนหกเล่มกับวัวหกคู่ ประมุขสองคนนำเกวียน
เล่มหนึ่งและวัวคนละตัว ถวายเสียที่หน้าพลับพลา

ในวันที่พลับพลาถูกมอบถวายเพื่อการปรนนิบัติอย่างเป็นทางการ บรรดาประมุขของทั้งสิบสองตระกูลของชนชาติอิสราเอลก็นำของถวายพิเศษต่างๆมาถวาย ระหว่างทั้งสิบสองตระกูลนั้น เกวียนประทุนหกเล่มและวัวหกคู่ถูกนำมาถวายแก่พลับพลาสำหรับการขนย้ายพลับพลาเมื่อถึงเวลาต้องย้าย

กตว 7:4-9 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 5 "จงรับของเหล่านี้ไว้จากเขา เพื่อจะได้ใช้ในการปรนนิบัติที่พลับพลาแห่งชุมนุม จงมอบไว้กับคนเลวีแก่ทุกคนตามงานปรนนิบัติของเขา" 6 โมเสสจึงนำเกวียนและวัวไปมอบให้แก่คนเลวี 7 ท่านให้เกวียนสองเล่มกับวัวสองคู่แก่บุตรชายทั้งหลายของเกอร์โชนตามงานปรนนิบัติของเขา 8 ท่านมอบเกวียนสี่เล่มและวัวสี่คู่ให้แก่บุตรชายทั้งหลายของเมรารีตามงานปรนนิบัติของเขา ซึ่งเป็นตามคำชี้แจงของอิซามาร์บุตรชายอาโรนปุโรหิต 9 แต่ท่านมิได้มอบอะไรให้แก่บุตรชายของโคฮาต เพราะงานปรนนิบัติของเขาเป็นงานที่ต้องห้ามสิ่งของบริสุทธิ์บนบ่า

โมเสสจึงมอบหมายเกวียนประทุนและวัวเหล่านี้ไว้กับพวกเลวีและสำหรับภาระแบกหามของพวกเขาในการขนย้ายพลับพลาเมื่อถึงเวลาต้องย้าย เกวียนสองเล่มถูกมอบถวายไว้สำหรับการใช้งานของพวกบุตรชายของเกอร์โชนในการขนย้ายม่านต่างๆของพลับพลา เกวียนสี่เล่มถูกมอบถวายไว้สำหรับการใช้งานของพวกบุตรชายของเมรารีเพื่อขนย้ายไม้ท่อน ไม้ซุง และส่วนที่เป็นโครงของพลับพลา อย่างไรก็ตาม พวกบุตรชายของโคฮาตไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้เกวียนเลย หน้าที่ของพวกเขาคือ การแบกหามเครื่องเรือนบริสุทธิ์ของพลับพลาบนบ่าของพวกเขา

กตว 7:10-11 และบรรดาประมุขก็นำของบูชามาเพื่อแก่งานมอบถวายแทนบูชาในวันที่ทำพิธีเจิมแทนบูชานั้น และพวกประมุขต่างก็ถวายเครื่องบูชาของตนหน้าแทนบูชา 11 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ให้พวกประมุขมาถวายเครื่องบูชาของเขาวันละคนในงานมอบถวายแทนบูชา"

ตลอดระยะเวลาสิบสองวันต่อมา ประมุขแต่ละคนซึ่งเป็นตัวแทนของแต่ละตระกูลแห่งอิสราเอลได้นำของถวายพิเศษมาสำหรับการอุทิศถวายพลับพลาและแทนบูชา

กตว 7:12-88 ผู้ที่ถวายเครื่องบูชาในวันแรกคือนาโชนบุตรชายอัมมีนาดับแห่งตระกูลยูดาห์ 13 ของถวายของเขาคือจางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชเชล และขามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอดแบ่งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญบูชา 14 ซ้อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเชเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม 15 วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา 16 ลูกแพะผู้ตัวหนึ่ง เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 17 วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่อง

สันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของนาโชนบุตรชายของอัมมีนาดับ 18 วันที่สองเนชันเอลบุตรชายศูอาร์ประมุขของตระกูลอิสสาการ์ถวายของ 19 เขาถวายของถวายของเขาเป็นจางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชเชล ซามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอดแป้งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญาบูชา 20 ซ้อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเชเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม 21 วัหนุ่มตัวหนึ่ง และผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา 22 ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 23 และวัผู้สองตัว และผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของเนชันเอลบุตรชายของศูอาร์ 24 วันที่สามเอลีอับบุตรชายเฮโลนประมุขของคนเศบูลุนถวายของ 25 ของถวายของเขาคือจางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชเชล ซามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอดแป้งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญาบูชา 26 ซ้อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเชเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม 27 วัหนุ่มตัวหนึ่ง และผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา 28 ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 29 วัผู้สองตัว และผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของเอลีอับบุตรชายของเฮโลน 30 วันที่สี่เอลีชูร์บุตรชายของเซเดเออร์ประมุขของคนรูเบนถวายของ 31 ของถวายของเขาคือจางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชเชล ซามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอดแป้งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญาบูชา 32 ซ้อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเชเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม 33 วัหนุ่มตัวหนึ่ง และผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา 34 ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 35 วัผู้สองตัว และผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของเอลีชูร์บุตรชายของเซเดเออร์ 36 วันที่ห้าเชลูมิเอลบุตรชายศูริชัดดัยประมุขของคนสิเมโอนถวายของ 37 ของถวายของเขาคือจางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชเชล ซามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอดแป้งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญาบูชา 38 ซ้อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเชเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม 39 วัหนุ่มตัวหนึ่ง และผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา 40 ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 41 วัผู้สองตัว และผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของเชลูมิเอลบุตรชายของศูริชัดดัย 42 วันที่หกเอลียาสาฟบุตรชายเดอูเอลประมุขของคนกาตถวายของ 43 ของถวายของเขาคือจางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสา

มลพิษเขเขต ขามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเขเขตตามเขเขตของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มี
ยอดแป็งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นัญญบูชา 44 ซ้อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเขเขต มีเครื่องหอม
สำหรับเผาเต็ม 45 วัวนุ่มตัวหนึ่ง และผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผา
บูชา 46 ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 47 วัวนุ่มตัว และผู้ห้ำ แพะผู้ห้ำ ลูกแกะอายุ
หนึ่งขวบห้ำ เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของเอลียาซาบุตรชายของเดอเอล 48
วันที่เจ็ดเอลียาซาบุตรชายอัมมีฮูดประมุขของคเนฟราอิมถวายของ 49 ของถวายของเขาคือ
จามเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเขเขต ขามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเขเขตตามเขเขตของ
สถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอดแป็งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นัญญบูชา 50 ซ้อนทองคำลูก
หนึ่งหนักสิบเขเขต มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม 51 วัวนุ่มตัวหนึ่ง และผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุ
หนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา 52 ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 53 วัวนุ่มตัว
และผู้ห้ำ แพะผู้ห้ำ ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้ำ เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของเอลี
ซามบุตรชายของอัมมีฮูด 54 วันที่แปดกามาเลียบุตรชายเปดาซัวร์ประมุขของคณมนัสเสห์
ถวายของ 55 ของถวายของเขาคือจามเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเขเขต ขามเงินลูกหนึ่ง
หนักเจ็ดสิบเขเขตตามเขเขตของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอดแป็งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อ
เป็นัญญบูชา 56 ซ้อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเขเขต มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม 57 วัวนุ่มตัว
หนึ่ง และผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา 58 ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็น
เครื่องบูชาไถ่บาป 59 วัวนุ่มตัว และผู้ห้ำ แพะผู้ห้ำ ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้ำ เป็นเครื่องสันติ
บูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของกามาเลียบุตรชายของเปดาซัวร์ 60 วันที่เก้าอาบีดันบุตรชายกิเด
โอนีประมุขของคณเบนยามินถวายของ 61 ของถวายของเขาคือจามเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสาม
สิบเขเขต ขามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเขเขตตามเขเขตของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มี
ยอดแป็งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นัญญบูชา 62 ซ้อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเขเขต มีเครื่องหอม
สำหรับเผาเต็ม 63 วัวนุ่มตัวหนึ่ง และผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผา
บูชา 64 ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 65 วัวนุ่มตัว และผู้ห้ำ แพะผู้ห้ำ ลูกแกะอายุ
หนึ่งขวบห้ำ เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของอาบีดันบุตรชายของกิเดโอนี 66
วันที่สิบอาหิเยเซอร์บุตรชายอัมมีฮัดดัยประมุขของคณดานถวายของ 67 ของถวายของเขาคือ
จามเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเขเขต ขามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเขเขตตามเขเขตของ
สถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอดแป็งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นัญญบูชา 68 ซ้อนทองคำลูก

หนึ่งหนักสิบเซเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม 69 วัวนุ่มตัวหนึ่ง และผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุ
หนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา 70 ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 71 วัผู้สองตัว
และผู้ห้ำ แพะผู้ห้ำ ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้ำ เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของ
อาหิเยเชอร์บุตรชายของอัมมีซัดดัย 72 วันที่สิบเอ็ดปากีเอลบุตรชายโอครานประมุขของคนอา
เชอร์ถวายของ 73 ของถวายของเขาคืองานเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเซเชล ชามเงินลูก
หนึ่งหนักเจ็ดสิบเซเชลตามเซเชลของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอแด็งคลุกน้ำมันเต็ม
เพื่อเป็นธัญญาบูชา 74 ซ่อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเซเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม 75 วัวนุ่ม
ตัวหนึ่ง และผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา 76 ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็น
เครื่องบูชาไถ่บาป 77 วัผู้สองตัว และผู้ห้ำ แพะผู้ห้ำ ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้ำ เป็นเครื่องสันติ
บูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของปากีเอลบุตรชายของโอคราน 78 วันที่สิบสองอาหิราบุตรชาย
เอันนัประมุขของคนนัฟทาลีถวายของ 79 ของถวายของเขาคืองานเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสาม
สิบเซเชล ชามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเซเชลตามเซเชลของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มี
ยอแด็งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญาบูชา 80 ซ่อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเซเชล มีเครื่องหอม
สำหรับเผาเต็ม 81 วัวนุ่มตัวหนึ่ง และผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผา
บูชา 82 ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 83 วัผู้สองตัว และผู้ห้ำ แพะผู้ห้ำ ลูกแกะอายุ
หนึ่งขวบห้ำ เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของอาหิราบุตรชายของเอันนั 84 ต่อ
ไปนี้เป็นของถวายในงานมอบถวายแทนบูชาจากประมุขของคนอิสราเอล ในวันที่มีพิธีเจิมแทน
บูชานั้นคืองานเงินสิบสองลูก ชามเงินสิบสองลูก ซ่อนทองคำสิบสองลูก 85 งานเงินลูกหนึ่ง
หนักหนึ่งร้อยสามสิบเซเชล และชามลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเซเชล เงินที่ทำภาชนะทั้งหมดหนักสอง
พันสี่ร้อยเซเชล ตามเซเชลของสถานบริสุทธิ์ 86 ซ่อนทองคำสิบสองลูกมีเครื่องหอมสำหรับเผา
เต็ม หนักลูกละสิบเซเชลตามเซเชลของสถานบริสุทธิ์ ทองคำที่ทำช้อนทั้งหมดหนักหนึ่งร้อยยี่
สิบเซเชล 87 สัตว์สำหรับเครื่องเผาบูชา มีวัผู้สิบสองตัว และผู้สิบสอง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบสิบ
สอง พร้อมกับเครื่องธัญญาบูชาคู่กัน และแพะผู้สิบสองตัวสำหรับเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 88 สัตว์
ทั้งหมดที่ถวายเป็นเครื่องสันติบูชา มีวัผู้ยี่สิบสี่ และผู้หกสิบ แพะผู้หกสิบ และลูกแกะอายุหนึ่ง
ขวบหกสิบ นี่แหละเป็นของถวายในงานมอบถวายแทนบูชาเมื่อได้กระทำการเจิมแล้ว

ลำดับของการนำของถวายมาคือ อันดับแรก ตระกูลยูดาห์ จากนั้นอิสสาการ์ จากนั้นเศบู
ลุน จากนั้นรูเบน จากนั้นสิเมโอน จากนั้นกาด จากนั้นเอฟราอิม จากนั้นมนัสเสห์ จากนั้นเบนยา

มิน จากนั้นดาน จากนั้นอาเซอร์ และสุดท้ายคือ นัฟทาลี ตั้งแต่วันที่หนึ่งจนถึงวันที่สิบสองตามลำดับ ประมุขแต่ละคนของทั้งสิบสองตระกูลของชนชาติอิสราเอลนำสิ่งของต่อไปนี้มาเป็นของถวายสำหรับการอุทิศมอบพลับพลาและแท่นบูชาของมัน นั่นคือ จานเงินหนึ่งใบหนัก 130 เซเชล ชามเงินหนึ่งใบหนัก 70 เซเชล “ภาชนะทั้งสองนี้มีหยอดแป้งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญาบูชา”

พวกเขาแต่ละคนนำช้อนทองคำหนักหนึ่งหนัก 10 เซเชลมา มีเครื่องหอมสำหรับเผาเพิ่ม นอกจากนี้ พวกเขาแต่ละคนนำ “วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา” จากนั้น ประมุขของแต่ละตระกูลนำ “ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป” สุดท้ายแต่ละคนคนนำ “วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา”

ดังนั้น แต่ละตระกูลนำสัตว์ต่างๆที่จำเป็นต้องใช้สำหรับการถวายเป็นเครื่องบูชาต่างๆของพลับพลา นั่นคือ เครื่องธัญญาบูชา เครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาไถ่บาป และเครื่องสันติบูชา เห็นได้ชัดว่า แต่ละตระกูลไม่ได้จัดเตรียมสำหรับเครื่องบูชาไถ่การละเมิด ลักษณะเฉพาะของเครื่องบูชาประเภทนี้เป็นการละเมิดส่วนบุคคล และจะต้องถูกจัดหาโดยผู้ที่ทำการละเมิดนั่นเอง นอกจากนี้ แต่ละตระกูลก็มีส่วนในการจัดหาเครื่องใช้ประจำวันต่างๆสำหรับการปรนนิบัติในพลับพลาด้วย ดังนั้น แท่นบูชาจึงถูกอุทิศมอบอย่างเป็นทางการหลังจากการเจิมมันสำหรับการปรนนิบัติแล้ว

กฉว 7:89 **เมื่อโมเสสได้เข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุมเพื่อจะกราบทูล**
พระองค์ ท่านได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับท่านมาจากพระที่นั่งกรุณา ซึ่งอยู่บนหีบพระโอวาทท่า
มกลางเศรุบทั้งสอง และพระสุรเสียงนั้นได้สนทนากับท่าน

พออุทิศมอบพลับพลาเสร็จแล้ว โมเสสก็เข้าไปในนั้นเพื่อ “กราบทูลพระองค์” เขาจึงเข้าไปเพื่อขอคำปรึกษาเพิ่มเติมจากพระเจ้า ที่นั่น “ท่านได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับท่านมาจากพระที่นั่งกรุณา ซึ่งอยู่บนหีบพระโอวาทท่ามกลางเศรุบทั้งสอง” บัดนี้พลับพลาถูกเจิม ถูกอุทิศถวาย และพร้อมสำหรับการใช้งานต่อพระพักตร์พระเจ้าอย่างเต็มที่แล้ว ดังนั้น พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสจากพระที่นั่งกรุณาในที่บริสุทธิ์ที่สุด เห็นได้ชัดว่าโมเสสอยู่ในห้องส่วนหน้าคือ ที่

บริสุทธิ และไม่ใช่สถานบริสุทธิซึ่งเป็นห้องชั้นใน เห็นได้ชัดว่า สิ่งที่พระเจ้าตรัสถูกบันทึกไว้ในบทถัดไป

ภาพรวมของกัณฑ์ดารวิถี 8: บทที่ 8 นำเสนอสิ่งที่พระเจ้าตรัสกับโมเสสในพลับพลา ดู 7:89 สิ่งของสองสิ่งถูกกล่าวถึง (1) ตะเกียงของที่บริสุทธิในข้อ 1-4 และ (2) การอุทิศถวายคนเลวีสำหรับการปรนนิบัติในข้อ 5-26

กตว 8:1-4 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 "จงกล่าวแก่อาโรนว่า เมื่อจะตั้งตะเกียงให้ตะเกียงทั้งเจ็ดส่องแสงข้างหน้าคันประทีป" 3 และอาโรนได้กระทำดั่งนั้น ท่านได้ตั้งตะเกียงให้ส่องแสงออกด้านหน้าคันประทีป ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งกับโมเสส 4 ฝีมือที่ท่านประทีปเป็นดั่งนี้ เป็นทองคำใช้ก้อนทูป ตั้งแต่ฐานขึ้นไปถึงดอกเป็นฝักอ่อน ตามแบบอย่างที่พระเยโฮวาห์ตำแดงแก่โมเสส เขาจึงทำคันประทีปดั่งนั้น

เห็นได้ชัดว่าตะเกียงทั้งเจ็ดของคันประทีปยังไม่ได้ถูกจุด ดังนั้น พระเจ้าจึงตรัสสั่งอาโรนผ่านทางโมเสสว่าเมื่อเขาจุดตะเกียงเหล่านั้น พวกมันก็จะให้แสงสว่างแก่ที่บริสุทธิ เห็นได้ชัดว่านี่เป็นขั้นตอนสุดท้ายในการจัดเตรียมพลับพลาสำหรับการปรนนิบัติ

กตว 8:5-16 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 6 "จงยกคนเลวีออกจากคนอิสราเอลและชำระเขาทั้งหลายเสีย 7 เจ้าจงชำระเขาด้วยน้ำชำระมาประพรมเขา ให้เขาโกนตลอดทั้งตัว ให้ซักเสื้อผ้าและชำระตัวให้สะอาด 8 แล้วให้เขาทั้งหลายนำวัวหนุ่มตัวหนึ่ง กับเครื่องธัญญาบูชาคู่กัน คือยอดแป้งกลุมน้ำมัน และเจ้าจงนำวัวหนุ่มอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 9 แล้วจงพาคนเลวีมาหน้าพลับพลาแห่งชุมนุม และให้คนอิสราเอลมาชุมนุมพร้อมกันหมด 10 เมื่อเจ้านำคนเลวีมากราบทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ให้คนอิสราเอลเอามือของเขาวางบนคนเลวี 11 และให้อาโรนถวายคนเลวีต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ให้เป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายจากประชาชนอิสราเอล เพื่อเขาจะได้ทำงานปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ 12 แล้วคนเลวีจะเอามือของตนวางบนหัววัวผู้ทั้งสอง เจ้าจงเอาตัวหนึ่งมาถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และอีกตัวหนึ่งให้เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ เพื่อลบมลทินบาปของคนเลวี 13 เจ้าจงตั้งคนเลวีให้คอยรับใช้อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรน และจงถวายเขาทั้งหลายให้เป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายแด่พระเยโฮวาห์ 14 ฉะนั้นแหละเจ้าจงแยกคนเลวีออกจากคนอิสราเอล และคนเลวีจะเป็น

ของเรา 15 ตั้งแต่นั้นไปคนเลวีจะเข้าปฏิบัติงานที่พลับพลาแห่งชุมนุม ในเมื่อเจ้าได้ชำระเขาและ
กระทำเป็นเครื่องบูชาแก่วงถวายเขาไว้แล้ว 16 เพราะเขาทั้งหมดถูกแยกออกจากคนอิสราเอล
และมอบไว้แก่เรา เราได้รับเขามาเป็นของเราแล้วแทนทุกคนที่เกิดจากครรภ์มารดา ก่อนคือ แทน
บุตรหัวปีของประชาชนอิสราเอลทั้งหมด

ขณะนี้พระเจ้าตรัสสั่งผ่านทางโมเสสว่าคนเลวีจะต้องถูกชำระให้สะอาดและบริสุทธิ์และ
ถูกแยกตั้งไว้สำหรับงานปรนนิบัติของพลับพลาอย่างเป็นทางการ บรรดาผู้นำของชนชาติ
อิสราเอลจะต้องวางมือของตนบนคนเลวี “และให้อาโรนถวายคนเลวีต่อพระพักตร์พระเยโฮ
วาห์ให้เป็นเครื่องบูชาแก่วงถวายจากประชาชนอิสราเอล เพื่อเขาจะได้ทำงานปรนนิบัติพระเยโฮ
วาห์” พวกเขาจึงต้องถูกแยกออก “จากคนอิสราเอล และคนเลวีจะเป็นของเรา”

กตว 8:17-19 เพราะว่าลูกหัวปีทั้งหมดของคนอิสราเอลเป็นของเรา ทั้งคนและ
สัตว์ ในวันที่เราได้สั่งการบรรดาลูกหัวปีในแผ่นดินอียิปต์ เราได้เลือกเขาไว้เป็นของเรา 18 และ
เราได้เลือกคนเลวีแทนบุตรหัวปีทั้งหมดของคนอิสราเอล 19 และเราได้ให้คนเลวีจากคน
อิสราเอลไว้กับอาโรนและบุตรชายของอาโรน ให้ปฏิบัติงานแทนคนอิสราเอลที่พลับพลาแห่ง
ชุมนุม และทำการลบมลทินให้คนอิสราเอล เพื่อว่าจะไม่มีภัยพิบัติบังเกิดแก่คนอิสราเอล เมื่อคน
อิสราเอลเข้ามาใกล้สถานบริสุทธิ์”

พระเจ้าตรัสต่อไปว่าคนเลวีในฐานะเป็นตระกูลหนึ่งได้ถูกอุทิศถวายแด่งานปรนนิบัติ
แทนบรรดาบุตรหัวปีของชนชาติอิสราเอล พวกเขาปรนนิบัติแทนบรรดาบุตรหัวปีของชนชาติ
นั้น พระเจ้าจึงทรงเตือนความจำพวกเขาว่าพระองค์ได้ทรงไว้ชีวิตเหล่าบุตรหัวปีของชนชาตินั้น
ในอียิปต์ ดังนั้น คนเลวีจึงถูกแยกออกถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าของงานปรนนิบัติของ
พระองค์ในการทำการลบมลทินสำหรับชนชาตินั้นในงานปรนนิบัติของพลับพลา

กตว 8:20-22 โมเสสและอาโรนและชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดได้กระทำต่อคน
เลวีดังนั้น ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสในเรื่องคนเลวีทุกประการ คนอิสราเอลก็กระทำดัง
นั้น 21 คนเลวีได้ชำระตนให้สิ้นบาป และซักเสื้อผ้าของตน และอาโรนก็ถวายเขาเป็นเครื่องบูชา
แก่วงถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และอาโรนทำการลบมลทินชำระเขา 22 แต่ที่นั่นมีคนเลวีก็
เข้าไปปฏิบัติในพลับพลาแห่งชุมนุม ในการรับใช้อาโรนและบุตรชายของอาโรน ตามที่พระเยโฮ
วาห์ตรัสสั่งโมเสสเรื่องคนเลวี เขาจึงได้กระทำอย่างนั้นแก่เขาทั้งหลาย

คนเลวีจึงถูกถวายตัวอย่างเป็นทางการสำหรับงานปรนนิบัติแห่งพลับพลา จากนั้นพวกเขา ก็เริ่มหน้าที่ทางการของตนที่พลับพลา “ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่ง โมเสสเรื่องคนเลวี เขาจึงได้กระทำอย่างนั้นแก่เขาทั้งหลาย”

กฉว 8:23-26 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 24 "เรื่องนี้เกี่ยวกับคนเลวีให้คนเลวีที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบห้าปีขึ้นไป เข้าไปปฏิบัติงานในพลับพลาแห่งชุมนุม 25 พออายุได้ห้าสิบปีให้เขาหยุดปฏิบัติ ไม่ต้องทำงานต่อไป 26 แต่ให้เขาช่วยพี่น้องในพลับพลาแห่งชุมนุมดูแลการงาน ไม่ต้องลงมือทำเอง เจ้าจงกระทำเช่นนี้แก่คนเลวีเมื่อกำหนดงานให้เขา"

สุดท้าย พระเจ้าตรัสสั่งผ่านโมเสสว่าระยะเวลารับใช้ของคนเลวีคือ ตั้งแต่อายุยี่สิบห้าปีจนถึงห้าสิบปี พออายุห้าสิบปี พวกเขาจะต้องเกษียณจากหน้าที่ทางการต่างๆแห่งพลับพลา แต่พวกเขาต้องอยู่ช่วยพวกพี่น้องต่อไปโดยมีหน้าที่ให้คำปรึกษา

ภาพรวมของกัณฑ์การวิถึ 9: ขณะที่การจักระเบียบชนชาติอิสราเอลที่เพิ่งเริ่มขึ้นนี้ดำเนินต่อไป พระเจ้าจึงทรงตั้งกฎระเบียบเพิ่มเติมซึ่งเกี่ยวข้องกับเทศกาลปัสกาในข้อ 1-14 และ (2) การออกเดินทางของคนอิสราเอลตามการนำของเมฆของพระเจ้าในข้อ 15-23

กฉว 9:1-5 ในเดือนที่หนึ่งปีที่สองตั้งแต่เขาทั้งหลายออกจากแผ่นดินอียิปต์ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสที่ถิ่นทูลกันดารชีนายว่า 2 "ให้คนอิสราเอลถือเทศกาลปัสกาตามเวลาที่กำหนดไว้ 3 คือเดือนนี้ในวันขึ้นสิบสี่ค่ำ เวลายืน เจ้าทั้งหลายจงถือเทศกาลปัสกาตามเวลาที่กำหนดนั้น เจ้าจงกระทำตามกฎเกณฑ์และพิธีต่างๆทั้งสิ้นของเทศกาลนั้น" 4 โมเสสจึงบอกคนอิสราเอลให้ถือเทศกาลปัสกา 5 เขาทั้งหลายได้ถือเทศกาลปัสกาในเดือนที่หนึ่งวันขึ้นสิบสี่ค่ำเวลายืนที่ถิ่นทูลกันดารชีนาย ที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสทุกประการ คนอิสราเอลก็กระทำตามอย่างนั้น

ขอบเขตเวลายังอยู่ที่ประมาณปีที่สองนับตั้งแต่เดินทางออกมาจากอียิปต์ ดังนั้น พระเจ้าจึงทรงเตือนความจำชนชาติอิสราเอลผ่านทางโมเสสให้ถือเทศกาลปัสกาในวันที่สิบสี่ของเดือนที่หนึ่งซึ่งใกล้จะถึงแล้ว พวกเขา ก็กระทำตาม

กวด 9:6-12 และมีผู้ขายบางคนที่มีมลทินเพราะถูกต้องศพ จึงถือปัสกาในวันนั้นไม่ได้ เขาจึงมาอยู่ต่อหน้าโมเสสและอาโรนในวันนั้น 7 เขาเหล่านั้นกล่าวแก่ท่านว่า "เรามีมลทินเพราะได้ถูกต้องศพ ทำไมจึงห้ามมิให้เราถวายเครื่องบูชาของพระเยโฮวาห์ตามวันกำหนดท่ามกลางคนอิสราเอล" 8 และโมเสสบอกเขาว่า "จงคอยอยู่ก่อนเพื่อเราจะฟังดูว่า พระเยโฮวาห์จะตรัสสั่งอย่างไรเรื่องท่าน" 9 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 10 "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ถ้าผู้ใดในพวกเจ้าหรือในเชื้อสายของเจ้ามีมลทินเพราะถูกต้องศพ หรือไปทางไกลก็ให้ผู้นั้นถือปัสกาแด่พระเยโฮวาห์ 11 ให้ถือปัสกาในเดือนที่สองวันขึ้นสิบสี่ค่ำเวลาเย็น ให้เขากินขนมปังไร้เชื้อและผักสด 12 เขาทั้งหลายต้องไม่ให้อะไรเหลือจนวันรุ่งขึ้น และไม่หักกระดูกแกะปัสกาให้กระทำตามกฎในเรื่องถือเทศกาลปัสกาทุกประการ

อย่างไรก็ตาม ในส่วนของการถือเทศกาลปัสกา เกิดเรื่องขึ้นมาว่าหลายคนเป็นมลทินเพราะไปถูกต้องศพคนตายและไม่สามารถถือเทศกาลปัสกาได้ พวกเขาจึงมาหาโมเสสและอาโรนเพื่อขอคำแนะนำ จากนั้นโมเสสจึงไปหาองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยตรงเพื่อขอคำปรึกษาจากพระองค์ในเรื่องนั้น พระเจ้าจึงสั่งว่าคนเหล่านี้จะต้องถือเทศกาลปัสกาในวันที่สิบสี่ของเดือนที่สองของปีนั้น

กวด 9:13-14 แต่คนที่สะอาดและมีได้ออยู่ในระหว่างการเดินทางแต่ดไม่ถือเทศกาลปัสกา ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางชนชาติของเขา เพราะเขามีได้นำเครื่องบูชาของพระเยโฮวาห์มาถวายตามกำหนดเวลา ผู้นั้นจะต้องได้รับโทษบาปของเขาเอง 14 ถ้าคนต่างด้าวมาอาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย จะใคร่ถือเทศกาลปัสกาแด่พระเยโฮวาห์ตามกฎของเทศกาลปัสกาและตามลักษณะก็ให้เขาถือได้ เจ้าจงมีกฎอย่างเดียวสำหรับทั้งคนต่างด้าวและชาวเมือง"

พระเจ้าทรงออกข้อบังคับปลีกย่อยเพิ่มเติมหลายประการเกี่ยวกับเทศกาลปัสกา หากผู้ใดมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะถือเทศกาลปัสกาและไม่ถือ เขาก็จะต้องถูกตัดออกจากชนชาติอิสราเอล ยิ่งไปกว่านั้น หากคนแปลกถิ่น (คนต่างชาติ) ประสงค์ที่จะถือเทศกาลปัสการ่วมกับชนชาติอิสราเอล พวกเขาจะได้รับอนุญาตให้ถือได้

กวด 9:15-16 ในวันที่จัดตั้งพลับพลานั้นมีเมฆมาปกคลุมพลับปลาไว้ คือเต็นท์พระโอวาท เวลาเย็นเมฆนั้นก็อยู่เหนือพลับปลาปรากฏเหมือนเพลิงจรรุ่งเช้า 16 เป็นอย่างนั้น

เสมอมา มีเมฆคลุมกลางวัน แต่กลางคืนปรากฏเหมือนเพลิง ในวันที่ตั้งพลับพลา (วันที่หนึ่งของเดือนที่หนึ่งของปีที่สอง ดู อพยพ 40:1,2, 17) เสาเมฆนั้นก็มาปรากฏเหนือม้าน และปกคลุมม้านตอนกลางคืน รูปลักษณ์ภายนอกของเมฆนั้นก็กลายเป็นเหมือนของไฟ

กตว 9:17-23 เมื่อไรเมฆลอยขึ้นจากพลับพลา ภายหลังจากนั้นพวกอิสราเอลก็ยกเดินไป ครั้นเมฆนั้นลอยหยุดอยู่ที่ใด คนอิสราเอลก็ตั้งค่ายอยู่ที่นั่น 18 คนอิสราเอลออกเดินตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์ และเขาตั้งค่ายตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์ ทรายใดที่เมฆพักอยู่เหนือพลับพลาเขาก็ยังตั้งค่ายอยู่ 19 แม้เมื่อเมฆอยู่เหนือพลับพลาหลายวัน คนอิสราเอลก็ปฏิบัติตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ ไม่ยกเดินไป 20 เมื่อเมฆอยู่เหนือพลับพลาหลายวัน ตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์ เขาก็ยังอยู่ในค่าย แล้วตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์ เขาก็ยกออกเดินทาง 21 เมื่อเมฆคงอยู่ตั้งแต่เย็นจนเช้า ครั้งเมฆลอยขึ้นในตอนเช้าเขาก็ยกออกเดิน ไม่ว่าจะกลางวันหรือกลางคืนก็ตาม เมื่อเมฆลอยขึ้นเขาก็ยกออกเดิน 22 ไม่ว่าจะเมฆจะคงอยู่เหนือพลับพลาสองวัน หรือเดือนหนึ่งหรือปีหนึ่ง คนอิสราเอลก็อยู่ในค่ายนานเท่า นั้น มิได้ยกออกไป แต่เมื่อเมฆลอยขึ้นเมื่อใด เขาก็ยกออกไปเมื่อนั้น 23 เขาตั้งค่ายอยู่ตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์ และเขายกออกเดินตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายก็ปฏิบัติตามงานของพระเยโฮวาห์ ตามพระคำรัสที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสส

พระเจ้าทรงออกคำสั่งต่างๆว่าเมื่อเมฆนั้นถูกพาขึ้นไปจากพลับพลา ชนชาติอิสราเอลก็ต้องยกออกเดิน โดยตามเมฆนั้นไป เมื่อเมฆนั้นหยุดที่ไหน พวกเขาก็ต้องตั้งค่าย น่าสนใจที่ว่าคำที่แปลว่า พัก ในข้อ 18 (ชานาห์) มีความหมายว่า ‘ตั้งค่าย’ หรือ ‘ตั้งเต็นท์’ ดังนั้นทรายใดที่เมฆนั้นพักอยู่เหนือพลับพลา ไม่ว่าจะเป็นเวลาหนึ่งวัน หนึ่งเดือน หรือหนึ่งปี พวกเขาก็ต้องอยู่ในสถานที่นั้นต่อไป ดังนั้น “เขาตั้งค่ายอยู่ตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์ และเขายกออกเดินตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์” พวกเขาจึงรักษาคำบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่ตรัสสั่งโมเสส พวกเขาหาว่าไม่ว่านั้นจะกลายเป็นวิธีปฏิบัติของพวกเขาตลอดอีกสามสิบแปดปีต่อไป

ภาพรวมของกัณดารวิถี 10: รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการอพยพถูกเพิ่มเข้าไป (1) แตรเงินทั้งสองในข้อ 1-10; (2) บันทึกเรื่องการเดินทางของชนชาติอิสราเอลจากซีนายไปยังปาราน

ในข้อ 11-28; (3) โสบบ์ถูกคะยั้นคะยอโดยโมเสสให้ช่วยเหลือเขาในข้อ 29-32 และ (4) การเดินทางออกจากชีนาายจริงๆในข้อ 33-36

กตว 10:1-10 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 "จงทำแตรเงินสองคันด้วยใช้ค้อนทุบ เจ้าจงใช้แตรนั้นเรียกชุมนุมและใช้หรือย้ายค่าย 3 เมื่อเป่าแตรทั้งสองนั้นก็ให้ชุมนุมชนทั้งหมดมาประชุมพร้อมกันกับเจ้าที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม 4 ถ้าเป่าแตรคันเดียวให้พวกประชุมผู้เป็นหัวหน้าคนอิสราเอลที่นับเป็นพันๆมาประชุมกับเจ้า 5 เมื่อเป่าแตรปลุกให้บรรดาค่ายที่ตั้งอยู่ด้านตะวันออกยกออกเดิน 6 เมื่อเป่าแตรปลุกหนที่สองให้บรรดาค่ายที่อยู่ด้านใต้ยกออกเดิน เมื่อใดจะให้ยกออกเดินก็ให้เป่าแตรปลุก 7 แต่เมื่อจะให้คนทั้งปวงมาประชุมพร้อมกันจงเป่าแตร แต่อย่าทำเสียงปลุก 8 ให้บุตรชายของอาโรนคือปุโรหิตเป็นคนเป่าแตร แตรนี้จะเป็นกฎาวรตลอดชั่วอายุของเจ้า 9 และเมื่อเจ้าทั้งหลายจะไปทำศึกในแผ่นดินของเจ้าผู้ศัตรูผู้มาบีบบังคับเจ้า ก็ให้เป่าแตรทำเสียงปลุก และเจ้าจะเป็นที่ระลึกต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะได้พ้นจากศัตรูของเจ้า 10 ในวันที่เจ้าทั้งหลายมีความยินดี และในงานเทศกาลและในวันต้นเดือนของเจ้า เจ้าจงเป่าแตรเหนือเครื่องเผาบูชาและเหนือสัตว์บูชาอันเป็นเครื่องสันติบูชา เป็นที่ให้พระเจ้าของเจ้าระลึกถึงเจ้า เราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า"

พระเจ้าตรัสสั่งผ่านทางโมเสสว่าแตรเงินสองคันต้องถูกทำขึ้นเพื่อใช้เป็นเครื่องมือส่งสัญญาณสำหรับการตั้งค่าย เห็นได้ชัดว่าพวกมันต้องส่งเสียงสองแบบที่สอดคล้องกัน พระเจ้าจึงทรงตั้งระบบของสัญญาณมาตรฐานสองแบบที่จะถูกใช้ (1) เสียงเป่ายาวๆทีเดียว (โดยใช้แตรทั้งสองคัน) มีไว้เพื่อเรียกชุมนุมชนให้มารวมตัวกันที่พลับพลา (2) เสียงเป่ายาวๆทีเดียวแต่ใช้แตรคันเดียวมีไว้เพื่อเรียกประชุมพวกประชุมของชนชาติอิสราเอล

(3) การเตือนโดยใช้เสียงปลุกเป็นเสียงสั้นๆซึ่งคนฮีบรูเรียกว่า 'ทารา ทัน ทารา' เสียงปลุกทีเดียวแบบนี้ก็ส่งสัญญาณให้บรรดาค่ายที่อยู่ทางทิศตะวันออก (ยูดาห์, อิสสาการ์ และเศบูลุน) ยกออกเดิน (4) เสียงปลุกครั้งที่สองก็ส่งสัญญาณให้บรรดาค่ายที่อยู่ทางทิศใต้ (รูเบน, ลีเม โอน และกาต) ยกออกเดิน (5) ข้อความตรงนี้ไม่ได้พูดถึงการส่งสัญญาณสำหรับบรรดาค่ายที่อยู่ทางทิศตะวันตกและทิศเหนือ งานเขียนของพวกยิวบ่งบอกว่าพวกเขาได้รับสัญญาณเมื่อมีเสียงปลุกครั้งที่สามและสี่ (6) การส่งสัญญาณแบบที่ไม่ระบุไว้มีไว้เพื่อเรียกชุมนุมชนทั้งหมดให้มาประชุมพร้อมกัน

เฉพาะบุตรชายทั้งหลายของอาโรนจะต้องเปาแตรเพื่อส่งสัญญาณต่างๆ พอไปถึงในแผ่นดินนั้นแล้ว การส่งสัญญาณเพื่อทำศึกสงครามจะต้องใช้เสียงปลุกของแตรทั้งสองนั้น พวกเขาจึงจะเป็นที่ระลึกต่อพระเจ้าและได้รับการช่วยให้พ้นในการศึกนั้นๆ

นอกจากนี้ วันบริสุทธิต่างๆ ทั้งเพื่อความรื่นเริงยินดีและพิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์ วันต้นเดือน การถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาต่างๆ จะต้องถูกส่งสัญญาณโดยการเปาแตรทั้งสองนั้น สำหรับชนชาติอิสราเอลแล้วพวกมันจะเป็น “ที่ระลึกต่อพระพักตร์พระเจ้าของพวกเขา” อีกครั้งที่พระเจ้าทรงเตือนให้พวกเขาระลึกว่า “เราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย”

กฉว 10:11-13 ต่อมาวันที่ยี่สิบเดือนที่สองปีที่สองทรงให้เมฆนั้นขึ้นจากพลับพลาพระโอวาท 12 คนอิสราเอลก็ยกเดินทางไปจากถิ่นทุรกันดารซีนาย และเมฆนั้นมายังอยู่ที่ถิ่นทุรกันดารปาราน 13 เขาทั้งหลายได้ยกออกเดินไปเป็นครั้งแรกตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ที่ตรัสสั่งโมเสส

ในวันที่ยี่สิบของเดือนที่สองของปีที่สอง “เมฆนั้นลอยขึ้นไปจากพลับพลาแห่งพระโอวาท” ดังที่ได้รับสั่งไว้ ชนชาติอิสราเอลออกเดินทางโดยตามเมฆนั้นไปจนกระทั่งมันหยุดพักในถิ่นทุรกันดารแห่งปาราน ถิ่นทุรกันดารนี้อยู่ในพื้นที่ของแหลมซีนาย เชื่อกันว่าการหยุดพักทั้ง 18 ครั้งของการอพยพเกิดขึ้นในเขตแดนนี้ การยกออกเดินครั้งแรกนี้ใช้เวลาสามวัน ดูกันดารวิถี 10:33 ชื่อปารานมีความหมายตรงตัวว่า 'สถานที่แห่งถ้ำต่างๆ'

กฉว 10:14-28 ชงค่ายของคนยูดาห์ออกเดินไปเป็นกองๆ ก่อน มีนาโชนบุตรชายอัมมีนาดับเป็นผู้นำพลโยธา 15 เนซันเอลบุตรชายศูอาร์นำพลโยธาตระกูลคนอิสตาคาร์ 16 และเอลีอับบุตรชายเฮโลนนำพลโยธาตระกูลคนเศบูลุน 17 เมื่อรู้พลับพลาลงแล้ว บรรดาบุตรชายของเกอร์โชนและบุตรชายของเมรารีผู้แบกหามพลับพลาขึ้นก็ยกเดินไป 18 ชงค่ายของคนรูเบนออกเดินไปเป็นกองๆ เอลิชูร์บุตรชายเซเดอร์เป็นผู้นำพลโยธา 19 เชลูมิเอลบุตรชายสุริชัดัยนำพลโยธาตระกูลคนลิเมโอน 20 เอลียาสาฟบุตรชายเดอูเอลนำพลโยธาตระกูลคนกาต 21 แล้วคนโคฮาทก็ยกออกเดินแบกหามสถานบริสุทธิ ก่อนที่พวกนี้ไปถึง เขาก็ตั้งพลับพลาเสร็จแล้ว 22 ชงค่ายคนเอฟราอิมออกเดินไปเป็นกองๆ มีเอลิชามบุตรชายอัมมีสูดนำพลโยธา 23 กามลียเอลบุตรชายเปดาซูร์นำพลโยธาตระกูลคนมนัสเสห์ 24 อาบีตันบุตรชายกิเดโอนี้นำพลโยธาตระกูลคนเบนยามิน 25 แล้วชงค่ายคนดานเป็นพวกกระวังท้ายของค่ายทั้งหมด ได้ยกออกเดินไปเป็น

กองๆ มีอาหิเยเซอร์บุตรชายอัมมีซัดดัยนำพลโยธา 26 ปากีเอลบุตรชายโอครานนำพลโยธา
ตระกูลคนอาเซอร์ 27 อาหิราบบุตรชายเอันนนำพลโยธาตระกูลคนนัฟทาลี 28 นี่เป็นอันดับการ
เดินทางของคนอิสราเอลตามเหล่าพลโยธาของเขา เมื่อเขายกออกเดินไป

คั้งที่มีบรรยายไว้ในกัณดารวิถี 2 ค่ายนั้นยกออกเดินตามลำดับ ค่ายของยูดาห์ยกออกเดิน
ไปก่อนเป็นอันดับแรก ขณะเดียวกัน พลับพลาก็ถูกถอดแยกชิ้นส่วนโดยบุตรชายทั้งหลายของ
เกอร์โชนและเมรารีแบกหามพลับปลาไปบนเกวียนที่จัดเตรียมไว้สำหรับพวกเขา ต่อมาค่ายของ
รูเบนก็ยกออกเดิน ตามมาด้วยคน โศฮาที่แบกหามเครื่องเรือนบริสุทธิ์ของพลับปลาบนบ่าของ
พวกเขา

นี่ถูกตามมาด้วยค่ายของเอฟราอิมและดานตามลำดับ “นี่เป็นอันดับการเดินทางของคน
อิสราเอลตามเหล่าพลโยธาของเขา เมื่อเขายกออกเดินไป” ความเป็นระเบียบเรียบร้อยของการรื้อ
ค่ายลง การยกออกเดินและการเดินทางของชนชาติอิสราเอลนั้นน่าทึ่งจริงๆ มันแสดงให้เห็นถึง
ความเป็นระเบียบเรียบร้อยและความมีวินัยที่พระเจ้าทรงหมายไว้สำหรับประชาชนของพระองค์

กตว 10:29-32 โมเสสพูดกับโฮบับบุตรชายเรอูเอลคนมีเดียนพ่อตาของโมเสสว่า
"เราทั้งหลายออกเดินไปผู้ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสไว้ว่า 'เราจะยกให้แก่เจ้าทั้งหลาย' เชิญไปกับเรา
เถิด และเราทั้งหลายจะทำดีแก่ท่าน เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสัญญาให้ของดีแก่คนอิสราเอล"
30 แต่เขาตอบโมเสสว่า "เราจะไม่ไป เราจะกลับไปเมืองของเรา ยังวงศ์ญาติของเรา" 31 และ
โมเสสว่า "ขอย่ำพราจากเราไปเลย ท่านทราบอยู่แล้วว่า เราต้องตั้งค่ายอยู่ในถิ่นทุรกันดาร
และท่านจะได้เป็นดังนัยน์ตาของเรา 32 ถ้าท่านไปกับเราทั้งหลาย พระเยโฮวาห์ทรงกระทำดี
อะไรแก่เรา เราจะกระทำอย่างนั้นแก่ท่าน"

ขณะเดียวกัน พี่เขยของโมเสสชื่อว่า โฮบับ ได้มาถึงและโมเสสชวนเขาให้ร่วมเดินทาง
ไปพร้อมกับพวกเขา เขาบอกโฮบับว่า “เชิญท่านไปกับพวกเราเถิด และเราทั้งหลายจะทำดีแก่
ท่าน เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสเป็นสิ่งดีเกี่ยวกับคนอิสราเอล” โฮบับปฏิเสธ โดยบอกว่าเขาจะ
กลับไปบ้าน อย่างไรก็ตาม โมเสสก็ยังติดต่อไปโดยขอให้เขาเป็นคนนำทางให้แก่พวกเขา “ท่าน
จะได้เป็นหูเป็นตาให้แก่พวกเรา” โมเสสอาจกลับไปพึ่งมนุษย์แทนที่จะวางใจพระเจ้าผู้ได้ทรง
ช่วยเหลือพวกเขามาอย่างเปี่ยมกรุณาและนำอัสจรรย

แม้ว่าเพลงสดุดี 32:8 ยังไม่ได้ถูกเขียนขึ้นในตอนนั้น แต่โมเสสก็น่าจะรู้ดีกว่านั้น พระเจ้าได้ทรงนำทางพวกเขามาด้วยพระเนตรของพระองค์และจะทรงทำเช่นนั้นต่อไป ไม่มีระบบไว้ว่าโฮบบ์ตอบรับข้อเสนอของโมเสสหรือไม่ อย่างไรก็ตาม ไม่มีการกล่าวถึงเขาอีกเลย ซึ่งบ่งบอกว่าจริงๆแล้วเขาปฏิเสธข้อเสนอ นั้น (บางคนคิดว่าจริงๆแล้วโฮบบ์คือ พ่อตาของโมเสส โดยอิงตามข้อความที่สื่อเช่นนั้นในผู้วินิจฉัย 4:11)

กตว 10:33-34 เขาทั้งหลายก็ออกเดินจากภูเขาของพระเยโฮวาห์ระยะทางสามวัน หีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์นำหน้าเขาไปสามวันเพื่อหาที่พักให้เขา 34 เขาทั้งหลายยกค่ายไปเมื่อไร เมฆของพระเยโฮวาห์ก็อยู่เหนือเขาในกลางวันเมื่อนั้น ชนชาติอิสราเอลจึงออกเดินทางจากภูเขาซีนายและเดินทางต่อไปอีกสามวันเข้าไปในถิ่นทุรกันดารแห่งปาราน โดยมีเมฆแห่งการสถิตอยู่ด้วยตลอดของพระเจ้านำทางไป

กตว 10:35-36 ต่อมาเมื่อหีบยกออกเดินเมื่อไร โมเสสกราบทูลว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลุกขึ้นเถิด ให้ศัตรูทั้งหลายของพระองค์กระจัดกระจายไป ให้ผู้ที่ชังพระองค์หลีกหนีพระองค์ไป" 36 เมื่อหีบยับยั้งท่านกราบทูลว่า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอเสด็จกลับมาสู่คนอิสราเอลที่นับเป็นพันๆเถิด" เมื่อพวกเขาออกเดินไป โมเสสก็ยืนขึ้นและร้องทูลว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลุกขึ้นเถิด ให้ศัตรูทั้งหลายของพระองค์กระจัดกระจายไป ให้ผู้ที่ชังพระองค์หลีกหนีพระองค์ไป" พอไปถึงที่หยุดพัก เขาก็ร้องทูลว่า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอเสด็จกลับมาสู่คนอิสราเอลที่นับเป็นพันๆเถิด" คนเชื่อกันว่าโมเสสเอ่ยคำทูลขอและคำอวยพรนี้ ทุกครั้งที่ค่ายยกออกเดินและหยุดพัก คำอธิษฐานทูลขอของเขาและคำอวยพรของเขาเปี่ยมด้วยความเชื่อและคำพยากรณ์อันยิ่งใหญ่

ภาพรวมของกัณดารวิถี 11: เมื่อการเดินทางเข้าไปในถิ่นทุรกันดารเริ่มต้นขึ้นจริงๆแล้ว เหตุการณ์สำคัญหลายอย่างก็ถูกบันทึกไว้ในบทนี้ซึ่งรวมถึง (1) ไฟแห่งทาเบร่าห์ในข้อ 1-3; (2) การบ่นของพวกอิสราเอลในข้อ 4-9; (3) คำบ่นของโมเสสต่อพระเจ้าในข้อ 10-15; (4) การแต่งตั้งผู้อาวุโสเจ็ดสิบคนนั้นในข้อ 16-25; (5) เหตุการณ์เรื่องเอลคาคและเมคาคในข้อ 26-30 และ (6) การมาถึงของฝูงนกคุ้มและโรคระบาดเพราะเรื่องนี้ในข้อ 31-35

กวด 11:1-3 เมื่อประชาชนบ่น พระเยโฮวาห์ทรงไม่พอพระทัย พระเยโฮวาห์ทรงสดับแล้วทรงพระพิโรธ มีไฟของพระเยโฮวาห์มาไหม้อยู่ท่ามกลางเขา เผาค่ายรอบนอกเสียบ้าง 2 แล้วคนทั้งหลายจึงร้องต่อโมเสส และเมื่อโมเสสได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ ไฟก็ดับ 3 เขาจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่าทาเบร่าห์ เพราะไฟของพระเยโฮวาห์มาไหม้อยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย

พอถึงตอนนี้ชนชาติอิสราเอลก็ได้อยู่ในถิ่นทุรกันดารมาสองปีเต็มๆแล้ว พระเจ้าได้ทรงเลี้ยงดูพวกเขาในเรื่องอาหารผ่านทางมานาที่ถูกส่งมาจากสวรรค์ แม้กระนั้น ชนชาติอิสราเอลก็บ่นอยู่ดี การบ่นเช่นนั้นทำให้พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัย พระองค์จึงทรงส่งไฟ “มาไหม้อยู่ท่ามกลางพวกเขา และเผาคนเหล่านั้นที่อยู่รอบนอกค่ายเสีย”

ไม่มีระบุไว้ว่าไฟนั้นมาจากไหน บางคนสันนิษฐานว่ามันอาจมาจากเสาไฟนั้นหรือมาจากสวรรค์โดยตรงเหมือนสายฟ้าฟาด ที่สำคัญก็คือว่ามันเผาผลาญคนเหล่านั้นที่อยู่รอบนอกค่ายเห็นได้ชัดว่านั่นเป็นที่ๆพวกคนจีบ่นอยู่ คนเหล่านั้นที่มีแนวโน้มที่จะบ่นในเรื่องพระราชกิจของพระเจ้าปกติแล้วไม่ได้อยู่ที่ใจกลางค่ายซึ่งอยู่ใกล้กับที่ๆการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าอยู่ คนพวกนี้อาศัยอยู่ขอบนอก ใกล้กับโลกซึ่งเป็นที่ๆพวกเขาตามอยู่ห่างๆ พระเจ้าทรงตอบสนองโดยการพิพากษาที่มีต่อคนพวกนี้ ประชาชนร้องบอกโมเสสซึ่งอธิษฐานทูลต่อพระเจ้าอีกที จากนั้นพระเจ้ายิ่งทรงให้ไฟแห่งการพิพากษาดับเสีย สถานที่แห่งนั้นจึงถูกตั้งชื่อว่า ทาเบร่าห์ ซึ่งมีความหมายว่า 'เผาผลาญ'

กวด 11:4-9 คนที่ปะปนมากับเขาทั้งหลายเป็นคนโลภมาก ทั้งคนอิสราเอลก็ร้องให้คร่ำครวญอีกว่า "ผู้ใดจะให้เรากิน 5 เราระลึกถึงปลาที่เราเคยกินในอียิปต์โดยไม่ต้องซื้อ ทั้งแตงกวา แตงโม กระเทียมจีน หอมใหญ่ หัวกระเทียม 6 บัดนี้จิตใจของเราก็เหี่ยวแห้งลง ไม่มีอะไรให้เราดูเลยนอกจากมานานี้" 7 มานานี้เหมือนเมล็ดผักชี สีเหมือนยางไม้หอม 8 ประชาชนก็เที่ยวออกไปเก็บมาโมหรือตำในครกและใส่หม้อต้มทำขนม รสของมานาเหมือนรสน้ำมันสด 9 กลางคืนเมื่อน้ำค้างตกมาเหนือค่าย มานาก็ตกมาด้วย

ฝูงชนที่ปะปนมากับชนชาติอิสราเอลตอนออกมาจากอียิปต์เริ่มเผยให้เห็นธาตุแท้ของตน พวกเขาเริ่มโลภหรือโอดครวญว่าพวกเขาอยากมีเนื้อรับประทาน อิทธิพลของพวกเขาทำให้ชนชาติอิสราเอลมาร่วมผสมโรงด้วยจนถึงขั้นร้องไห้ เสียงร้องนั้นเริ่มพร้อมเพรียงกันเป็น

“ผู้ใดจะให้เนื้อแก่พวกเรากิน” พวกเขาโอคครวญและบ่นเกี่ยวกับการที่พวกเขาคิดถึงอาหารของตนในอียิปต์ นั่นคือ ปลาและผลไม้รสอร่อยทั้งปวงและผักต่างๆ เช่น แดงกวา แดงโม ต้นกระเทียม หัวหอม และกระเทียม นอกจากนี้ พวกเขาบ่นว่าจิตใจของตนเหี่ยวแห้งลงโดยไม่มีอะไรรับประทานนอกจาก “มานานี้”

เหมือนเป็นความคิดแทรกโมเสสระบุถึงลักษณะเฉพาะตัวของมานา มัน “เหมือนเมล็ดผักชี” และมีสีสวยงามาคู คือ ขาวมุก เมื่อพวกเขาเก็บมันแต่ละวัน มันก็เอาไปเตรียมได้หลายวิธี นั่นคือ โม่ ตำ บั้งหรือทอด นอกจากนี้ “รสของมานาเหมือนรสน้ำมันสด” นั่นคือ มันมีรสอร่อย พระเจ้าทรงส่งมันมาเป็นประจำและในปริมาณที่เพียงพอ ประเด็นที่สำคัญก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงเลี้ยงดูประชาชนของพระองค์ไม่เพียงในเรื่องปริมาณของอาหารเท่านั้น แต่ในเรื่องคุณภาพของมันด้วย แม้กระนั้น ชนชาติอิสราเอลก็โอคครวญและบ่นเกี่ยวกับมันเพราะอิทธิพลของฝูงชนที่ปะปนมาท่ามกลางพวกเขา

กตว 11:10-15 โมเสสได้ยื่นประชาชนร้องไห้ไปทั่วครอบครัวทั้งหลาย ต่างคนต่างอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วยิ่งนัก โมเสสก็ไม่พอใจด้วย 11 โมเสสจึงกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า "ไฉนพระองค์จึงให้ผู้รับใช้ของพระองค์ลำบากลำบากเช่นนี้ เหตุใดข้าพระองค์ก็ไม่ใช่ที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ พระองค์จึงทรงวางภาระของชนชาติทั้งหมดนี้ลงบนข้าพระองค์ 12 ข้าพระองค์ตั้งครรภ์คนเหล่านี้มาหรือ ข้าพระองค์ยังคนเหล่านี้ให้เกิดมาหรือ พระองค์จึงตรัสแก่ข้าพระองค์ว่า 'จงอุ้มเขาไว้ในอกของเจ้าอย่างพ่อบุญธรรมอุ้มลูกแดงนำมาสู่แผ่นดินที่พระองค์ปฏิญาณจะให้แก่บรรพบุรุษของเขา' 13 ข้าพระองค์จะได้เนื้อมาจากไหนให้คนทั้งหมดนี้ เพราะเขาร้องไห้ต่อข้าพระองค์ว่า 'ขอเนื้อให้เรากิน' 14 ข้าพระองค์ไม่สามารถหอบอุ้มคนเหล่านี้แต่ลำพังได้ เป็นภาระหนักเกินแก่ข้าพระองค์ 15 ถ้าพระองค์จะทรงปฏิบัติแก่ข้าพระองค์อย่างนี้แล้ว ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ถ้าข้าพระองค์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงประหารข้าพระองค์เสียทันทีเถิด อย่าให้ข้าพระองค์แลเห็นความทุกข์ของข้าพระองค์เลย"

การโอคครวญและการบ่นทวีมากขึ้นจนถึงระดับที่หลายคนกำลังร้องไห้เพราะสิ่งที่พวกเขาคิดว่าเป็นความช่วย แน่ทีเดียว เชื่อเพียงนิดเดียวทำให้แบ้งคิบฟูขึ้นทั้งก้อน การโอคครวญและการบ่นดิเคียนของคนเพียงเล็กน้อยส่งผลเสียต่อคนทั้งกาย พระเจ้าทรงพระพิโรธเพราะเรื่องนี้และโมเสสก็ไม่พอใจจนถึงจุดที่เขาเริ่มบ่นต่อพระเจ้าเกี่ยวกับภาระที่เขาแบกในการนำ

ประชาชนเหล่านั้น คำบ่นของเขาต่อพระเจ้าไล่ตั้งแต่การถามแบบไม่ต้องการคำตอบว่าเขาได้ให้
กำเนิดคนเหล่านั้นหรือไปจนถึงการที่เขาจะไปหาอาหารที่ไหนมาเลี้ยงประชาชนเหล่านี้ การ
สมเพชตัวเองของเขาเปลี่ยนเป็นความสิ้นหวังเหมือนที่มันเป็นตามปกติ

การรู้สึกสมเพชตัวเองมีแต่นำไปสู่ความหดหู่ เขาบ่นว่า “ข้าพระองค์ไม่สามารถหอบหิ้ว
ประชากรทั้งหมดนี้แต่ลำพังได้ เพราะเป็นภาระหนักเกินแก่ข้าพระองค์” การบ่นของเขานำไปสู่
เรื่องแย่กว่าเดิม เขาทูลพระเจ้าให้ฆ่าเขาเสียเกรงว่าเขาจะอยู่ในความน่าสมเพชต่อไป ให้เรา
สังเกตความตกต่ำลงแบบต่อเนื่องของการอยากได้มากกว่าเดิม บ่นเกี่ยวกับการไม่มีมัน การ
สังเวชตัวเองซึ่งกลายเป็นความหดหู่ และแม้แต่ความคิดที่จะฆ่าตัวตาย

กถา 11:16-20 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงรวบรวมพวกผู้ใหญ่ใน

อิสราเอลให้เราเจ็ดสิบคน เป็นคนที่เจ้าทราบว่าเป็นคนผู้ใหญ่ในประชาชนและเป็นเจ้าหน้าที่
เหนือเขาทั้งหลาย จงพาเขามาที่พลับพลาแห่งชุมนุมให้เขายืนอยู่พร้อมกับเจ้าที่นั่น 17 เราจะลง
มาสนทนากับเจ้าที่นั่น และเราจะเอาวิญญาณที่มีอยู่บนเจ้ามาใส่บนคนเหล่านั้นเสียบ้าง ให้เขาทั้ง
หลายแบกภาระของชนชาตินี้ด้วยกันกับเจ้า เพื่อเจ้าจะมีได้ทนแบกอยู่แต่ลำพัง 18 และจงกล่าว
แก่คนทั้งปวงว่า ท่านทั้งหลายจงชำระตัวให้บริสุทธิ์สำหรับพรุ่งนี้ ท่านจะได้รับประทานเนื้อ
เพราะท่านร้องไห้ต่อพระกรรมของพระเยโฮวาห์ว่า "ผู้ใดจะให้เนื้อเรากิน เมื่อเราอยู่ในอียิปต์เรา
ก็สุขสบาย" เพราะเหตุนี้พระเยโฮวาห์จะทรงประทานเนื้อให้ท่านทั้งหลายรับประทาน 19 ท่าน
จะมีรับประทานวันเดียว หรือสองวัน หรือห้าวัน หรือสิบวัน หรือยี่สิบวัน 20 แต่หนึ่งเดือน
เต็ม จนเนื้อจะล้นออกมาทางรูจมูกของท่าน จนท่านเอือม เพราะท่านได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์ผู้
อยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลาย และได้ร้องไห้ต่อพระองค์กล่าวว่า "ไฉนเราจึงได้ออกมาจากอียิปต์" "

พระเจ้าทรงตอบกลับโมเสสผู้รับใช้ที่เป็นมนุษย์ของพระองค์โดยใช้หลายวิธี ประการ
แรก พระองค์ทรงสั่งโมเสสให้รวบรวมผู้อาวุโสเจ็ดสิบคนของชนชาติอิสราเอลเพื่อช่วยเหลือเขา
ในการนำและกำกับดูแลชนชาตินั้น แน่แน่นอนว่าเป็นต้นกำเนิดของประเพณีในสมัยต่อมาเรื่อง
การตั้งสภาผู้ปกครองเจ็ดสิบคนเหนือชนชาติอิสราเอล มันจะถูกเรียกว่าซานเฮดรินในสมัยพระ
คัมภีร์ใหม่

ประการที่สองพระเจ้าทรงประกาศว่า พระองค์จะทรงจัดหาเนื้อสัตว์เพื่อให้คนทั้งชาติได้
รับประทานในวันถัดมา นอกจากนี้ พระเจ้าทรงประกาศว่าพวกเขาจะไม่รับประทานเนื้อเพียงแค่

วันหนึ่งหรือสองวัน แต่ตลอดทั้งเดือน “จนเนื้อจะลื่นออกมาทางรูจมูกของท่านทั้งหลาย จนพวกท่านเอือมระอาเนื้อนั้น” นี่เท่ากับพระเจ้าตรัสว่า “พวกเจ้าอยากได้น้ำมันหรือ? เราจะให้เนื้อพวกเจ้ากินจนมันออกมาทางจมูกของพวกเจ้าเลย” บางคนเข้าใจว่านี่หมายความว่าพวกเขาเอียนเนื้อนั้นจนพวกเขาเอียนมันออกมาและเอียนบางส่วนก็ออกมาทางรูจมูกของพวกเขา

กตว 11:21-23 แต่โมเสสกราบทูลว่า "คนที่ข้าพระองค์อยู่ท่ามกลางเขานั้นเป็นทหารราบหกแสนคน และพระองค์ตรัสว่า 'เราจะให้เนื้อเขาทั้งหลายกินครบเดือนหนึ่ง' 22 จะเอาฝูงแพะแกะฝูงวัวมาฆ่าให้เขาให้พอเขากินหรือ จะรวบรวมปลาทั้งหมดในทะเลให้เขาให้พอเขากินหรือ" 23 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์สั้นไปหรือ บัดนี้เจ้าจะเห็นว่าคำของเราจะสำเร็จเพื่อเจ้าจริงหรือไม่"

แม้แต่โมเสสก็ไม่เชื่อเหมือนกัน เขาแย้งต่อพระเจ้าว่ามีผู้ชายมากกว่า 600,000 คนในค่ายนั้น โดยไม่นับพวกผู้หญิงและเด็กๆ แม้หากพวกเขาฆ่าแพะแกะและวัวทั้งหมด เขาก็สงสัยว่าจะมีเนื้อพอรับประทานถึงเดือนหรือไม่ พระเจ้าตรัสตอบอย่างมีสำนวนโวหารว่า “พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์สั้นไปหรือ” คอยดูต่อไปเถอะ

กตว 11:24-25 โมเสสก็ออกไปบอกแก่คนทั้งปวงถึงพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ และท่านได้รวบรวมพวกผู้ใหญ่ในประชาชนได้เจ็ดสิบคน แต่งตั้งเขาไว้ให้ยืนรอบ

พลับพลา 25 แล้วพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาในเมฆและตรัสกับโมเสส และเอาวิญญาณที่มีอยู่บนโมเสสบ้างใส่บนพวกผู้ใหญ่เจ็ดสิบคนนั้น และต่อมาเมื่อวิญญาณอยู่บนเขาทั้งหลายแล้ว เขาทั้งหลายก็พยากรณ์ และไม่ได้หยุดยั้งเลย จากนั้น โมเสสก็รวบรวมเจ็ดสิบคนนั้นที่ถูกกำหนดไว้ และ “แต่งตั้งเขาไว้ให้ยืนรอบพลับพลา” พระเจ้าจึง “เสด็จลงมาในเมฆและตรัสกับโมเสส” จากนั้นพระเจ้าทรงใส่พระวิญญาณของพระองค์ไว้ในผู้อาวุโสทั้งเจ็ดสิบคนนั้น เมื่อพระวิญญาณของพระเจ้าอยู่บนคนเหล่านั้น “พวกเขา ก็พยากรณ์ และไม่ได้หยุดยั้งเลย” ภาพที่ปรากฏคล้ายกับที่เกิดขึ้นในวันฟื้นเทออสต์อีกสิบห้าศตวรรษต่อมา

กตว 11:26-30 ยังมีสองคนที่อยู่ในค่าย คนหนึ่งชื่อเอลาดาด อีกคนหนึ่งชื่อเมดาด และวิญญาณอยู่บนเขา เขาเป็นคนที่ได้ลงทะเลเบียนไว้ แต่ไม่ได้มาที่พลับพลา เขาพยากรณ์ในค่าย 27 มีชายหนุ่มคนหนึ่งวิ่งมาบอกโมเสสว่า "เอลาดาดและเมดาดกำลังพยากรณ์อยู่ในค่าย" 28 และโยชูวาบุตรชายนูนเป็นผู้รับใช้ของโมเสส เป็นคนหนุ่ม มากล่าวว่า "โมเสสเจ้านายของ

ข้าพเจ้า ขอห้ามเขาเสีย" 29 แต่โมเสสบอกเขาว่า "ท่านเจ็บร้อนแทนเราหรือ เราใครให้ประชาชนของพระเยโฮวาห์เป็นผู้พยากรณ์ทุกคน และใครให้พระเยโฮวาห์ทรงใส่วิญญาณของพระองค์ไว้บนเขาเหล่านั้น" 30 โมเสสและพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอลก็กลับไปค่าย

ขณะเดียวกัน ชายอีกสองคนในค่ายชื่อว่าเอลคาดและเมคาดก็พยากรณ์เช่นกันเมื่อพระวิญญาณสถิตบนเขาทั้งสอง โยชูวาผู้ช่วยหนุ่มของโมเสสพอทราบเรื่อง ก็กระชั้นกระชิดโมเสสให้ห้ามพวกเขาเสีย โมเสสตอบเพียงว่า "เราปรารถนาให้ประชากรของพระเยโฮวาห์เป็นผู้พยากรณ์ทุกคน และปรารถนาให้พระเยโฮวาห์ทรงใส่วิญญาณของพระองค์ไว้บนเขาเหล่านั้น" เหมือนที่พระเยซูตรัสบอกพวกสาวกของพระองค์ในเวลาต่อมาว่า "ผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสู้เรา ก็เป็นฝ่ายเราแล้ว" (ลูกา 9:50)

กตว 11:31-35 มีลมพัดมาจากพระเยโฮวาห์พาฝูงนกกลุ่มมาจากทะเล ให้มาตกอยู่ที่ข้างค่ายรอบค่ายทุกทิศห่างออกไปเป็นหนทางเดินวันหนึ่ง สูงพื้นพื้นดินประมาณสองศอก 32 วันนั้นประชาชนก็ลุกขึ้นเที่ยวจับนกกลุ่มทั้งวันและคืนและตลอดวันรุ่งขึ้นด้วย คนที่จับได้น้อยที่สุดได้ถึงสิบโฮเมอร์ แล้วเขาเอามาวางตากทั่วค่าย 33 เมื่อเนื้อยังติดพื้นเขาทั้งหลายอยู่ยังรับประทานไม่ทันหมด พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วประชาชนยิ่งนัก พระเยโฮวาห์ก็ทรงประหารประชาชนเสียด้วยภัยพิบัติอย่างร้ายแรง 34 เขาจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า จิบโรทหัทธาอาวาห์ เพราะที่นั่นเขาฝังศพคนทั้งปวงที่โลกมาก 35 ประชาชนได้ยกเดินจากจิบโรทหัทธาอาวาห์ถึงฮาเซโรทและยับยั้งที่ฮาเซโรท

ในวันถัดมานั้นพระเจ้าทรงนำฝูงนกกลุ่มมาบนสายลมที่พัดมาจากทะเล โดยทรงให้พวกมันตกลงข้างๆค่ายที่ปักเป็นระยะทางห่างออกไปหนึ่งจากแต่ละด้าน นี่น่าจะหมายความว่านอกเหล่านี้กำลังบินอยู่ในระดับความสูงไม่เกินสามฟุตซึ่งทำให้พวกมันถูกจับได้ง่าย ประชาชนจึงใช้เวลาตลอดทั้งวันและตลอดทั้งคืนนั้นจับนกกลุ่ม คนที่จับได้น้อยที่สุดก็จับได้ถึงสิบโฮเมอร์ โฮเมอร์หนึ่งมีปริมาณเท่ากับประมาณเจ็ดสิบแกลลอน

ดังนั้น ชนชาติอิสราเอลจึงมีนกกลุ่มปริมาณมหาศาล ต่อมาพวกเขาจึงหาวิธีเพื่อเก็บรักษานกที่จับมาได้ บางคนก็ทำกรงไว้ขังนก คนอื่นๆก็อาจฆ่ามันเหล่านั้นเลยและทาเกลือ อย่างไรก็ตาม หลังจากพวกเขาเริ่มสำเร็จสำราญกับความเฮงของตนได้ไม่นาน (แม้กระทั่งขณะที่เนื้ออยู่ระหว่างซี่ฟันของพวกเขา) "พระเยโฮวาห์ทรงประหารประชากรเสียด้วยโรคระบาดอย่างร้าย

แรง” คำที่แปลว่า ไรครระบาด (มอว์คาร์ท) มีความหมายได้ว่า การสังหารหมู่ พระเจ้าประทานให้ตามคำขอของพวกเขา แต่ทรงใช้โรคชุบพอมมายังจิตใจของพวกเขา ดู เพลงสดุดี 106:15

สถานที่นั้นจึงกลายเป็นที่รู้จักในชื่อ จิบโรทห์ทธาอวาทห์ ซึ่งมีความหมายว่า 'หลุมศพแห่งค้นหา' จากที่นั่นพวกเขาก็เดินทางต่อไปยังฮาเซโรทหลังจากเหตุการณ์เหล่านั้นของบทย่อไป ดู กัณดารวิถี 12:15-16

ภาพรวมของกัณดารวิถี 12: กัณดารวิถี 12 กล่าวถึงเรื่องที่อาโรนและมิเรียมบ่นเกี่ยวกับภรรยาของโมเสส บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) พระเจ้าทรงตำหนิการบ่นของพวกเขาในข้อ 1-9 จากนั้น (2) การตีสอนมิเรียมและการวิงวอนของโมเสสในข้อ 10-16

กถว 12:1-2 มิเรียมและอาโรนได้พุดติโมเสส เหตุหญิงคนเอธิโอเปียที่ท่านได้แต่งงานด้วย เพราะโมเสสได้แต่งงานกับหญิงคนเอธิโอเปียคนหนึ่ง 2 เขาทั้งสองกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสทางโมเสสคนเดียวเท่านั้นจริงหรือ พระองค์ไม่ตรัสทางเราบ้างหรือ" พระเยโฮวาห์ทรงได้ยิน

ขณะอยู่ที่สถานที่นี้ "มิเรียมและอาโรนได้พุดติโมเสส เหตุหญิงคนเอธิโอเปียที่ท่านได้แต่งงานด้วย เพราะโมเสสได้แต่งงานกับหญิงคนเอธิโอเปียคนหนึ่ง" หลายประเด็นเริ่มปรากฏให้เห็น เห็นได้ชัดว่าโมเสสได้แต่งงานใหม่ ไม่มีการพุดถึงนางสิปโปราห์ภรรยาของเขาแต่อย่างใด บางคนสันนิษฐานว่านางเสียชีวิตแล้วแม้ว่าไม่มีบันทึกเกี่ยวกับเรื่องนี้แน่นอน คนอื่นๆก็สันนิษฐานว่าโมเสสอาจหย่านางไปแล้ว ข้อความตรงนี้บ่งบอกจริงๆว่าพวกเขามีความสัมพันธ์ที่คู่อริและเขาได้ส่งนางกลับไปหาบิดาของนาง (ดู อพยพ 4:25-26 และอพยพ 18:2) นอกจากนี้ ไม่มีการเอ่ยถึงนางเลยตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา อย่างน้อยโมเสสก็แต่งงานใหม่

ภรรยาใหม่ของเขาเป็นหญิงชาวเอธิโอเปียคนหนึ่งซึ่งหมายความว่านางมีเชื้อสายแอฟริกัน เราไม่ทราบชัดเจนว่านางผิวดำหรือไม่ ไม่ว่าจะกรณีใด ทั้งมิเรียมและอาโรนต่างก็ไม่พอใจ เพราะเรื่องนี้ เราไม่ทราบชัดเจนว่าพวกเขาไม่พอใจด้วยเรื่องที่เขาแต่งงานใหม่หรือด้วยเรื่องผู้หญิงที่เขาแต่งงานด้วย ไม่ว่าจะกรณีใด ทั้งมิเรียมและอาโรนต่างก็ต่อว่าโมเสส ที่เป็นกลางยิ่งไปกว่านั้นก็คือ พวกเขาตั้งคำถามความเป็นผู้นำของเขา "จริงหรือ ที่พระเยโฮวาห์ตรัสทางโมเสสคนเดียวเท่านั้น พระองค์ไม่ตรัสทางเราทั้งสองด้วยหรือ" พระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งผู้นำคนเดียวของ

ประชาชนของพระองค์ ไม่ใช่คณะกรรมการหรือฝ่ายบริหาร พระเจ้าทรงสังเกตเห็นคำวิจารณ์ และการดูถูกของพวกเขา

กฉว 12:4-9 ทันใดนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนกับมิเรียมว่า "เจ้าทั้งสามจงออกมาที่พลับพลาแห่งชุมนุม" เขาทั้งสามก็ออกมา 5 พระเยโฮวาห์ก็เสด็จลงมาในเสาเมฆ ประทับยืนที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ทรงเรียกอาโรนและมิเรียม เขาทั้งสองก็มาข้างหน้า 6 พระองค์ตรัสว่า "จงฟังถ้อยคำของเรา ถ้าจะมีผู้พยากรณ์ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย เราพระเยโฮวาห์จะตำหนิตัวแก่ผู้นั้นเป็นนิมิต เราจะพูดกับเขาทางฝัน 7 สำหรับโมเสสผู้รับใช้ของเราก็ไม่เป็นเช่นนั้น ในวงศวานทั้งหมดของเราเขาสัตย์ซื่อ 8 เราพูดกับเขาปากต่อปากอย่างชัดเจน ไม่พูดเร้นลับ และเขาเห็นหลักฐานของพระเยโฮวาห์ โฉนเจ้าไม่กลัวที่จะพูดติโมเสสผู้รับใช้ของเรา" 9 พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วเขามาก แล้วเสด็จไปเสีย

อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงตอบโต้อาโรนและมิเรียมจริงๆ พระองค์ทรงเข้ามาแทรกแซงทันทีด้วยความจริงจัง โดยสั่งให้พวกเขาทั้งสามไปปรากฏตัวที่พลับพลา จากนั้นพระเจ้า "เสด็จลงมาในเสาเมฆ และประทับยืนที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมชน" นั่นคงเป็นภาพที่น่าตื่นตาและน่าสะพรึงกลัวยิ่งนัก จากนั้นพระองค์ตรัสสั่งอาโรนและมิเรียมให้ออกมาข้างหน้าเพื่อที่พระเจ้าจะทรงตำหนิต่างสอนพวกเขาอย่างรุนแรง นี่เท่ากับพระองค์ทรงบอกพวกเขาว่า หลายครั้งพระองค์ตรัสผ่านทางผู้พยากรณ์ในความฝันและนิมิตต่างๆ

อย่างไรก็ตาม "โมเสสผู้รับใช้ของเราก็ไม่เป็นเช่นนั้น เขาสัตย์ซื่อในวงศวานทั้งหมดของเรา" ความหมายก็คือ พระเจ้ามิได้ตรัสกับโมเสสในความฝันหรือนิมิตต่างๆเหมือนที่พระองค์ทรงทำกับผู้พยากรณ์ต่างๆ ไป (ซึ่งถือว่าตำแหน่งผู้พยากรณ์นั้นมีอยู่ก่อนแล้ว) แต่พระเจ้าตรัสกับโมเสส "ปากต่อปาก" (นั่นคือ หน้าต่อหน้า) โมเสสอยู่ในระดับชั้นที่แตกต่าง พระเจ้ามิได้ตรัสกับเขาในนิมิตที่คลุมเครือ เขาได้พิสูจน์ตัวแล้วว่าสัตย์ซื่อในวงศวานทั้งหมดของพระเจ้า นั่นคือสิ่งต่างๆที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้า

ดังนั้น พระเจ้าจึงตรัสถามว่าทำไมพวกเขาถึงไม่เกรงกลัวที่จะต่อว่าผู้รับใช้ที่พระองค์ทรงเลือก "และพระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธเขาทั้งสองมาก และพระองค์ก็เสด็จไปเสีย" อาโรน

และมีริยมพบว่าตัวเองตกอยู่ในสถานการณ์ที่น่ากลัวจริงๆ พระเจ้าเองทรงเตือนพวกเขาที่ถูกลูก และวิพากษ์วิจารณ์ผู้นำที่พระองค์ทรงเลือก

กตว 12:10 เมื่อเมฆลอยพันปลับปลาไป ดูเถิด มิเรียมก็เป็นโรคเรื้อน ชาวคูหิมะ อาโรนหันไปคูมิเรียมและดูเถิด นางเป็นโรคเรื้อน เพื่อแสดงให้เห็นชัดเจนว่าพระองค์ไม่ทรงพอพระทัย พระเจ้าทรงทำสองสิ่งที่ชัดเจน (1) “เมฆนั้นลอยขึ้นไปจากปลับปลา” นั่นก็อาจจะทำให้พวกเขาถูกคิดบ้างแล้ว (2) “มิเรียมกลายเป็น โรคเรื้อน ชาวคูหิมะ” เราไม่สามารถคาดเดาได้ว่าเพราะเหตุใดพระเจ้าถึงไม่ทรงจัดการอาโรนด้วย อาจเป็นไปได้ว่ามีริยมเป็นหัวใจของการวิพากษ์วิจารณ์ครั้งนี้ เป็นไปได้เช่นกันที่นางในฐานะเป็นผู้หญิงคนหนึ่งควรนอบน้อมต่อน้องชายของตน ซึ่งเห็นได้ชัดว่าอยู่ในตำแหน่งผู้นำ อาจเป็นไปได้ว่าพระเจ้าไม่ทรงทำให้มหาปุโรหิตของพระองค์เป็นมลทินไปด้วยโรคเรื้อน ไม่ว่าจะกรณีใด อาโรนก็เข้าใจแล้วและรู้สึกเป็นทุกข์แทน เมื่อได้เห็นน้องสาวของตนเป็นโรคเรื้อน

กตว 12:11-16 และอาโรนพูดกับโมเสสว่า "ข้าแต่เจ้านายของข้าพเจ้า อนิจจาเอ๋ย ขออย่าลงโทษบาปเราทั้งสองที่ได้กระทำความเขลาและบาปเช่นนี้ 12 ขออย่าให้มิเรียมเป็นเหมือนคนที่ตายแล้ว ดูคนที่คลอดจากครรภ์มารดาเมื่อเกิดไปครั้งหนึ่ง" 13 และโมเสสได้ร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า "โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอพระองค์ทรงรักษานาง ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์" 14 แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ถ้าพ่อของนางถ่มน้ำลายรดหน้านาง นางจะละลายอยู่เจ็ดวันมิใช่หรือ จงกักนางไว้นอกค่ายเจ็ดวัน ภายหลังจึงให้กลับเข้ามาได้" 15 ดังนั้นมิเรียมจึงถูกกักอยู่นอกค่ายเจ็ดวัน และประชาชนก็ได้ยกเดินไปจนกว่ามิเรียมกลับเข้ามาอีก 16 แล้วภายหลังประชาชนก็ยกเดินจากตำบลฮาเซโรทไปตั้งค่ายอยู่ที่ถิ่นทุรกันดารปาราน

ความยิ่งใหญ่ของโมเสสถูกเผยให้เห็นในการที่เขาทูลขอเพื่อพี่สาวผู้มีความผิดของตนทันที จริงๆแล้วเขารวมตัวเองเข้าไปด้วยในความบาปของพี่ชายและพี่สาวของเขาโดยการที่เขาใช้คำสรรพนามบุรุษที่หนึ่งพหูพจน์ เขาอ้อนวอนพระเจ้ามิให้ทรงปล่อยให้นางอยู่ในสภาพครึ่งตายหรือเหมือนทารกที่คลอดออกมาตาย เขาทูลขอองค์พระผู้เป็นเจ้าให้ทรงรักษานางให้หาย พระเจ้าทรงตอบกลับว่าหากบิดาของนางได้ถ่มน้ำลายรดนาง นางจะไม่อับอายอยู่เจ็ดวันหรือ

นางได้กระทำความผิดต่อพระองค์จริงๆ พระองค์จึงสั่งให้กักตัวนางไว้นอกค่ายเป็นเวลาเจ็ดวัน ดังนั้น มิเรียมจึงถูกพระเจ้าเตือนและค่ายของชนชาติอิสราเอลไม่ได้ยกเดินไปจนกว่านางถูก

พาดักลับเข้ามา หลังจากนั้น ค่าของชนชาติอิสราเอลจึงยกเดินเข้าไปในถิ่นทุรกันดารปารานต่อไป

ภาพรวมของกัณฑ์การวิถี 13: ขณะที่การเล่าเรื่องในหนังสือกัณฑ์การวิถีดำเนินต่อไป เรื่องที่คาเดชบารเนียและผู้สอดแนมทั้งสิบสองคนก็ถูกนำเสนอ (1) รายละเอียดเกี่ยวกับภารกิจของพวกเขาถูกพบในข้อ 1-25 และ (2) รายงานของผู้สอดแนมเหล่านั้นถูกบันทึกไว้ในข้อ 26-33

กตว 13:1-2 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 "จงส่งคนไปสอดแนมดูที่แผ่นดินคานาอันที่เราให้แก่คนอิสราเอลนั้น จงส่งคนจากตระกูลของบรรพบุรุษตระกูลละคน ให้ทุกคนเป็นหัวหน้าในตระกูลนั้น" พระเจ้าตรัสสั่งโมเสสให้ส่งคนให้ไปสำรวจดินแดนคานาอัน แต่ละตระกูลต้องส่งคนไปหนึ่งคน

กตว 13:3-16 โมเสสจึงใช้เขาไปจากถิ่นทุรกันดารปารานตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ ทุกคนเป็นหัวหน้าในคนอิสราเอล 4 ต่อไปนี้เป็นชื่อของคนเหล่านั้น ชัมมูวาบุตรชายยัคเกอร์เป็นตระกูลรูเบน 5 ชาฟัทบุตรชายโฮรีเป็นตระกูลสิเมโอน 6 คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์เป็นตระกูลยูดาห์ 7 อิกาลบุตรชายโยเซฟเป็นตระกูลอิสสาคาร์ 8 โฮเชยาบุตรชายนูนเป็นตระกูลเอฟราอิม 9 บัลทึบุตรชายราฟูเป็นตระกูลเบนยามิน 10 กัดเดียลบุตรชายโสดีเป็นตระกูลเศบูลุน 11 ตระกูลโยเซฟคือตระกูลมนัสเสห์มีกัถึบุตรชายสุดี 12 อัมมีเอลบุตรชายเกมัดลีเป็นตระกูลดาน 13 เสธูร์บุตรชายมีคาเอลเป็นตระกูลอาเซอร์ 14 นาบีบุตรชายโวฟลีเป็นตระกูลนัฟทาลี 15 เกอูเอลบุตรชายมาคีเป็นตระกูลกาด 16 ชื่อเหล่านี้เป็นชื่อคนที่โมเสสใช้ไปสอดแนมที่แผ่นดินนั้น และโมเสสเรียกชื่อโฮเชยาบุตรชายนูนว่า โยชวา

ผู้สอดแนมสิบสองคนนั้นถูกระบุชื่อไว้ มีหมายเหตุพิเศษถึงการที่ โฮเชยาบุตรชายของนูนถูกโมเสสเรียกว่า โยชวา คำหลังนี้หมายความว่า 'ผู้ช่วยให้รอด' หรือ 'ผู้ช่วยให้พ้น' และเป็นคำในพระคัมภีร์เดิมที่มีความหมายเท่ากับชื่อ เยชูในพระคัมภีร์ใหม่

กตว 13:17-20 โมเสสใช้เขาทั้งหลายไปสอดแนมที่แผ่นดินคานาอัน และสั่งเขาทั้งหลายว่า "จงขึ้นไปทางใต้แล้วขึ้นไปตามภูเขา 18 ตรวจสอบแผ่นดินนั้นว่าเป็นอย่างไร และว่าคนที่อยู่ในแผ่นดินนั้นมีกำลังแข็งแรงหรืออ่อนแอ มีคนน้อยหรือมาก 19 ดูว่าแผ่นดินที่เขาอาศัยอยู่

เป็นอย่างไรบ้าง เป็นแผ่นดินที่ดีหรือเลวอย่างไร และบ้านเมืองที่เขาอาศัยอยู่เป็นอย่างไร เป็น
เต็นท์หรือเป็นป้อมปราการที่เข้มแข็ง 20 ดูว่าแผ่นดินอุดมหรือจืด มีป่าไม้หรือเปล่า ท่านทั้ง
หลายจงมีใจกล้าหาญ และนำผลไม้ที่เมืองนั้นกลับมาบ้างด้วย" เวลานั้นเป็นฤดูผลองุ่นสุกรุ่น
แรก

โมเสสจึงสั่งชายทั้งสิบสองคนนี้ให้เข้าไปในแผ่นดินคานาอันจากเนเกฟ คำที่แปลว่า ทาง
ทิศใต้ คือ 'เนเกฟ' และหมายถึงพื้นที่ส่วนใหญ่ของดินแดนคานาอัน อิสราเอลตอนใต้จนถึงทุกวันนี้
ก็ถูกเรียกโดยชื่อเดียวกันนี้ คือ เนเกฟ โมเสสจึงสั่งพวกเขาให้ไปตรวจดูแผ่นดินนั้น ผู้คนที่อาศัย
อยู่ ลักษณะเฉพาะตัวของเมืองต่างๆ และลักษณะของชนบท นอกจากนี้ โมเสสสั่งพวกเขาว่า
“ท่านทั้งหลายจงมีใจกล้าหาญ และนำผลไม้แห่งแผ่นดินนั้นกลับมาบ้าง” บัดนี้เวลานั้นเป็นฤดู
ผลองุ่นสุกรุ่นแรก”

กฉว 13:21-25 คนเหล่านั้นจึงขึ้นไปสอดแนมแผ่นดิน ตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารสิน จน
ถึงเรโหบ ที่ทางเข้าเมืองฮามัท 22 เขาขึ้นไปทางใต้ถึงเมืองเฮโบรน และอาหิมาน เซซัย และทัต
มัย คือคนอานาคอยู่ที่นั่น (เมืองเฮโบรนนี้เขาสร้างมาก่อนเมืองโคอันในอียิปต์ได้เจ็ดปี) 23 เขา
ทั้งหลายมาถึงลำธารเอชโคลด์ ที่นั่นเขาตัดองุ่นกิ่งหนึ่งมีองุ่นพวงหนึ่ง สองคนใช้ไม้คานหามา
เขาเก็บผลทับทิมและมะเดื่อมาบ้าง 24 เขาเรียกที่นั่นว่าห้วยเอชโคลด์เพราะพวงผลองุ่นซึ่งคน
อิสราเอลได้ตัดมาจากที่นั่น 25 ล่วงมาสี่สิบวันเขาทั้งหลายก็กลับมาจากการไปสอดแนมที่แผ่น
ดินนั้น

ผู้สอดแนมทั้งสิบสองคนนั้นจึงเข้าไปในเนเกฟและมาถึงเฮโบรนซึ่งอยู่ทางทิศใต้ของพื้นที่
ที่ๆต่อมากลายเป็นกรุงเยรูซาเล็ม เมืองนี้ยังถูกกล่าวถึงจนทุกวันนี้ในข่าวเหตุการณ์ปัจจุบันต่างๆ
การเดินทางของพวกเขา นำพาพวกเขาไปจนถึง “เรโหบ ตามทางที่คนเข้ามายังเมืองฮามัท” อัน
หลังนี้หมายถึงซีเรีย ดังนั้นพวกเขาเที่ยวไปตลอดแผ่นดินนั้นตั้งแต่สินซึ่งอยู่ในเขตแดนของเมือง
เบเออร์เซบาในตอนใต้สุดไปจนถึงเขตแดนตอนเหนือสุดของแผ่นดินคานาอันซึ่งเป็นที่ๆมันอยู่
ติดกับซีเรีย

ในเขตแดนเมืองเฮโบรน พวกเขาเห็นลูกหลานของอานาคผู้ซึ่งเป็นผู้ให้กำเนิดเชื้อสาย
ของพวกมนุษย์ยักษ์ มีการกล่าวถึงความเก่าแก่ของเมืองเฮโบรนซึ่งมีอยู่มาก่อนเมืองโคอันใน
อียิปต์เสียอีก ขณะอยู่ในเขตแดนเมืองเฮโบรน พวกเขาตัดองุ่นพวงหนึ่งมาซึ่งมีขนาดใหญ่มาก

จะต้องใช้คนสองคนหามด้วยไม้คาน พวกเขาจึงนำผลทับทิมและผลมะเดื่อของแผ่นดินนั้นมาด้วย (ถ้าเราเอชโคลด์มีความหมายตรงตัวว่า ถ้าเราแห่งพวกองุ่น) การเดินทางของพวกเขาไปทั่วแผ่นดินนั้นใช้เวลาสี่สิบวัน โดยหลังจากนั้นพวกเขาก็กลับมายังค่ายของอิสราเอล

กตว 13:26-29 **เขาทั้งหลายกลับมาถึงโมเสสและอาโรน และมาถึงชุมนุมชนอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารปารานที่คาเดช เขาเล่าเรื่องให้ท่านทั้งสองและบรรดาคนอิสราเอลฟัง และให้ดูผลไม้แห่งแผ่นดินนั้น 27 เขาทั้งหลายเล่าให้โมเสสฟังว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายได้ไปถึงแผ่นดินซึ่งท่านใช้ไป มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ที่นั่นจริง และนี่เป็นผลไม้ของเมืองนั้น 28 แต่คนที่อยู่ในเมืองนั้นมีกำลังมากและเมืองของเขาก็ใหญ่โตมีกำแพงล้อมรอบ นอกจากนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายยังเห็นคนอานาคที่นั่นด้วย 29 คนอามาเลชอยู่ในแผ่นดินทางใต้ คนฮิตไทต์ คนเยบุส และคนอาโมไรต์อยู่บนภูเขา คนคานาอันอาศัยอยู่ที่ริมทะเล และตามฝั่งแม่น้ำจอร์แดน"**

พอกลับมา สิบสองคนนั้นก็รายงานต่อ โมเสส อาโรนและชุมนุมชนทั้งหมด โดยแสดงให้พวกเขาเห็นผลไม้ของแผ่นดินนั้น รายงานของพวกเขาเป็นส่วนผสมของคำสรรเสริญแผ่นดินนั้น แต่ก็มีคำสั่งและความกลัวเกี่ยวกับความสามารถของพวกเขาที่จะเอาชนะชาวแผ่นดินนั้นด้วย พวกเขายอมรับว่าแผ่นดินนั้นมี "น้ำนมและน้ำผึ้ง" ไหลบริบูรณ์จริงๆ นั่นคือ มันบริบูรณ์ไปด้วยความอุดมสมบูรณ์ของธรรมชาติ

กระนั้น พวกเขาก็สงสัยว่าพวกเขาจะพิชิตมันได้หรือไม่ พวกเขาเตือนว่าผู้คนในแผ่นดินนั้นมีกำลังมากและอาศัยอยู่ในเมืองต่างๆที่มีกำแพงล้อมรอบ นอกจากนี้พวกเขาบางคนยังเป็นมนุษย์ยักษ์ด้วย พวกเขากล่าวต่อไปถึงชนกลุ่มต่างๆที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น นั่นคือ คนอามาเลชในทิสได้ คนฮิตไทต์ คนเยบุส และคนอาโมไรต์ในภูเขาทั้งหลาย และคนคานาอันที่อยู่ริมทะเล และตามฝั่งแม่น้ำจอร์แดน รายงานของพวกเขามีแต่เรื่องชวนหดหู่และความสงสัย

กตว 13:30 **แต่คาเลบได้ให้คนทั้งปวงเงียบต่อหน้าโมเสสกล่าวว่า "ให้เราขึ้นไปทันทีและยึดเมืองนั้น เพราะพวกเรามีกำลังสามารถที่จะเอาชนะได้" อยากรู้ก็ตาม คาเลบกลับมาเสนอรายงานของเสียงส่วนน้อย ด้วยความเชื่อเขาได้ให้เสียงบ่นของประชาชนเงียบซึ่งเสียงบ่นนั้น ได้ถูกปลุกให้ลุกฮือขึ้นแล้ว คำแนะนำของเขานั้นมีลักษณะเรียบง่าย "ให้เราขึ้นไปทันทีและยึดเมืองนั้น เพราะพวกเรามีกำลังสามารถที่จะเอาชนะได้" ด้วยความเชื่อในพระเจ้า เขามองเห็นชัยชนะ ด้วยใจสงสัยคนอื่นๆที่เหลื่อมมองเห็นแต่อุปสรรค**

กวด 13:31-33 ฝ่ายคนทั้งปวงที่ขึ้นไปสอดแนมด้วยกันกล่าวว่า "เราไม่สามารถรู้คนเหล่านั้นได้ เพราะเขามีกำลังมากกว่าเรา" 32 และเขาได้กล่าวร้ายเรื่องแผ่นดินที่เขาได้ไปสอดแนมมาแล้วให้คนอิสราเอลฟังว่า "แผ่นดินที่เราได้ไปสืบดูตลอดแล้วนั้นเป็นแผ่นดินที่กินคนซึ่งอยู่ในนั้น บรรดาชาวเมืองที่เราเห็นเป็นคนรูปร่างใหญ่โต 33 ที่นั่นเราเห็นพวกมนุษย์ยักษ์ คือบุตรของคนอานาคซึ่งมาจากพวกมนุษย์ยักษ์ เราเป็นเหมือนตั๊กแตนในสายตาของเรา ในสายตาของเขาก็เหมือนกัน"

อย่างไรก็ตาม เสียงส่วนใหญ่ของบรรดาผู้สอดแนมก็ทักท้วงว่าพวกเขาไม่สามารถเอาชนะพวกคนยักษ์แห่งแผ่นดินนั้นได้ซึ่งทำให้พวกเขาดูเหมือนตั๊กแตนเมื่อเทียบกันแล้ว ดังนั้นด้วยใจสงสัยพวกเขาจึง "กล่าวร้ายเรื่องแผ่นดิน" นั้น

ภาพรวมของกัณดารวิถี 14: จุดสนใจเปลี่ยนไปที่รายงานของคนส่วนน้อยและการปฏิเสธรายงานนั้น รายงานอันน่าทึ่งของคำพูดของโมเสสถูกบันทึกไว้ ตามมาด้วยการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อพวกคนสอดแนมที่มีใจไม่เชื่อและการประกาศเรื่องการร่อนเร่เป็นเวลาที่สิบปี ผลที่เกิดขึ้นตามมาของภารกิจนั้นของพวกผู้สอดแนมแสดงให้เห็นถึงความไม่เชื่อและคำประกาศของพระเจ้าเรื่องการร่อนเร่เป็นเวลาที่สิบปี

กวด 14:1-4 แล้วบรรดาชุมนุมชนนั้นก็ร้องลั่นขึ้นมา ประชาชนร้องไห้ในคืนวันนั้น 2 บรรดาคนอิสราเอลได้บ่นว่าโมเสสและอาโรน ชุมชนทั้งหมดกล่าวแก่ท่านว่า "ให้เราตายเสียที่แผ่นดินอียิปต์ หรือให้เราตายเสียที่ถิ่นทุรกันดารนี้ก็ดีกว่า 3 พระเยโฮวาห์นำเราเข้ามาในประเทศนี้ให้ตายด้วยดาบทำไมเล่า ลูกเมียของเราต้องตกเป็นเหยื่อ ที่เราจะกลับไปอียิปต์ไม่ดีกว่าหรือ" 4 เขาพูดแก่กันและกันว่า "ให้เราตั้งคนหนึ่งขึ้นเป็นหัวหน้าแล้วกลับไปอียิปต์เถิด"

หลังจากได้ยินรายงานของผู้สอดแนมซึ่งสงสัยคนนั้น "บรรดาชุมนุมชนนั้นก็ร้องลั่นขึ้นมา ประชาชนร้องไห้ในคืนวันนั้น" ความเห็นของสาธารณชนถูกชักจูงโดยคนส่วนน้อยจริงๆ ดังนั้น ชนชาติอิสราเอลโดยรวมจึง "บ่นว่าโมเสสและอาโรน" คำที่แปลว่า บ่นว่า (ลูว์) มีความหมายว่าการบ่น พวกเขาบ่นว่า "ให้เราตายเสียที่แผ่นดินอียิปต์ หรือให้เราตายเสียที่ถิ่นทุรกันดารนี้ก็ดีกว่า"

ทั้งๆที่พวกเขาได้รับพระสัญญาต่างๆของพระเจ้าและการช่วยให้พ้นและการเลี้ยงดูอันน่าอัศจรรย์ของพระองค์มาจนถึงบัดนี้ แต่ชนชาติอิสราเอลก็อ้างว่าพวกเขาขอตายแบบทาสในอียิปต์ดีกว่า พวกเขาถึงขนาดกล่าวหาพระเจ้าว่าทรงนำพวกเขามาตายที่นั่นด้วยซ้ำ ดังนั้น พวกเขาจึงเกิดความคิดที่จะเลือกผู้นำอีกคนเพื่อพาพวกเขากลับไปยังอียิปต์ พวกเขายินดีที่จะกลับไปสู่การเป็นทาสซึ่งพระเจ้าได้ทรงช่วยให้พ้นจากมันมาแล้วอย่างเปี่ยมพระกรุณา ช่างเป็นการดูหมิ่นพระวิญญาณแห่งพระคุณของพระเจ้าจริงๆ เมื่อถึงคราวยากลำบาก ชนชาติอิสราเอลไม่ได้พึ่งพาพระเจ้าของตน ส่วนใหญ่แล้ว พวกเขาไม่ยอมถูกกล่าวหาเลยว่าดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ

กฉว 14:5-6 โมเสสกับอาโรนได้ชบหน้าลงถึงพื้นดินต่อหน้าที่ประชุมทั้งหมดของชุมนุมชนอิสราเอล 6 และโยชูวาบุตรชายนูนกับคาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ เป็นผู้ที่ได้ร่วมไปสอดแนมที่แผ่นดินนั้น ได้ฉีกเสื้อผ้าของตน พอได้ยินความโง่เขลาว่า “โมเสสกับอาโรนได้ชบหน้าลงถึงพื้นดิน” ส่วนโยชูวาและคาเลบ “ได้ฉีกเสื้อผ้าของตน” (อย่างหลังนี้เป็นธรรมเนียมของชาวตะวันออกที่มีมานานซึ่งเป็นการแสดงออกถึงความ โศกเศร้าหรือความ โกรธ)

กฉว 14:7-9 และกล่าวแก่บรรดาชุมนุมชนอิสราเอลว่า "แผ่นดินที่เราได้เที่ยวสอดแนมดูตลอดนั้นเป็นแผ่นดินที่ดีเหลือเกิน 8 ถ้าพระเยโฮวาห์พอพระทัยในพวกเรา พระองค์จะทรงนำเราเข้าไปในแผ่นดินนี้ และทรงประทานแก่เรา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ 9 ขอแต่อย่าให้พวกเราภักต่อพระเยโฮวาห์เท่านั้น อย่ากลัวชาวแผ่นดินนั้น เพราะเขาทั้งหลายเป็นขนมของเราแล้ว ร่มฤทธิ์ของเขาก็สูญไปแล้ว พระเยโฮวาห์สถิตฝ่ายเรา อย่ากลัวเขาเลย"

โยชูวาและคาเลบจึงพูดกับชุมนุมชนอิสราเอลที่มารวมตัวกัน ก่อนอื่นพวกเขาบอกว่าแผ่นดินนั้นเป็น “แผ่นดินที่ดีเหลือเกิน” นอกจากนี้พวกเขาชี้ให้เห็นว่า “ถ้าพระเยโฮวาห์พอพระทัยในพวกเรา พระองค์จะทรงนำเราเข้าไปในแผ่นดินนี้ และทรงประทานแก่เรา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์” นอกจากนี้ พวกเขายังเตือนสติเพื่อนร่วมชาติของตนว่า “ขอแต่อย่าให้พวกเราภักต่อพระเยโฮวาห์เท่านั้น อย่ากลัวชาวแผ่นดินนั้น เพราะเขาทั้งหลายเป็นขนมของเราแล้ว ร่มฤทธิ์ของเขาก็สูญไปแล้ว พระเยโฮวาห์สถิตฝ่ายเรา อย่ากลัวเขาเลย”

เห็นได้ชัดว่าคาเลบและโยชูวาไม่เพียงมีความเชื่อเท่านั้น แต่เขาทั้งสองมีความเต็มใจที่จะเชื่อฟังด้วย พระเจ้าผู้ได้ทรงสัญญาว่าจะยกแผ่นดินนั้นให้แก่พวกเขาทรงสามารถที่จะยกแผ่นดิน

นั่นให้แก่พวกเขาได้จริงๆ ในการหนุ่ใจเพื่อนร่วมชาติของตน เขาทั้งสองเตือนสติคนเหล่านั้นไม่ให้กบฏต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าและไม่ให้กั้วประชาชนของแผ่นดินนั้น คำเปรียบของเขาทั้งสองที่ว่าคนคานาอันนั้นเป็นขนม ก็หมายความว่า พวกเราจะรับประทานพวกเขาทั้งเป็นๆ “พวกเขาจะเป็นหมูในอวย” เพราะอะไรนะหรือ “พระเยโฮวาห์สถิตฝ่ายเรา” ด้วยเหตุนี้ เขาทั้งสองจึงล้มกั้วไปเลย ความเชื่อของเขาทั้งสองจึงปรากฏชัดเจน

กตว 14:10 แต่ขมุมนุมนชนทั้งหมดนั้นพูดกันว่ให้เอากั้วอินขว้างเขาเสีย ขณะนั้นสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ปรากฏที่พลับพลาแห่งขมุมนุมนต่อหน้าบรรดาคนอิสราเอล

นำเศร่ที่ขมุมนุมนอิสราเอลกลับขู่ว่จะเอาอินขว้างคาเลบและโยชูวา ขณะเดียวกัน “สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ปรากฏที่พลับพลา” นั้นไม่ใช่เรื่องบังเอิญ พระเจ้าไม่เพียงปรากฏตัวเพื่อเอ่ยถึงควมไม่พอพระทัยของพระองค์ในเรื่องนี้เท่านั้น แต่พระองค์ทรงทำเช่นนั้น ณ เวลานั้นเพื่อหันเหควมสนใจของชนชาติอิสราเอลไปจากการเอาอินขว้างสองคนนั้นที่มีความเชื่อและควมซื่อตรงที่จะเชื่อฟังพระเจ้าในเรื่องนี้ด้วย

กตว 14:11-12 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่ “ชนชาตินี้จะสบประมทเรา นานสักเท่าใด แม้ว่าเราได้กระทำหมายสำคัญต่างๆท่ามกลางเขามาแล้ว เขาทั้งหลายจะไม่เชื่อเรานานเท่าใด 12 เราจะประหารเขาเสียด้วยโรคร้ายและตัดเขาเสียจากการสืบมรดก เราจะกระทำให้เจ้าเป็นประเทศใหญ่โตและแข็งแรงกว่าเขาอีก”

พระองค์จึงถามโมเสสว่พระองค์จะต้องทนประชาชนที่มีใจไม่เชื่อนี้อีกนานเท่าใด พระเจ้ากลับประกาศว่พระองค์จะทรง “ประหารเขาเสียด้วยโรคร้ายและตัดเขาเสียจากการสืบมรดก เราจะกระทำให้เจ้าเป็นประเทศใหญ่โตและแข็งแรงกว่าเขาอีก” สำหรับพระเจ้าแล้ว พระองค์ทรงพร้อมที่จะเริ่มใหม่หมดและสร้างชนชาติใหม่ผ่านทางโมเสส พระองค์ทรงเหลืออดเต็มทนกับควมดื้อด้น ความไม่เชื่อ และการไม่เชื่อฟังของชนชาติอิสราเอล

กตว 14:13-19 แต่โมเสสได้กราบทูลพระเยโฮวาห์ว่ “ชาวอียิปต์จะได้ยินเรื่องนี้ (เพราะพระองค์ทรงพาชาตินี้ออกมาจากท่ามกลางเขาด้วยฤทธานุภาพของพระองค์) 14 ชาวอียิปต์จะเล่าควมนั้นแก่ชาวประเทศนี้ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายได้ยึนว่พระองค์สถิตท่ามกลางชนชาตินี้ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เขาได้เห็นพระพักตร์ของพระองค์ เมฆของพระองค์ตั้งอยู่เหนือเขาทั้งหลาย พระองค์ทรงนำเขาในเวลากลางวันด้วยเสาเมฆ และในกลางคืนด้วยเสา

เพลง 15 บัดนี้ถ้าพระองค์จะทรงประหารชนชาตินี้ดูคนเดียว ประเทศทั้งหลายที่ได้ยิน
กิตติศัพท์ถึงพระองค์จะพูดกันว่า 16 'เพราะพระเยโฮวาห์ไม่สามารถพาชนชาตินี้ไปถึงแผ่นดิน
ที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้แก่เขานั้นไม่ได้ พระองค์จึงทรงประหารเขาเสียที่ในถิ่นทุรกันดาร'
17 บัดนี้ข้าพระองค์ทูลวิงวอน ขอพระองค์ทรงบันดาลให้ฤทธิ์อำนาจขององค์พระผู้เป็นเจ้าของข้า
ใหญ่ยิ่งดังพระสัญญาที่ว่า 18 'พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธซ้ำ ทรงอุดมในความเมตตา ทรง
โปรดยกโทษความชั่วช้าและให้อภัยการละเมิด แต่ถือว่าไม่มีโทษหามิได้ ให้โทษเพราะความชั่ว
ช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานสามชั่วสี่ชั่วอายุ' 19 ขอทรงประทานอภัยความชั่วช้าของ
ชนชาตินี้ตามความยิ่งใหญ่แห่งความเมตตาของพระองค์ ดังที่พระองค์ทรงประทานอภัยชนชาติ
นี้ตั้งแต่อียิปต์จนบัดนี้"

สิ่งที่ตามมาคือ ตัวอย่างที่ยิ่งใหญ่ที่สุดตัวอย่างหนึ่งของคำอธิษฐานเพื่อผู้อื่นซึ่งมีบันทึก
ไว้ในพระคัมภีร์ โมเสสในตัวอย่างเป็นแบบของพระคริสต์ในการที่เขาทูลขอเพื่อผู้คนของเขา
เขากลายเป็นผู้เสนอความแทนต่อพระพักตร์พระบิดาในสวรรค์ มั่นนำที่มากขึ้นไปอีกในการที่
โมเสส 'ยกเหตุผล' โต้แย้งน้ำพระทัยที่ตรัสไว้แล้วในเรื่องนี้ ดังที่บันทึกนี้จะแสดงให้เห็น อันที่
จริงแล้วโมเสสประสบความสำเร็จในการเปลี่ยนพระประสงค์และพระดำริของพระเจ้าผ่าน
ทางการอธิษฐานเพื่อ เนทีเคียว คำอธิษฐานอันร้อนรนของผู้ชอบธรรมมีพลังมากทำให้เกิดผล
เราควรหมายเหตุองค์ประกอบต่างๆของการอธิษฐานเพื่ออันยิ่งใหญ่

(1) เขาเตือนความจำพระเจ้าก่อนว่า คนอียิปต์จะคิดอย่างไร (2) เขาเตือนพระเจ้าว่าชนชาติ
อื่นๆในเขตแดนนั้นจะคิดอย่างไร นั่นคือ พระเจ้าทรงนำประชาชนเหล่านี้ออกมาจากอียิปต์และ
ไม่สามารถนำพวกเขาไปถึงแผ่นดินนั้นที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้กับพวกเขา เหตุฉะนั้น พระองค์
จึงฆ่าพวกเขาเสีย (เราควรหมายเหตุไว้ว่า โมเสสสังเกตว่าชนชาติทั้งหลายแห่งภูมิภาคนั้นต่าง
ทราบดีถึงแผนการของพระเจ้าที่จะยกแผ่นดินคานาอันให้แก่ชนชาติอิสราเอล)

(3) โมเสสสรรเสริญฤทธิ์เดชของพระเจ้าต่อไป (4) เพื่อบรรลุผลดังกล่าวเขายกข้อความ
จาก อพยพ 34:6-7 โดยเตือนให้พระเจ้าระลึกถึงความอดทนนาน พระเมตตา และการยกโทษ
รวมถึงการพิพากษาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ (5) โมเสสจึงวิงวอนพระเจ้าว่า "ขอทรงประทาน
อภัยความชั่วช้าของชนชาตินี้ตามความยิ่งใหญ่แห่งความเมตตาของพระองค์ ดังที่พระองค์ทรง
ประทานอภัยชนชาตินี้ตั้งแต่อียิปต์จนบัดนี้"

ในเหตุการณ์ตอนนี้ทั้งหมด เราได้เห็นถึงบุคลิกของพระเจ้า (1) พระองค์ทรงไม่พอพระทัยและโกรธเมื่อประชาชนที่พระองค์ได้ทรงไถ่มาแล้วนั้นไม่เชื่อ (2) พระองค์ทรงยอมฟังเหตุผลโต้แย้งและการวิงวอนของโมเสส (3) พระองค์ทรงถูกโน้มน้าวจนเปลี่ยนพระทัยเพราะคำอธิษฐานวิงวอนของโมเสส

กตว 14:20-23 แล้วพระเยโฮวาห์จึงตรัสว่า "เราให้อภัยตามคำของเจ้า 21 แต่แท้จริง เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด และบรรดาโลกจะเต็มไปด้วยสง่าราศีของพระเยโฮวาห์แน่ฉันใด 22 คนทั้งหลายที่ได้เห็นสง่าราศีของเรา และได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆที่เราได้กระทำในอียิปต์ และในถิ่นทุรกันดาร และยังได้ทดลองเรามาตั้งสิบครั้ง และยังมีได้ฟังเสียงของเรา 23 คนเหล่านี้จะมีได้เห็นแผ่นดินที่เราปฏิญาณไว้กับปู่ตายายของเขาฉันนั้น คนทั้งปวงที่สบประมาทเราจะไม่ได้เห็นแผ่นดินนั้นสักคนเดียว

พระองค์ทรงตอบกลับคำขอของโมเสส "เราให้อภัยตามคำของเจ้า" คำที่แปลว่า ให้อภัย (ชอว์ลัค) มีความหมายด้วยว่า 'การยกโทษ' อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงเตือนต่อไปและทรงสาบานโดยการทรงอยู่ด้วยพระองค์เองของพระองค์ว่า "บรรดาโลกจะเต็มไปด้วยสง่าราศีของพระเยโฮวาห์" คำกริยาอยู่ในรูปไม่สมบูรณ์ซึ่งสามารถ (และในกรณีนี้น่าจะใช่) หมายถึงการกระทำที่เสร็จสมบูรณ์แล้วในอดีต ดังนั้น ความหมายก็คือ 'ทั่วทั้งแผ่นดินโลกได้ถูกทำให้เต็มไปด้วยสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ฯลฯ' ความหมายนั้นมีอยู่ต่อไปขณะที่พระเจ้าทรงเตือนความจำโมเสสอย่างย่อๆว่าชนชาติอิสราเอลได้เห็นสง่าราศีและการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์แล้วตั้งแต่อียิปต์มาจนถึงโมงนั้น

นอกจากนี้ พระเจ้าทรงหมายเหตุต่อไปว่าชนชาติอิสราเอลได้ "ทดลองเรามาตั้งสิบครั้ง และยังมีได้ฟังเสียงของเรา" การทดลองพระเจ้าทั้งสิบครั้งนี้น่าจะเป็น สองครั้งที่ทะเลนั้น (อพยพ 14:11,12), สองครั้งเกี่ยวกับน้ำ (อพยพ 15:23,24; 17:2), สองครั้งเกี่ยวกับมานา (อพยพ 16:2,20, 27, กัณดารวิถี 11:4) สองครั้งเกี่ยวกับนกคุ้ม (อพยพ 16:12, กัณดารวิถี 11:4) ครั้งหนึ่งเพราะรูปวัวนั้น (อพยพ 32:1-7) และครั้งหนึ่งในถิ่นทุรกันดารแห่งปาราน (กัณดารวิถี 14:1-4) ซึ่งครั้งสุดท้ายและเป็นครั้งที่สิบคือ การทดลองที่เกิดขึ้นขณะนี้

ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงกล่าวคำตัดสินของพระองค์ “คนเหล่านี้จะมีให้เห็นแผ่นดินที่เรา
ปฏิญาณไว้กับปยุ่ตายายของเขาฉันนั้น คนทั้งปวงที่สวประมาทเราจะไม่ได้เห็นแผ่นดินนั้นสัก
คนเดียว”

กตว 14:24 แต่ส่วนคาเลบผู้รับใช้ของเรา เพราะมีจิตใจต่างกันและได้ตามเรา
มาอย่างเต็มที่ เราก็จะได้นำเขาไปถึงแผ่นดินที่เขาได้ไปมาและเชื้อสายของเขาจะได้กรรมสิทธิ์
เมืองนั้น อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงอ้างอิงถึงคาเลบผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะเขามีจิตใจอีก
แบบอยู่กับตัวและได้ติดตามพระองค์มาอย่างเต็มที่ เมื่อเทียบกันแล้ว คาเลบมีจิตใจที่เชื่อฟังและ
เต็มใจที่จะก้าวไปข้างหน้าโดยวางใจพระเจ้า เขาได้ติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างสุดจิตสุดใจ
มากกว่าใคร พระเจ้าจึงทรงสัญญาว่า “เราก็จะได้นำเขาไปถึงแผ่นดินที่เขาได้ไปมาและเชื้อสาย
ของเขาจะได้กรรมสิทธิ์เมืองนั้น”

กตว 14:25 (พวกอามาเลขและพวกคานาอันอยู่ที่หว่างเขา) ฟรุ้งนี้เจ้าจงกลับ
ไปในถิ่นทุรกันดารตามทางถึงทะเลแดง" พระเจ้าประทานคำสั่งเพิ่มเติมแก่โมเสส พระองค์ทรง
เตือนว่าคนอามาเลขและคนคานาอันอยู่ในหุบเขาที่อยู่ใกล้เคียง ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงสั่งโมเสส
ให้นำชนชาติอิสราเอลให้หันกลับเข้าไปในถิ่นทุรกันดารซึ่งไปทางทะเลแดงในวันถัดไป

กตว 14:26-35 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า 27 "เราจะทนชุมนุม
ชนชั่วร้ายนี้บ่นต่อเรานานสักเท่าใด เราได้ยินเสียงบ่นของคนอิสราเอลซึ่งเขาบ่นว่าเรา 28 เจ้าจง
กล่าวแก่เขาว่า พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราจะกระทำให้เจ้าทั้งหลายบ่นให้
เราได้ยินแก่เจ้าฉันนั้น 29 ซากศพของเจ้าจะตกหล่นอยู่ในถิ่นทุรกันดารนี้ จำนวนคนทั้งหมด
ของเจ้านับตั้งแต่อายุสี่สิบปีขึ้นไป ผู้ใดที่บ่นว่าเรา 30 จะไม่มีสักคนหนึ่งที่มาถึงแผ่นดินที่เรา
ปฏิญาณว่าจะให้เจ้าอาศัยอยู่ เว้นแต่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์และโยชูวาบุตรชายนูน 31 แต่ลูก
เล็กที่เจ้าทั้งหลายว่าจะเป็นเหยื่อนั้นเราจะพาเขาทั้งหลายเข้าไป และเขาจะรู้จักแผ่นดินที่เจ้าทั้ง
หลายได้สวประมาท 32 ส่วนเจ้าทั้งหลาย ศพของเจ้าจะตกหล่นอยู่ในถิ่นทุรกันดารนี้ 33 ลูก
หลานของเจ้าทั้งหลายจะพเนจรอยู่ในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปี เขาจะทนโทษการเล่นซู้ของเจ้า
จนกว่าจำนวนซากศพของเจ้าจะอยู่ในถิ่นทุรกันดารนี้ครบ 34 ตามจำนวนวันที่เจ้าเข้าไป
สอดแนมในแผ่นดินนั้นซึ่งมีสี่สิบวัน วันหนึ่งจะเป็นปีหนึ่ง เจ้าทั้งหลายจะรับโทษความชั่วช้า
ของเจ้าอยู่สี่สิบปี เจ้าทั้งหลายจะทราบถึงการฝ่าฝืนคำสัญญาของเรา 35 เราผู้เป็นพระเยโฮวาห์

ได้ลั่นวาจาแล้ว เราจะกระทำดั่งนั้นแก่บรรดาชุมนุมชนที่ชั่วร้ายซึ่งร่วมกันคิดต่อผู้เรา เขาจะสิ้น
สุดลงในถิ่นทุรกันดาร เขาจะตายอยู่ที่นั่น"

พระเจ้าทรงแสดงความไม่พอพระทัยของพระองค์ที่มีต่อชนชาติอิสราเอลต่อไป ด้วยเหตุ
นี้ ซากศพของคนรุ่นนั้นที่เป็นคนกบฏซึ่งมีอายุยี่สิบปีขึ้นไปจะตกในถิ่นทุรกันดาร พวกเขาจะไม่
ได้รับอนุญาตให้เห็นแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ ซ้อยกเว้นสามประการสำหรับการพิพากษานั้นถูก
กล่าวถึง นั่นคือ (1) คาเลบ, (2) โยชูวา และ (3) ลูกหลานเล็กๆของพวกเขา

พระเจ้าทรงต่อว่าพวกเขาด้วยเรื่องตรงข้ามที่ว่าพวกเขาอ้างว่าลูกหลานเล็กๆของพวกเขา
จะตกเป็นเหยื่อหากพวกเขาพยายามเข้าไปในแผ่นดินนั้น แทนที่จะเป็นเช่นนั้น ลูกหลานเล็กๆ
เหล่านั้นกลับเป็นผู้ที่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในแผ่นดินนั้น อย่างไรก็ตาม ลูกหลานของพวกเขา
จะต้องพเนจรเป็นเวลาสี่สิบปีในถิ่นทุรกันดารนั้นเสียก่อน จำนวนปีแห่งการพเนจรจะเท่ากับ
จำนวนวันที่คนสอดแนมได้ไปคั่นคูแผ่นดินนั้น

นี่เป็นครั้งแรกที่พระเจ้าทรงกล่าวโทษชนชาติอิสราเอลด้วยเรื่องการเล่นซู้ มันหมายถึง
ความไม่เชื่อสัตย์ฝ่ายวิญญาณต่อพระเจ้าของพวกเขา วลีหลังของข้อ 34 มีความหมายว่า "แล้วเจ้า
ทั้งหลายจะทราบถึงความขัดแย้งของเราที่มีต่อพวกเจ้า" พระองค์ทรงปิดท้ายด้วยคำเตือนที่ว่า
พระองค์จะทรงทำเช่นนั้นอย่างแน่นอน "เขาจะสิ้นสุดลงในถิ่นทุรกันดาร เขาจะตายอยู่ที่นั่น"

กตว 14:36-38 คนที่โมเสสใช้ไปสอดแนมที่แผ่นดิน ผู้ที่กลับมาเล่าความใส่ร้าย
แผ่นดินนั้น ซึ่งกระทำให้บรรดาชุมนุมชนบ่นว่าโมเสส 37 คนที่มีรายงานความร้ายเรื่องแผ่นดิน
นั้นได้ตายเสียด้วยโรคภัยต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 38 แต่โยชูวาบุตรชายนูน และคาเลบบุตร
ชายเยฟุนเนห์ในหมู่คนที่ไปสอดแนมที่แผ่นดินยังมีชีวิตอยู่

พระเจ้ายังไม่เสร็จเรื่อง ผู้สอดแนมทั้งสิบคนนั้นที่ได้ยุยงให้เกิดการกบฏและความไม่เชื่อ
ในชนชาติอิสราเอลจึงเสียชีวิตที่นั่นเดี๋ยวนั้นเลย "ด้วยโรคภัยต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์"
อย่างไรก็ตาม คาเลบและโยชูวาได้รับการไว้ชีวิต

กตว 14:39-40 และโมเสสเล่าข้อความนี้ให้คนอิสราเอลทั้งหมดฟัง ประชาชนก็
ร้องไห้โศกเศร้ายิ่งนัก 40 และคนทั้งปวงได้ลุกขึ้นแต่เช้า ขึ้นไปยังที่สูงบนภูเขาแล้วว่า "ดูเถิด
เราทั้งหลายมาอยู่ที่นี้แล้ว เราจะเข้าไปยังที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงสัญญาไว้ เพราะเราได้กระทำผิด

แล้ว" โมเสสจึงประกาศโทษของพระเจ้าทรงมีต่อชนชาตินั้นทั้งหมด ปฏิกริยาของพวกเขาคือ ความเศร้าเสียใจชั่วประเดี๋ยวประด๋าว อย่างไรก็ตาม ปฏิกริยาหลักๆของพวกเขาก็ยังเป็น พฤติกรรมแบบเดิม แม้พระเจ้าทรงเตือนผ่านทางโมเสสแล้วให้พวกเขากลับไปทางทะเลแดง แต่พวกเขาก็เริ่มวางแผนที่จะรุกรานแผ่นดินนั้นทันที พวกเขาถั่วยอมรับแบบทำไปตามหน้าที่ว่า "เราได้ทำบาปแล้ว"

กตว 14:41-45 แต่โมเสสกล่าวว่า "เหตุไฉนท่านขัดขืนพระดำรัสของพระเยโฮวาค่ะ การนี้จะไม่สำเร็จ 42 อย่างขึ้นไปเลย เพราะพระเยโฮวามีใ้ได้อยู่ท่ามกลางท่าน เกลือกว่าท่านทั้งหลายจะล้มตายอยู่ต่อหน้าศัตรู 43 เพราะคนอามาเลขและคนคานาอันอยู่ข้างหน้าท่าน ท่านจะล้มลงด้วยดาบ เพราะท่านได้หันกลับจากการตามพระเยโฮวาค่ะ พระเยโฮวาค่ะจะไม่สถิตท่ามกลางท่านทั้งหลาย" 44 แต่เขาทั้งหลายยังบังอาจขึ้นไปที่ยังที่สูงบนเนินเขา แต่หีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาค่ะและโมเสสมีใ้ได้ออกจากค่าย 45 แล้วคนอามาเลขและคนคานาอันที่อยู่บนเนินเขานั้นได้ลงมาขับไล่เขาให้พ่ายแพ้จนไปถึงตำบลโฮรมาค่ะ

โมเสสเตือนพวกเขาอย่างจริงจังมิให้ฝ่าฝืนพระบัญชาของพระเจ้าต่อไปอีกพร้อมกับคำเตือนเสริมที่ว่าพวกเขาจะไม่จำเรอแน่ แม้กระนั้น "เขาทั้งหลายยังบังอาจขึ้นไปยังที่สูงบนเนินเขา" อย่างไรก็ตาม หีบแห่งพันธสัญญารวมถึง โมเสสด้วยก็ยังคงอยู่กับที่ การสู้รบกับคนอามาเลขและคนคานาอันที่เกิดขึ้นตามมาก็จบไม่สวย ชนต่างชาติเหล่านี้ "ลงมาขับไล่เขาให้พ่ายแพ้" คำที่แปลว่า ทำให้พ่ายแพ้ (คอว์ธาธ) มีความหมายว่า 'ทำให้แตกพ่าย', 'บดขยี้' หรือ 'ทำให้แตกกระจาย'

ภาพรวมของกัณฑ์ดารวิถึ 15: ในบทกัณฑ์นี้ (1) รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับบัญญัติเรื่องเครื่องธัญญาบูชาและเครื่องคัมบูชาใ้ถูกใ้ไว้ในข้อ 1-12 (2) กฎระเบียบต่างๆเกี่ยวกับคนต่างคั้วถูกนำเสนอในข้อ 14-21 (3) รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับเครื่องสัตวบูชาสำหรับความบาปที่ใ้ทำไปโดยไม่รู้ถูกใ้ไว้ในข้อ 22-29 (4) บทลงโทษสำหรับการทำบาปโดยเจตนาและคนหนึ่งที่ฝ่าฝืนวันสะบาโตถูกหิ่ขว้างตายในข้อ 30-36 และ (5) บัญญัติเรื่องพุ่ห้อยชายเส้นใ้ถูกกล่าวถึงในข้อ 37-41

กตว 15:1-29 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายจะเข้าไปในแผ่นดินที่เจ้าจะเข้าอาศัยอยู่ ซึ่งเราให้แก่เจ้านั้น 3 ถ้าผู้ใดจะนำเครื่องบูชาจากฝูงวัวหรือจากฝูงแพะแกะไปถวายพระเยโฮวาห์เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ คือเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสัตวบูชาทำตามคำปฏิญาณ หรือเป็นเครื่องบูชาด้วยใจสมัคร หรือในการเลี้ยงตามกำหนด กระทำให้มีกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ 4 ก็ให้ผู้ที่นำเครื่องบูชานั้นนำธัญญาธวยแด่พระเยโฮวาห์ คือยอดแป้งหนึ่งในสิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมันหนึ่งในสี่อิน 5 และเจ้าจงจัดน้ำมันหนึ่งในสี่อินสำหรับลูกแกะทุกตัว เป็นเครื่องต้มบูชาคู่กับเครื่องเผาบูชาคู่กับเครื่องสัตวบูชา 6 หรือสำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งเจ้าจงจัดธัญญาธวยด้วยยอดแป้งสองในสิบเอฟาห์คลุกน้ำมันหนึ่งในสามอิน 7 และสำหรับเป็นเครื่องต้มบูชา เจ้าจงถวายน้ำมันหนึ่งในสามอิน ให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ 8 เมื่อเจ้าจัดวัวผู้เป็นเครื่องเผาบูชา หรือเป็นเครื่องสัตวบูชาทำตามคำปฏิญาณ หรือให้เป็นสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์ 9 ก็ให้นำธัญญาธวยมียอดแป้งสามในสิบเอฟาห์คลุกน้ำมันครึ่งอินมาบูชาพร้อมกับวัวผู้นั้น 10 และให้นำเครื่องต้มบูชาที่มีน้ำมันครึ่งอินให้เป็นการบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ 11 จงกระทำอย่างนี้สำหรับวัวผู้หรือแกะผู้ทุกตัว หรือสำหรับลูกแกะหรือลูกแพะทุกตัว 12 ตามจำนวนสัตว์ที่จัดมา จงกระทำตามส่วนนี้แก่สัตว์ทุกๆตัว 13 บรรดาชาวพื้นเมืองต้องกระทำอย่างนี้ทุกคน เมื่อจะถวายเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ 14 ถ้าคนต่างด้าวที่มาอาศัยอยู่กับเจ้า หรือคนหนึ่งคนใดท่ามกลางเจ้าตลอดชั่วอายุของเจ้าใครจะถวายเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ ก็ให้เขาทั้งหลายกระทำเหมือนเจ้าทั้งหลายได้กระทำนั้น 15 จะต้องมีกฎอย่างเดียวกันสำหรับชุมชนและสำหรับคนต่างด้าวที่มาอาศัยอยู่กับเจ้า เป็นกฎถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้า คือเจ้าเป็นอย่างไร คนต่างด้าวก็เป็นอย่างนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 16 จะต้องมีการปฏิบัติอย่างเดียวกันและลักษณะอย่างเดียวกันสำหรับเจ้าและสำหรับคนต่างด้าวที่มาอาศัยอยู่กับเจ้า” 17 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 18 “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายมาถึงแผ่นดินที่เราจะพาเจ้าไป 19 และเมื่อเจ้ารับประทานอาหารแห่งแผ่นดินนั้น เจ้าจงนำเครื่องบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ 20 จงเอาแป้งเปียกผลแรกทำขนมก้อนหนึ่งถวายเป็นเครื่องบูชา เป็นเครื่องบูชาที่ได้จากลานนวดข้าว เจ้าจงถวายเช่นว่านี้ 21 จงเอาแป้งเปียกผลแรกถวายเป็นเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์ตลอดชั่วอายุของเจ้า 22 ถ้าเจ้าทั้งหลายได้ประพาศพิณมิได้รักษาพระบัญญัติเหล่านี้ทุกประการ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งแก่โมเสส 23 ทุกประการซึ่งพระเยโฮวาห์

ทรงบัญชาไว้ทางโมเสส ตั้งแต่วันที่พระเยโฮวาห์ประทานพระบัญชาแก่โมเสส และต่อไปตลอดชั่วอายุของเจ้า 24 แล้วถ้าประชาชนได้กระทำผิดโดยไม่เจตนา โดยที่ชุมนุมชนไม่รู้เห็น ชุมชนทั้งหมดต้องถวายวัวหนุ่มตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา ให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันตามลักษณะ และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 25 และให้ปุโรหิตทำการลบมลทินบาปให้แก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมด และเขาทั้งหลายจะได้รับอภัยโทษ เพราะเป็นการผิดโดยไม่เจตนา และเขาจะนำเครื่องบูชาของเขามาถวายด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ และถวายเครื่องบูชาไถ่บาปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะความผิดโดยไม่เจตนาของเขา 26 และชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดจะได้รับอภัยโทษ พร้อมกับคนต่างด้าวที่อยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย เพราะว่าพลเมืองทั้งหมดเกี่ยวพันกับความผิดนั้นอันเกิดขึ้นโดยไม่เจตนา 27 ถ้าบุคคลคนหนึ่งคนใดกระทำผิดโดยไม่รู้ตัว ก็ให้ผู้นั้นเอาแพะเมียอายุขวบหนึ่งไปเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 28 และให้ปุโรหิตทำการลบมลทินบาปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ให้บุคคลนั้น ผู้กระทำผิดเมื่อเขากระทำบาปโดยไม่รู้ตัว เพื่อทำการลบมลทินบาปเขาเสีย และเขาจะได้รับอภัยโทษ 29 ให้เจ้ามีพระราชบัญญัติอย่างเดียวกันสำหรับผู้กระทำผิดโดยไม่รู้ตัว คือคนอิสราเอลผู้เป็นชาวพื้นเมืองและผู้เป็นคนต่างด้าวที่อยู่ท่ามกลางเขา

บางทีอาจไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่พระเจ้าทรงออกคำสั่งต่อไปนี้แก่โมเสส ณ เวลานี้ พวกเขาเพิ่งถูกตีแตกจนล่าถอยกลับมาเพราะพยายามเข้าแผ่นดินนั้นด้วยกำลังของตัวเอง พวกเขาเพิ่งได้ยินการตัดสินโทษของพระเจ้าที่ให้พวกเขาพเนจรสี่สิบปีและคนรุ่นนั้นที่แก่กว่าจะต้องตาย และไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินนั้น ในบริบทนั้น พระเจ้าทรงออกคำสั่งยืดยาวเกี่ยวกับการที่เมื่อได้เข้าไปในแผ่นดินนั้นพวกเขาต้องถวายเครื่องสัตวบูชาตามแบบของเครื่องเผาบูชา เครื่องธัญญาบูชา เครื่องบูชายกขึ้นลง ฯลฯ กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ พระเจ้าประทานข้อปฏิบัติสำหรับความบาปต่างๆ “ที่ทำด้วยความไม่รู้” ในแผ่นดินนั้นและการยกโทษความบาปเหล่านั้น

มีสองเรื่องถูกพูดถึง (1) แม้ว่าชนชาติอิสราเอลจะเผชิญกับการพเนจรสี่สิบปีในถิ่นทุรกันดาร แต่พระเจ้ายังประทานความหวังเรื่องการได้เข้าไปในแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ในวันในท้ายที่สุดเพราะจะมีการถวายเครื่องสัตวบูชาต่างๆที่นั่น (2) ความบาปเหล่านั้นที่พระเจ้าจะทรงพระกรุณา คือ ความบาปที่ทำไปโดยความไม่รู้ ความหมายก็คือ ความบาปที่เผลอกระทำหรืออาจเป็นความบาปที่ทำไปเพราะเหตุการณ์พาไป หลักการนี้จะใช้กับชนชาติอิสราเอลและคนต่างชาติที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นเหมือนกัน

กตว 15:30-31 แต่บุคคลที่บังอจกระทำการใดๆโดยผลการ ไม่ว่าเขาจะเกิดในแผ่นดินนั้นหรือเป็นคนต่างด้าวก็ดี ผู้นั้นเหยียดหยามพระเยโฮวาห์ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน 31 เพราะเขาได้สบประมาทพระคำรัสของพระเยโฮวาห์และละเมิดพระบัญญัติของพระองค์ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดอย่างสิ้นเชิง ให้เขารับโทษความชั่วช้าของตน"

วลี “ บังอจกระทำการใดๆโดยผลการ” มีความหมายตรงตัวว่า 'ทำไปโดยตั้งใจฝ่าฝืน' ความหมายคือ การกบฏซึ่งๆหน้าหรือความบาปที่ไตร่ตรองไว้ก่อนแล้ว ขณะที่พระเจ้าจะทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตาตากับเครื่องบูชาที่เหมาะสมสำหรับความบาปที่ทำไปโดยไม่รู้หรือเผลอทำ แต่พระองค์ไม่ทรงอดทนต่อความบาปที่ตั้งใจทำและมีการไตร่ตรองไว้ก่อนแล้ว นี่น่าจะเป็นสิ่งที่ฮีบรู 10:26 อ้างอิงถึง จะไม่มีความเมตตาสำหรับความบาปเช่นนั้นเลย

กตว 15:32-36 ขณะเมื่อคนอิสราเอลอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เขาพบคนหนึ่งไปเก็บฟืนในวันสะบาโต 33 ผู้ที่พบเขาเก็บฟืนก็พาเขามาหาโมเสสและอาโรน และมาหาชุมนุมชนทั้งหมด 34 เขาจึงจำคนนั้นไว้ เพราะยังไม่แจ้งว่าจะกระทำอย่างไรแก่เขา 35 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ชายผู้นั้นต้องถูกโทษถึงตายเป็นแน่ ชุมชนชนทั้งหมดต้องเอาหินขว้างเขาที่นอกค่าย" 36 และชุมนุมชนทั้งหมดจึงพาเขามาออกค่าย และเอาหินขว้างเขาจนตาย ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส

ตัวอย่างหนึ่งที่สื่อถึงประเด็นนี้ถูกนำเสนอ เวลาไม่ได้ถูกระบุไว้ แม้ว่าเราอาจสรุปได้ว่ามันเกิดขึ้นไม่นานนักหลังจากพระเจ้าได้ทรงออกนโยบายที่ได้จำกัดความไว้ด้านบนแล้ว ชายคนหนึ่งถูกพบว่าฝ่าฝืนวันสะบาโตโดยตรง เขาออกไปเก็บกิ่งไม้โดยอาจมาทำเป็นฟืน เขาจึงถูกกักตัวไว้เพื่อที่จะทราบพระคำรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าตรัสสั่งว่าเขาควรถูกประหารชีวิต หลังจากนั้นชนชาติอิสราเอลจึงเอาหินขว้างชายคนนั้นจนตายเพราะเขาจงใจเพิกเฉยต่อบัญญัติของพระเจ้าซึ่งๆหน้า ตัวอย่าง ได้ถูกแสดงให้เห็นแล้ว คนๆหนึ่งได้จงใจฝ่าฝืนบทบัญญัติของพระเจ้าแบบเป็นการกบฏโดยตรง การลงโทษเขานั้นเกิดขึ้นอย่างฉับพลันและรุนแรง

กตว 15:37-40 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 38 "จงพูดกับคนอิสราเอลและสั่งเขาให้ทำปุ่ที่มูชายเสียตลอดชั่วอายุของเขา ให้เอาด้ายสีฟ้าติดปุ่ที่มูทุกมู 39 เพื่อเจ้าจะมองดูปุ่ที่มูนั้น และจดจำพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์ และปฏิบัติตาม เพื่อเจ้าจะไม่กระทำอะไร

ตามความพอใจพอตาของเจ้าซึ่งเจ้ามักหลงตามนั้น 40 เพื่อว่าเจ้าจะจดจำและกระทำตาม
บัญญัติทั้งสิ้นของเรา และเป็นคนบริสุทธิ์แต่พระเจ้าของเจ้า

พระเจ้าตรัสสั่งชนชาติอิสราเอลผ่านทางโมเสสหลังจากนั้นให้ทำพู่ห้อยชายเสื้อด้วยด้าย
หรือเชือกสีฟ้าติดที่มุมชายเสื้อของพวกเขา (บางคนเสนอว่าสีฟ้าเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงสวรรค์
และพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์) ไม่ว่ากรณีใด พระเจ้าก็ทรงแจ้งให้พวกเขาทราบว่าจุดประสงค์ที่ให้
ทำเช่นนี้ก็เพื่อเตือนให้พวกเขาระลึกถึงบัญญัติทั้งสิ้นที่พระองค์ได้ประทานให้แก่พวกเขา
แล้วเกรงว่าพวกเขาจะทำตามความปรารถนาของตนเอง

กตว 15:41 เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าผู้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์
เพื่อเป็นพระเจ้าของเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า" บทนี้ปิดท้ายด้วยการที่พระเจ้าทรง
เตือนให้พวกเขาระลึกอีกครั้งว่าพระองค์เองทรงเป็นผู้ที่ได้พาพวกเขาออกมาจากอียิปต์เพื่อที่จะ
เป็นพระเจ้าของพวกเขา อีกครั้งที่พระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเขา

ภาพรวมของกัณดารวิถี 16: บทที่ 16-17 นำเสนอการกบฏของโคราห์และผลที่ตามมา
ในบทที่ 16 แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) การกบฏของโคราห์ในข้อ 1-11; (2) การไม่เชื่อฟังของคาธาน
และอาบีรัมในข้อ 12-15; (3) สง่าราศีของพระเจ้าปรากฏตามมาด้วยการทูลวิงวอนของโมเสส
และอาโรนในข้อ 16-22; (4) แผ่นดินกลืนคาธานและอาบีรัมในข้อ 23-34; (5) คณะของโคราห์
ถูกเผาผลาญในข้อ 35-40; (6) ประชาชนบ่นและโรคระบาดถูกส่งมาในข้อ 41-50

กตว 16:1-3 โคราห์ บุตรชายอิสฮาร์ ผู้เป็นบุตรชายโคฮาท ผู้เป็นบุตรชายเลวี
กับคาธานและอาบีรัม บุตรชายเอลีอับ กับโอินบุตรชายเปเลท บุตรชายรูเบน พาคนไป 2 และไป
ยื่นต่อหน้าโมเสส พร้อมกับคนอิสราเอลจำนวนหนึ่ง เป็นเจ้านายของชุมนุมชนมีสองร้อยห้าสิบ
คนที่เลือกมาจากที่ประชุม เป็นคนมีชื่อ 3 และเขาทั้งหลายมาประชุมกันต่อโมเสสต่ออาโรน
กล่าวแก่ท่านทั้งสองว่า "ท่านทำเกินเหตุไป เพราะว่าชุมนุมชนทั้งหมดก็บริสุทธิ์ทุกคน และ
พระเยโฮวาห์ทรงสถิตท่ามกลางเขา เหตุใดท่านจึงผยองขึ้นเหนือชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์"

มีบันทึกไว้ว่าโคราห์ คนโคฮาทร่วมกับคนรูเบนนำการกบฏพร้อมกับประมุขสองร้อยห้า
สิบคนของชนชาตินั้นต่อต้านโมเสสและอาโรน นี่เท่ากับคนเหล่านั้นกล่าวหาเขาทั้งสองว่าเป็น

พวกเผด็จการ พวกเขาอ้างว่าตนและชุมชนทุกคนเป็นผู้บริสุทธิ์ ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงอยากมีสิทธิ์ออกความเห็นในการบริหารจัดการสิ่งต่างๆ

กตว 16:4 ครั้นโมเสสได้ยื่นก็ชบหน้าลงถึงดิน ปฏิบัติแรกขงโมเสสคือชบหน้าลงถึงดินต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อความเคียดแค้นเกิดมาจากภายใน โมเสสก็ฝากภาระของตนไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้า แม้มิได้ระบุไว้ แต่ก็สื่อได้ว่าพระเจ้าประทานข้อปฏิบัติต่อไปนี้แก่เขา

กตว 16:5-7 ท่านจึงพูดกับโคราห์และพรรคพวกทั้งหมดของเขาว่า "พวุงนี้เข้าพระเยโฮวาห์จะทรงสำแดงให้เห็นว่า ผู้ใดเป็นของพระองค์และใครเป็นคนบริสุทธิ์ และจะทรงให้ผู้นั้นเข้าใกล้พระองค์ ผู้ใดที่พระองค์ทรงเลือก พระองค์จะทรงให้เข้าไปใกล้พระองค์ 6 จงกระทำอย่างนี้ ให้โคราห์และพรรคพวกทั้งหมดของเขานำกระถางไฟมา 7 จงเอาไฟใส่และใส่เครื่องหอมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ในวันพวุงนี้ ผู้ใดที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกก็จะเป็นคนบริสุทธิ์ บุตรชายของเลวีเอ๋ย ท่านทั้งหลายได้กระทำเกินเหตุไป"

จากนั้น โมเสสก็ลุกขึ้นและพูดกับโคราห์และพวกของเขาโดยแจ้งให้พวกเขาทราบว่าพวุงนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงแสดงให้เห็นว่าพระองค์ได้ทรงเลือกใครให้เป็นผู้นำ เขาจึงสั่งพวกเขาให้นำกระถางไฟมา ใส่ไฟไว้ในนั้น และวางมันไว้ต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า (ในพลับพลา)

กตว 16:8-11 และโมเสสพูดกับโคราห์ว่า "พวกท่านผู้เป็นบุตรชายของเลวีจงฟัง 9 เป็นการเล็กน้อยสำหรับท่านอยู่หรือซึ่งพระเจ้าแห่งอิสราเอลได้แยกท่านออกจากชุมชนอิสราเอล เพื่อนำท่านให้มาใกล้พระองค์ ให้ปฏิบัติงานในพลับพลาของพระเยโฮวาห์และยืนอยู่ต่อหน้าชุมชนเพื่อปรนนิบัติเขา 10 และพระองค์ทรงนำท่านมาใกล้พระองค์รวมทั้งพี่น้องทั้งสิ้นของท่าน คือลูกหลานของเลวี ท่านทั้งหลายแสวงหาตำแหน่งปุโรหิตด้วยหรือ 11 เพราะฉะนั้นที่ท่านและพรรคพวกทั้งหมดของท่านได้ประชุมกันก็เป็นการต่อสู้พระเยโฮวาห์ ส่วนอาโรนเป็นอะไรเล่าที่ท่านได้บ่นว่าเขา"

โมเสสตำหนิโคราห์ต่อไป เขาถามว่าเป็นสิ่งเล็กน้อยต่อหน้าพวกเขาหรือที่จะปรนนิบัติพระเจ้าในฐานะคนเลวี คราวนี้พวกเขาอยากได้ตำแหน่งปุโรหิตด้วยหรือ

กวด 16:12-14 โมเสสใช้ให้ไปเรียกคาธานและอาบีรัมบุตรชายเอลีอับ เขาทั้งสองว่า "เราจะไม่ขึ้นไป 13 เป็นการเล็กน้อยอยู่หรือที่ท่านนำพวกเราจากแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ เพื่อจะมาพวกเราเสียในถิ่นทุรกันดาร และท่านจะได้ตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้านายเหนือพวกเราด้วย 14 ยิ่งกว่านั้นอีกท่านมิได้นำพวกเราเข้าไปยังแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ มิได้ให้พวกเรารับที่นาหรือสวนองุ่นเป็นมรดก ท่านจะควักตาคนเหล่านี้เสียหรือเราจะไม่ขึ้นไป"

โมเสสยังสั่งผู้นำคนอื่นๆของการกบฏนั้นให้มาแสดงตัวซึ่งพวกเขาก็ไม่ยอมมา พวกเขากล่าวหาโมเสสว่าไม่นำพวกเขาเข้าไปในแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้และตั้งตัวเป็นประมุขเหนือพวกเขา พวกเขาจึงปฏิเสธที่จะเชื่อฟังคำสั่งของเขา

กวด 16:15 โมเสสโกรธมากและกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า "ขออย่าทรงโปรดปรานเครื่องบูชาของเขาเลย ข้าพระองค์มิได้เอาลาของเขามาสักตัวหนึ่ง และข้าพระองค์มิได้ทำอันตรายเขาสักคนเดียว" โมเสสจึงทักท้วงต่อพระเจ้าว่าตนมิได้เอาลามาจากประชาชนแม้สักตัวเดียวและมิได้ทำอันตรายพวกเขาเลย เขาจึงทูลขอพระเจ้านำให้ทรงรับเครื่องบูชาของพวกเขา กบฏเหล่านั้น

กวด 16:16-19 และโมเสสพูดกับโคราห์ว่า "ตัวท่านและพรรคพวกทั้งหมดของท่านจงเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ในวันพรุ่งนี้ ทั้งตัวท่าน พรรคพวกของท่านและอาโรน 17 ให้ทุกคนนำกระดาษไฟของตนไปใส่เครื่องหอมในนั้น ให้ทุกคนนำกระดาษไฟเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ มีกระดาษไฟสองร้อยห้าสิบด้วยกัน ตัวท่านด้วย และอาโรน ต่างจงเอากระดาษไฟของตนไป" 18 ตั้งนั้นทุกคนจึงนำกระดาษไฟของเขา ต่างเอาไฟใส่และเอาเครื่องหอมใส่ และเข้าไปยืนอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมพร้อมกับโมเสสและอาโรน 19 โคราห์ก็ร่วมชุมนุมชนทั้งหมดที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมประจัญหน้าเขาทั้งสอง และส่งาราศีของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏต่อบรรดาชุมนุมชน

โมเสสจึงสั่งโคราห์และคณะของเขาให้มาแสดงตัวต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าในวันถัดมาโดยนำกระดาษไฟของพวกเขาพร้อมกับไฟ และวางมันไว้ที่ประตูพลับพลา เรื่องนั้นพวกเขายอมทำตาม จากนั้นส่งาราศีของพระเจาก็ปรากฏต่อหน้าพวกเขา

กฉว 16:20-22 พระเยโฮวาท้ศรัศกับโมเสสและอาโรนว่า 21 "จงแยกตัวออกเสี่ยจากชุมนุมชนนี้ เพื่อเราจะผลาญเขาเสี่ยในพริบตาเสี่ย" 22 เขาทั้งสองชบหน้าลงถึงดิน กราบทูลว่า "โอ ข้าแต่พระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแห่งจิตวิญญาณของมนุษย์ทั้งสิ้น เมื่อคนเสี่ยกระทำผิด พระองค์จะทรงพระพิโรธแก่ชุมนุมชนทั้งหมดหรือ"

การตอบสนองของพระเจ้าคือ ที่จะให้โมเสสและอาโรนออกไปเสี่ยและพระองค์จะทรงทำลายชนชาติอิสราเอลเพราะการกบฏของพวกเขา เรื่องนั้น โมเสสทูลวิงวอนต่อพระพักตร์พระเจ้า และขอร้องพระองค์มิให้ทรงพระพิโรธต่อชุมนุมชนทั้งหมดเพราะความบาปของคนๆเสี่ย

กฉว 16:23-27 พระเยโฮวาท้ศรัศกับโมเสสว่า 24 "จงกล่าวแก่ชุมนุมชนว่า จงออกไปให้ห่างจากเตินท์ของโคราห์ ดาธาน และอาปีรัม" 25 แล้วโมเสสลุกขึ้นไปหาดาธานและอาปีรัมและพวกผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลก็ตามท่านไป 26 โมเสสจึงกล่าวแก่ชุมนุมชนนั้นว่า "ท่านทั้งหลายออกไปเสี่ยให้ห่างจากเตินท์ของคนชั่วเหล่านี้ อย่าแตะต้องอะไรของเขาเลย เกลือกว่าท่านทั้งหลายจะต้องถูกกวาดไปกับบรรดาการบาปของเขาด้วย" 27 ดังนั้นเขาทั้งหลายก็ออกไปให้ห่างจากเตินท์ของโคราห์ ดาธาน และอาปีรัม และดาธานกับอาปีรัมออกมายืนอยู่ที่ประตูเตินท์ของตน พร้อมกับภรรยา บุตรชายและลูกเล็กๆของเขา

พระเจ้าจึงสั่งโมเสสให้ถอยไปจากเตินท์ของโคราห์ ดาธาน และอาปีรัมซึ่งเป็นผู้นำการกบฏครั้งนั้น นอกจากนี้ พระองค์ยังตรัสสั่งคนอื่นๆที่เหลือของชนชาตินั้นให้ทำแบบเสี่ยกัน โดยเตือนพวกเขามิให้แม้แต่แตะต้องสิ่งที่เป็นของพวกเขา

กฉว 16:28-30 และโมเสสทูลว่า "ดั่งนี้แหละท่านทั้งหลายจะได้ทราบว้ พระเยโฮวาท้ใช้ให้ข้ามากระทำการทั้งสิ้นนี้ ข้ามิได้กระทำตามอำเภอใจข้าเอง 29 ถ้าคนเหล่านี้ตายอย่างคนธรรมดาทั้งปวง หรือเหตุการณ์อย่างคนธรรมดามาเยี่ยมเยียนเขา ก็หมายว้พระเยโฮวาท้มิได้ทรงใช้ข้ามา 30 แต่ถ้าพระเยโฮวาท้บันดาลอะไรใหม่เกิดขึ้นและแผ่นดินธรณีอ้าปากกลืนคนเหล่านี้เข้าไปพร้อมกับข้าวของทั้งหมดของเขา และเขาทั้งหลายลงไปสู่แดนคนตายทั้งเป็น ท่านทั้งหลายจงทราบเถิดว้ คนเหล่านี้ได้สบประมาทพระเยโฮวาท้"

โมเสสจึงประกาศว้ "มิใช่พวกเขาจะรู้ว้พระเจ้าได้ทรงใช้เขามาหรือไม่ เขาประกาศว้หากกบฏเหล่านี้เสี่ยชีวิตด้วยเหตุธรรมชาติตามกาลเวลาเหมาะสม พวกเขาจะก็ได้ทราบว้

พระเจ้ามิได้ทรงใช้โมเสสมา อย่างไรก็ตาม หากพระเจ้าทรงทำสิ่งใหม่โดยให้แผ่นดินโลกเปิดออกและกลืนพวกเขาลงไปจนพวกเขา “ลงไปสู่แดนคนตายทั้งเป็น” พวกเขาก็จะได้ทราบว่าคนเหล่านี้ได้ช่วยองค์พระผู้เป็นเจ้า คำที่แปลว่า แดนคนตาย คือ *เฮโอด* ซึ่งเป็นชื่อสมัยพระคัมภีร์เดิมที่ใช้เรียกนรก

กฉว 16:31-35 ต่อมาเมื่อท่านกล่าวบรรดาคำเหล่านี้จบ แผ่นดินใต้ที่ขาเหล่านี้ยืนอยู่ก็แยกออก 32 และแผ่นดินก็อ้าปากออกกลืนเขาทั้งหลายกับครอบครัว และบรรดาคนของโคราห์และข้าวของทั้งหมดของเขา 33 ดังนั้นเขาทั้งหลายพร้อมกับข้าวของทั้งหมดของเขา ลงไปสู่แดนคนตายทั้งเป็น และแผ่นดินก็รับเขาไว้และเขาทั้งหลายก็พินาศเสียจากท่ามกลางที่ประชุม 34 อิสราเอลทั้งหมดที่อยู่รอบเขาได้ยินเสียงร้องของเขาก็หนีไป เพราะเขากล่าวว่า "เกลือกว่าธรณีจะกลืนเราเสีย" 35 และไฟออกมาจากพระเยโฮวาห์ เผาผลาญคนทั้งสองร้อยห้าสิบที่ได้ถวายเป็นเครื่องหอมนั้นเสีย

โมเสสพูดยังไม่ทันขาดคำแผ่นดินก็เปิดออกและกลืนพวกผู้นำการกบฏ ครอบครัวของพวกเขา และทุกสิ่งที่เป็นของพวกเขาลงไป นอกจากนี้ ไฟก็ออกมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าและเผาผลาญพวกกบฏอีกสองร้อยห้าสิบคนที่เข้าร่วมกับโคราห์ด้วย

กฉว 16:36-40 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 37 "จงบอกเอเลอาซาร์บุตรชายอาโรนปุโรหิต ให้เอากระถางไฟออกเสียจากเปลวเพลิง และเจ้าจงกระจายก้อนไฟออกห่างๆ กัน เพราะกระถางไฟเหล่านี้บริสุทธิ์ 38 คือกระถางไฟของคนเหล่านี้ที่ได้กระทำบาปจนถึงเสียชีวิตนั้น จงตีแผ่ทำเป็นแผ่นคลุมแท่นบูชา เพราะได้ถวายเป็นเครื่องหอมเหล่านี้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ จึงเป็นสิ่งบริสุทธิ์ ดังนั้นสิ่งเหล่านี้จะเป็นหมายสำคัญแก่คนอิสราเอล" 39 ดังนั้นเอเลอาซาร์ปุโรหิตจึงนำกระถางไฟทองสัมฤทธิ์ ซึ่งผู้ที่ถูกไฟเผาเข้าไปบูชา มาตีแผ่ออกเป็นแผ่นคลุมแท่นบูชา 40 ให้เป็นเครื่องเตือนใจคนอิสราเอล เพื่อว่าคนสามัญผู้ที่มีใจเป็นเชื้อสายของอาโรน จะมิได้เข้าไปเผาเครื่องหอมถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เกลือกว่าจะเป็นอย่างโคราห์และพรรคพวกของเขา ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับเอเลอาซาร์ทางโมเสส

พระเจ้าจึงสั่งเอเลอาซาร์บุตรของอาโรนให้เอากระถางไฟเหล่านี้ออกไปเสียจากเปลวเพลิงและเอาไฟออกไปจากกระถางไฟเหล่านี้เพราะว่าสิ่งนี้บริสุทธิ์ จากนั้นพระองค์ก็ทรงสั่งให้เอาโลหะจากกระถางไฟเหล่านี้ทำเป็นแผ่นๆ พวกมันจะต้องถูกนำไปติดแท่นบูชาทำด้วย

ทองเหลืองเพื่อเป็นหมายสำคัญอย่างหนึ่งแก่ชนชาติอิสราเอลและเตือนมิให้กบฏอีก และห้ามมิให้ผู้ใดนอกจากบุตรชายทั้งหลายของอาโรนเข้าใกล้แท่นบูชาของพระเจ้า

กตว 16:41-45 พอรุ่งขึ้นบรรดาชุมนุมชนอิสราเอลก็บ่นว่าโมเสสและอาโรนว่า "ท่านได้ประหารชีวิตคนของพระเยโฮวาห์เสีย" 42 ต่อมาเมื่อชุมนุมชนมาประชุมประจัญหน้าโมเสสและอาโรน เขาหันหน้ามาสู่พลับพลาแห่งชุมนุม และดูเถิด เมฆมาคลุมพลับพลาขึ้น และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏ 43 โมเสสกับอาโรนจึงมาหน้าพลับพลาแห่งชุมนุม 44 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 45 "จงออกไปเสียจากท่ามกลางประชุมชนนี้ เพื่อเราจะผลาญเขาทั้งหลายเสียในพริบตาเดียว" และท่านทั้งสองก็ชบหน้าลงถึงดิน

น่าเศร้าที่การกบฏยังไม่จบสิ้น วันต่อมาคนมากมายในชุมนุมชนอิสราเอล “บ่นต่อว่าโมเสสและอาโรนว่า “ท่านทั้งสองได้ฆ่าประชากรของพระเยโฮวาห์เสีย” ชุมชนจึงรวมตัวกันต่อต้านโมเสสและอาโรน อย่างไรก็ตาม ขณะเดียวกัน “สง่าราศีของพระเยโฮวาห์” ก็ปรากฏขึ้นที่พลับพลา โมเสสและอาโรนจึงมาเข้าเฝ้าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าตรัสสั่งพวกเขาให้ออกไปเสียเพราะว่าเดี๋ยวพระองค์จะทรงทำลายชุมนุมชนทั้งหมดแล้ว จากนั้น โมเสสและอาโรนจึงชบหน้าลงต่อพระพักตร์พระเจ้า

กตว 16:46-48 โมเสสพูดกับอาโรนว่า "จงเอากระถางไฟ เอาไฟจากแท่นบูชาใส่ไว้ แล้วใส่เครื่องหอมริบนำไปที่ชุมนุมชน ทำการลบมลทินบาปของชุมนุมชนนั้นเสีย เพราะพระพิโรธพลุ่งออกมาจากพระเยโฮวาห์แล้ว ภัยพิบัติได้บังเกิดขึ้น" 47 อาโรนจึงนำกระถางไฟดังที่โมเสสบอกวิ่งเข้าไปท่ามกลางที่ประชุม และดูเถิด ภัยพิบัติได้บังเกิดขึ้นแก่ประชาชนแล้ว และท่านได้ใส่เครื่องหอมและทำการลบมลทินบาปของประชาชน 48 ท่านได้ยืนอยู่ระหว่างคนตายกับคนเป็น และภัยพิบัตินั้นก็ถูกระงับแล้ว

โมเสสจึงสั่งอาโรนให้เอากระถางไฟใส่ไฟจากแท่นบูชาไปและรีบไปทำการลบมลทินให้แก่ประชาชน “เพราะพระพิโรธพลุ่งออกมาจากพระเยโฮวาห์ โรคระบาดได้บังเกิดขึ้นแล้ว” อาโรนทำตามที่ได้รับคำสั่ง โดยวิ่งเข้าไปในชุมนุมชนขณะที่โรคระบาดเริ่มขึ้นแล้ว เขาใส่เครื่องหอมลงในกระถางไฟนั้นและทำการลบมลทินให้แก่ประชาชน ไม่มีระบุไว้ว่าเป็นเครื่องบูชาอะไรนอกจากว่ามันเป็นเครื่องบูชาที่มีกลิ่นหอมหวานซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของการลบมลทินบาป

ของพวกเขาต่อพระพักตร์พระเจ้า อาโรนจึง “ยืนอยู่ระหว่างคนตายกับคนเป็น และโรคระบาดนั้นก็ถูกยับยั้งไว้”

กฉว 16:49-50 บรรดาคนที่ตายด้วยภัยพิบัติมีหนึ่งหมื่นสี่พันเจ็ดร้อยคน ไม่นับคนที่ตายด้วยเรื่องของโคราห์ 50 เมื่อภัยพิบัติถูกระงับแล้ว อาโรนก็กลับไปหาโมเสสที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม คนเหล่านั้นที่ตายในโรคระบาดแห่งการพิพากษาของพระเจ้ามี 14,700 คน ไม่นับคนเหล่านั้นที่ตายซึ่งเกี่ยวข้องกับโคราห์และพวกกบฏของเขา อาโรนกลับไปหาโมเสสและโรคระบาดแห่งการพิพากษาของพระเจ้าก็ถูกยับยั้งไว้ ดังนั้น การกบฏจึงถูกชำระให้สิ้นไปจากค่ายพักของชนชาติอิสราเอล

ภาพรวมของกัณฑ์การวิถึ 17: บทสรุปของการกบฏของโคราห์ถูกนำเสนอ บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) ไม้เท้าสิบสองอันของบรรดาประมุขของชนชาติอิสราเอลถูกวางไว้ต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าในข้อ 1-7 และ (2) การออกดอกของไม้เท้าของอาโรนซึ่งถูกเก็บไว้เป็นที่ระลึกในข้อ 8-13

กฉว 17:1-5 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 "จงพูดกับคนอิสราเอลและเอาไม้เท้ามาจากเขา เรือนบรรพบุรุษละอันจากประมุขทุกคนตามเรือนบรรพบุรุษ เป็นไม้เท้าสิบสองอัน เขียนชื่อชายเจ้าของไม้ไว้บนไม้เท้าทุกอัน 3 เขียนชื่อของอาโรนไว้บนไม้เท้าของคนเลวี เพราะจะมีไม้เท้าอันเดียวสำหรับหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษหนึ่ง 4 จงวางไม้เท้าเหล่านั้นไว้ในพลับพลาแห่งชุมนุม ต่อหน้าพระโอวาทที่ที่เราพบกับเจ้าทั้งหลาย 5 และต่อมาไม้เท้าของชายผู้ที่เราโปรดเลือกนั้นจะออก เช่นนี้เราจะกระทำให้เสียงบ่นของคนอิสราเอล ซึ่งเขาบ่นต่อเจ้าสงบลงเสียจากเรา"

หลังจากการพิพากษาในบทที่แล้ว พระเจ้ก็ทรงแสดงความเห็นชอบของพระองค์ที่มีต่อโมเสสและอาโรนต่อไป พระองค์ตรัสสั่งผ่านทางโมเสสให้บรรดาประมุขของแต่ละตระกูลของชนชาติอิสราเอลให้เขียนชื่อของตนลงบนไม้เท้า สำหรับตระกูลเลวี ชื่อของอาโรนจะต้องถูกเขียนลงบนไม้เท้าของตระกูลนั้น จากนั้นไม้เท้าทั้งหมดจะต้องถูกนำไปวางไว้ในพลับพลาหน้าหีบพระโอวาท (นั่นคือ หีบแห่งพันธสัญญา) พระเจ้ทรงบอกพวกเขาว่า “ไม้เท้าของชายผู้ที่เราจะเลือกนั้นจะผลิดอก” ดังนั้น การบ่นต่อว่าทั้งหมดเกี่ยวกับเรื่องผู้นำจะได้สงบเสียที

กวด 17:6-8 โมเสสจึงสั่งคนอิสราเอล และประมุขของท่านทุกคนก็มอบไม้เท้าแก่ท่านคนละอันตามเรือนบรรพบุรุษ เป็นไม้เท้าสิบสองอัน และไม้เท้าของอาโรนก็อยู่ในไม้เท้าเหล่านั้นด้วย 7 และโมเสสวางไม้เท้าเหล่านั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ในพลับพลาพระโอวาท 8 อยู่มาวันรุ่งขึ้นโมเสสได้เข้าไปในพลับพลาพระโอวาท ดูเถิด ไม้เท้าของอาโรนสำหรับวงศ์วานเลวีได้งอก มีดอกตูมและดอกบาน และเกิดผลอัลมอนด์สุกบ้าง

ประมุขแต่ละคนของตระกูลต่างๆของชนชาติอิสราเอลจึงทำตามที่ได้รับสั่งรวมถึงไม้เท้าของอาโรนด้วย โมเสสวางไม้เท้าเหล่านั้นไว้ในพลับพลาตามที่ได้รับสั่ง เช้าวันต่อมาเมื่อโมเสสเข้าไปในพลับพลา “ดูเถิด ไม้เท้าของอาโรนสำหรับวงศ์วานแห่งเลวีได้แตกหน่อ มีดอกตูมและดอกบาน และเกิดผลอัลมอนด์”

กวด 17:9-11 แล้วโมเสสนำไม้เท้าทั้งหมดจากที่ตรงพระพักตร์พระเยโฮวาห์มายังคนอิสราเอลทั้งหมด เขาได้ตรวจดู และทุกคนก็นำไม้เท้าของตนไป 10 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงนำไม้เท้าของอาโรนกลับไปวางไว้ต่อหน้าพระโอวาท เก็บไว้เป็นหมายสำคัญสำหรับเตือนพวกกบฏ เพื่อเจ้าจะให้เขาทั้งหลายยุติการบ่นว่าเรา เพื่อเขาจะไม่ต้องตาย" 11 โมเสสก็กระทำเช่นนี้ พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งท่านอย่างไร ท่านก็กระทำอย่างนั้น

โมเสสจึงนำไม้เท้าทั้งสิบสองอันออกมาและให้พวกมันแก่เจ้าของๆพวกมัน อย่างไรก็ตาม พระเจ้าตรัสสั่งโมเสสให้วางไม้เท้าของอาโรน “หน้าหีบพระโอวาท เพื่อเก็บไว้เป็นหมายสำคัญสำหรับเตือนพวกหัวดื้อรั้น” พระเจ้าทรงสั่งโมเสสเพิ่มเติมให้ทำเช่นนั้นเพื่อยุติการบ่นว่าทั้งสิ้นเกรงว่าพวกเขาจะตาย

กวด 17:12-13 และคนอิสราเอลพูดกับโมเสสว่า "ดูเถิด เราพินาศ เราถึงหายนะ เราถึงหายนะหมดแล้ว 13 ผู้ใดที่มาใกล้พลับพลาแห่งพระเยโฮวาห์ต้องตาย เราจะต้องตายหมดหรือ" ชนชาติอิสราเอลเข้าใจความหมายแล้ว พวกเขาเริ่มร้องออกมาว่า “ดูเถิด พวกเราตายแน่ พวกเราย่อยยับแน่ พวกเราพินาศหมดแน่” พวกเขาเริ่มกลัวพระเจ้าและมีความเคารพต่อพลับพลาในที่สุด

ภาพรวมของกัณดารวิถี 18: ขณะที่เนื้อหาของการอพยพดำเนินต่อไป อาโรนและคนเลวีก็ได้รับหน้าที่รับผิดชอบและสิทธิพิเศษต่างๆเกี่ยวกับพลับพลา บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) คำสั่งถึงพวกปุโรหิตและคนเลวีในข้อ 1-7; (2) ส่วนของพวกปุโรหิตจากเครื่องบูชาต่างๆในข้อ 8-19 และ (3) ส่วนของคนเลวีจากเครื่องบูชาต่างๆในข้อ 20-32

กตว 18:1-6 ดั่งนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า "เจ้าและบุตรชายของเจ้า และวงศ์วานบิดาของเจ้าจะต้องรับโทษความชั่วช้าเนื่องด้วยสถานบริสุทธิ์ ทั้งเจ้าและบุตรชายของเจ้าจะต้องรับโทษความชั่วช้าเนื่องด้วยหน้าที่ปุโรหิตของเจ้า 2 และจงนำพี่น้องของเจ้ามาใกล้เจ้า ซึ่งเป็นตระกูลเลวี ตระกูลบิดาของเจ้า เพื่อเขาจะสมทบกับเจ้า และปรนนิบัติเจ้า ขณะที่เจ้าและบุตรชายปรนนิบัติอยู่ต่อหน้าพลับพลาพระโอวาท 3 เขาทั้งหลายจะคอยรับใช้เจ้า และรับใช้บรรดาหน้าที่ต่างๆของพลับพลา แต่อย่าให้เข้าใกล้เครื่องใช้ของสถานบริสุทธิ์หรือแท่นบูชา เกลือกว่าเขาทั้งหลายและเจ้าจะต้องตาย 4 เขาทั้งหลายจะสมทบกับพวกเจ้า และคอยรับใช้อยู่ที่พลับพลาแห่งชุมนุม ในงานปรนนิบัติทั้งสิ้นของพลับพลา และอย่าให้ผู้อื่นใดมาใกล้เจ้า 5 พวกเจ้าต้องคอยรับใช้ในหน้าที่ของสถานบริสุทธิ์ และหน้าที่ของแท่นบูชา เพื่อพระพิโรธจะไม่เกิดขึ้นแก่คนอิสราเอลอีก 6 และดูเถิด เราได้เลือกคนเลวีพี่น้องของเจ้าออกจากคนอิสราเอล เป็นของประทานแก่เจ้าถวายแด่พระเยโฮวาห์ เพื่อให้ปฏิบัติงานของพลับพลาแห่งชุมนุม

หลังเหตุการณ์กบฏเมื่อเร็วๆนี้ของโคราห์ พระเจ้าทรงเน้นย้ำอีกครั้งเรื่องตำแหน่งผู้นำพิเศษที่พระองค์ได้ประทานแก่ตระกูลเลวี คนเลวีจะต้องให้การสำหรับการละเมิดทุกอย่างที่กระทำต่อพลับพลาและอาโรนกับบุตรชายทั้งหลายของเขาจะต้องรับผิดชอบเพราะความชั่วช้าใดๆของปุโรหิต พระเจ้าตรัสชัดเจนว่าคนเลวีได้ถูกพระองค์เลือกไว้เพื่อช่วยเหลืออาโรนในหน้าที่ต่างๆของพลับพลา พวกเขาจะต้องทำตามหน้าที่ต่างๆของตนซึ่งเกี่ยวข้องกับพลับพลาอย่างระมัดระวัง

กตว 18:7 ทั้งเจ้าและบุตรชายจงคอยรับใช้ในหน้าที่ปุโรหิต เพื่องานทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับแท่นบูชาและสิ่งที่อยู่ภายในม่าน เจ้าต้องอยู่ปฏิบัติงาน เราให้ตำแหน่งปุโรหิตแก่เจ้าเป็นของประทานสำหรับงานปฏิบัติ และผู้ใดอื่นที่เข้ามาใกล้ต้องให้ถึงแก่ความตาย" พระเจ้าทรงเน้นกับอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาดังนี้ว่าพระองค์ได้ทรงมอบสิทธิพิเศษในการปรนนิบัติที่แท่นบูชาให้แก่พวกเขาแล้ว พวกเขาจึงถูกกำชับให้ปฏิบัติหน้าที่ของตนอย่างระมัดระวัง และปกป้องสิ่งบริสุทธิ์เหล่านั้นจากการรุกรานโดยคนอื่นๆ

กวด 18:8-19 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า "ดูเถิด เราได้ให้เครื่องบูชาของเราส่วนหนึ่งแก่เจ้า คือบรรดาของถวายของคนอิสราเอล เราให้แก่เจ้าส่วนหนึ่งและแก่ลูกหลานของเจ้าเป็นกฎถาวรเพราะเหตุพวกเจ้าได้รับการเจิมแล้ว 9 ในบรรดาของบริสุทธิที่สุดส่วนซึ่งไม่ได้เผาไฟที่เป็นของของเจ้ามีดังนี้ บรรดาของถวายของเขา บรรดาธัญญาบูชาของเขา บรรดาเครื่องบูชาไถ่บาปของเขา บรรดาเครื่องบูชาไถ่การละเมิดของเขา ซึ่งเขาถวายแก่เรา จะเป็นของบริสุทธิที่สุดแก่เจ้าและแก่ลูกหลานของเจ้า 10 เจ้าจงรับประทานสิ่งเหล่านี้ในที่บริสุทธิที่สุด ผู้ชายทุกคนรับประทานได้ เป็นของบริสุทธิแก่เจ้า 11 สิ่งต่อไปนี้ก็เป็นที่บริสุทธิที่สุด คือของให้ที่เขาถวาย บรรดาเครื่องบูชาแกว่งถวายของคนอิสราเอล เราได้ให้ไว้แก่เจ้าและแก่บุตรชายหญิงซึ่งอยู่กับเจ้าเป็นกฎถาวร ทุกคนที่สะอาดอยู่ในครอบครัวของเจ้ารับประทานได้ 12 น้ำมันที่ดีที่สุดทั้งหมด และน้ำองุ่นที่ดีที่สุด และเมล็ดพืชทั้งหมด และผลรุ่นแรกที่เขาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เราให้แก่เจ้า 13 ผลสุกรุ่นแรกของเขาทุกอย่างซึ่งอยู่ในแผ่นดิน ที่เขานำมาถวายพระเยโฮวาห์ จะเป็นของเจ้า ทุกคนที่สะอาดอยู่ในครอบครัวของเจ้ารับประทานได้ 14 บรรดาของมอบถวายในอิสราเอลจะเป็นของเจ้า 15 บรรดาเนื้อหนังที่เบิกครรภ์ ไม่ว่ามนุษย์หรือสัตว์ ซึ่งเขาถวายแด่พระเยโฮวาห์จะเป็นของเจ้า แต่อย่างไรก็ตาม บุตรหัวปีของมนุษย์เจ้าจะต้องไถ่ไว้ เจ้าต้องไถ่ลูกหัวปีของบรรดาสัตว์ทั้งปวงที่มลทินด้วย 16 และค่าไถ่ พออายุได้หนึ่งเดือนเจ้าก็ต้องไถ่ ให้เจ้ากำหนดว่าเป็นเงินห้าเชลตามเชลของสถานบริสุทธิ ซึ่งเป็นยี่สิบเก-ราห์ 17 แต่ลูกหัวปีของวัว หรือลูกหัวปีของแกะ หรือลูกหัวปีของแพะ เจ้าไม่ต้องไถ่เพราะเป็นของบริสุทธิ เจ้าจงเอาเลือดของมันพรมบนแท่นบูชา และเอาไขมันของมันเผาเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ ให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ 18 แต่เนื้อของมันจะเป็นของเจ้า เช่นเดียวกับเนื้ออกที่แกว่งถวาย หรือเนื้อโคนขาขวาเป็นของเจ้า 19 บรรดาเครื่องบูชาบริสุทธิที่คนอิสราเอลมอบถวายแด่พระเยโฮวาห์ เราให้แก่เจ้าและแก่บุตรชายหญิงซึ่งอยู่กับเจ้า เป็นกฎถาวร เป็นพันธสัญญาเกลือ เป็นนิത്യต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์สำหรับเจ้า และเชื้อสายของเจ้าด้วย"

ดังนั้น พระเจ้าตรัสอีกครั้งถึงเครื่องบูชาต่างๆซึ่งจะต้องมอบไว้แก่อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาเพื่อเป็นของเลี้ยงชีพ นั่นคือ เครื่องบูชาขากขึ้นลง ส่วนที่เหลือของเครื่องบูชาต่างๆ เช่น เครื่องธัญญาบูชา เครื่องบูชาไถ่บาป และเครื่องบูชาไถ่การละเมิดรวมถึงผลแรกทั้งหลาย ของต่างๆที่ถูกอุทิศถวาย และลูกหัวปีของสัตว์ทั้งหมด นี้จะต้องเป็น “พันธสัญญาแห่งเกลือเป็นนิത്യต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์สำหรับเจ้า และเชื้อสายของเจ้าพร้อมกับเจ้า” อย่างหลังนี้เป็นภาพ

เปรียบแสดงถึงพันธสัญญาหนึ่งซึ่งเป็นนิรันดร์และฝ่าฝืนไม่ได้ ถือเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงการถนอมรักษาไว้ สิ่งต่างๆ ที่ถูกนำมายังพลับพลาเพื่อเป็นของถวายสุดท้ายแล้วจะตกเป็นกรรมสิทธิ์ของพวกปุโรหิต

กตว 18:20-24 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า "เจ้าจะไม่ได้รับมรดกในแผ่นดินของเขา ทั้งเจ้าจะไม่มีส่วนอันใดกับเขาเลย เราเป็นส่วนแบ่งของเจ้าและเป็นมรดกของเจ้าท่ามกลางคนอิสราเอล 21 ดูเถิด เราให้บรรดาสิบชักหนึ่งในอิสราเอลแก่คนเลวีเป็นมรดก เป็นค่าตอบแทนงานที่เขาปฏิบัติ คืองานปฏิบัติที่พลับพลาแห่งชุมนุม 22 ตั้งแต่บัดนี้ต่อไปคนอิสราเอลจะมีได้เข้ามาใกล้พลับพลาแห่งชุมนุม เกือบกว่าเขาจะรับโทษบาปและจะต้องตาย 23 แต่คนเลวีจะต้องปฏิบัติงานของพลับพลาแห่งชุมนุม และเขาจะต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา จะเป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้า เขาจะไม่มีส่วนมรดกท่ามกลางคนอิสราเอล 24 เพราะว่าส่วนสิบชักหนึ่งของคนอิสราเอล ซึ่งนำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เราได้ให้แก่คนเลวีเป็นมรดก เพราะฉะนั้นเราจึงได้บอกเขาว่า 'เขาจะไม่มีส่วนมรดกท่ามกลางคนอิสราเอล'"

พระเจ้าทรงหมายเหตุเพิ่มเติมว่าคนเลวีจะไม่มีมรดกในแผ่นดินนั้น ทว่าพระเจ้าทรงสัญญาว่า "เราเป็นส่วนแบ่งของเจ้าและเป็นมรดกของเจ้าท่ามกลางชนชาติอิสราเอล" ความหมายก็คือว่า พระเจ้าจะทรงเลี้ยงดูคนเหล่านั้นที่มีส่วนในการรับใช้ พระองค์จึงสั่งด้วยว่าสิบชักหนึ่งที่ถูกนำมายังพลับพลาจะต้องถูกแจกจ่ายแก่คนเลวีเพราะว่าพวกเขาทำงานปรนนิบัติของตนที่พลับพลา

กตว 18:25-32 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 26 "ยิ่งกว่านั้น เจ้าจงกล่าวแก่คนเลวีว่า 'เมื่อพวกเจ้ารับสิบชักหนึ่งจากคนอิสราเอล ซึ่งเราให้แก่เจ้าอันมาจากเขาเป็นมรดกของเจ้านั้น เจ้าจงนำสิบชักหนึ่งของสิบชักหนึ่งที่เจ้าได้มานั้นถวายแด่พระเยโฮวาห์ 27 และส่วนถวายของเจ้านั้นจะนับเหมือนหนึ่งเป็นพืชที่ได้มาจากลานนวดข้าว และเหมือนส่วนที่เต็มเปี่ยมจากบ่ออย่างงุ่น 28 เพราะฉะนั้นเจ้าต้องนำของบูชาจากสิบชักหนึ่งทั้งสิ้นของเจ้าถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือสิบชักหนึ่งที่เจ้ารับจากคนอิสราเอลนั้น จากส่วนได้นี้พวกเจ้าจงมอบของถวายแด่พระเยโฮวาห์แต่อาโรนปุโรหิต 29 จากบรรดาของที่พวกเจ้าได้รับ เจ้าจงนำเครื่องถวายทุกสิ่งที่ต้องถวายแด่พระเยโฮวาห์ จากบรรดาของที่ดีที่สุดนั้นคือส่วนของที่บริสุทธิ์' 30 ฉะนั้นเจ้าจงพูดกับเขาว่า 'เมื่อเจ้าได้ถวายส่วนที่ดีที่สุดแล้ว ให้คนเลวีนับส่วนที่เหลืออยู่เป็นเหมือนหนึ่งพืชที่ได้มา

จากลานนวดข้าวและเป็นผลได้จากบ่ออ่างรุ่น 31 และเจ้าจะรับประทานส่วนนั้น ณ ที่ใดก็ได้ ทั้งตัวเจ้าและครอบครัวของเจ้า เพราะว่าเป็นรางวัลตอบแทนงานปฏิบัติของเจ้าในพลับพลาแห่ง ชุมนุม 32 เมื่อเจ้าได้ถวายส่วนที่ดีที่สุดแล้วเจ้าจะหามิโทษบาปโดยของถวายนั้นไม่ และเจ้าอย่า ทำถึงบริสุทธฺ์ของคณอิสราเอลให้มลทินเกลือกว่าเจ้าจะต้องตาย"

พระเจ้าทรงสั่งเพิ่มอีกว่าคนเลวจะต้องถวายสิบชักหนึ่งจากสิบชักหนึ่งที่พวกเขาได้รับมา จากประชาชน กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ นี่จะต้องอยู่ในรูปของเครื่องบูชาขี้ผึ้งลง พวกเขาจึงต้อง ให้เครื่องบูชาขี้ผึ้งลงของตนเป็นสิบชักหนึ่งแก่อาโรนเพื่อถวาย นอกจากนี้ ของกำนัลใดๆจาก ชนชาติอิสราเอลที่ให้แก่คนเลวจะต้องถูกถวายสิบชักหนึ่งในรูปของเครื่องบูชาขี้ผึ้งลง พวกเขา จะต้องถวายของที่ดีที่สุดเป็นสิบชักหนึ่งแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า คนเลวได้รับอภิสิทธิ์นี้สำหรับการ ประนบัติของพวกเขาที่พลับพลา อย่างไรก็ตาม พวกเขาถูกเตือนมิให้ทำให้องค์บริสุทธฺ์ต่างๆที่ ถูกนำมาถวายนั้นเป็นมลทิน โดยการไม่ถวายสิบชักหนึ่งโดยผู้กระทำผิดมิโทษถึงตาย

ภาพรวมของกัณฑ์การวิถึ 19: ในบทที่ 19 คือ กฎเกณฑ์เรื่องวัวตัวเมียสีแดง บทนี้แบ่งย่อย ได้ดังนี้ (1) ขี้อั้วของวัวตัวเมียสีแดงตัวหนึ่งจะต้องถูกเตรียมไว้สำหรับพิธีชำระให้บริสุทธฺ์ในข้อ 1-9 และ (2) พิธีที่ใช้สำหรับการชำระผู้ที่เป็นมลทินในข้อ 10-22

กตว 19:1-9 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า 2 "ต่อไปนี้เป็นกฎพระ ราชบัญญัติซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาว่า จงบอกคณอิสราเอลให้นำวัวตัวเมียสีแดงไม่พิการ ซึ่งไม่มีตำหนิ และยังไม่เคยเข้าเทียมแอก 3 และเจ้าจงให้วัวนั้นแก่เอเลอาซาร์ปุโรหิต และให้เอา วัวนั้นไปนอกค่ายฆ่าเสียต่อหน้าเขา 4 และเอเลอาซาร์ปุโรหิตจะเอานิ้วมือจุ่มเลือดวัวพรมที่ข้าง หน้าพลับพลาแห่งชุมนุมเจ็ดครั้ง 5 และให้มีคนเผาวัวตัวเมียนั้นเสียในสายตาของเขา คือเขาจะ ต้องเผาหนัง เนื้อ และเลือด กับมูลของมันเสียให้หมด 6 และปุโรหิตจะเอาไม้สนสีดาร์ไม่หุ้สกับ ด้ายสีแดงโยนเข้าไปในไฟที่เผาวัวตัวเมียนั้น 7 แล้วปุโรหิตจะซักเสื้อผ้าของตน และชำระ ร่างกายเสียในน้ำ ภายหลังจึงเข้าไปในค่ายและปุโรหิตนั้นจึงเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลาเย็น 8 ผู้ใด ที่ทำการเผาวัวตัวเมียต้องซักเสื้อผ้าและชำระร่างกายของตนเสียในน้ำ และเขาจะเป็นมลทินอยู่ จนถึงเวลาเย็น 9 ให้ชายคนที่สะอาดเก็บขี้เถ้าวัวตัวเมียนั้น นำไปไว้ในนอกค่ายในที่สะอาด และให้

เก็บจี้เหล่านั้นไว้ทำเป็นน้ำแห่งการแยกตั้งไว้สำหรับที่ชุมนุมชนอิสราเอลเพื่อเป็นการชำระล้างบาปออกเสีย

กฎเรื่องวัวตัวเมียสีแดงถูกนิยามไว้ ต้องใช้วัวตัวเมียสีแดงล้วนที่ไม่มีรอยดำหรือตำหนิ และไม่เคยเทียมแอก มันจะต้องถูกฆ่า เลือดของมันต้องถูกประพรมหน้าพลับพลาเจ็ดหน จากนั้นต้องถูกเผาทั้งตัว ขณะที่มันไหม้อยู่ บุโรหิตจะต้องโยนไม้สนสีดาร์ ต้นหุสบและด้ายสีแดงลงไป ในวัวตัวเมียที่ไหม้นั้น จากนั้นจี้เถาของมันจะต้องถูกผสมกับน้ำซึ่งกลายเป็น “น้ำแห่งการแยกตั้งไว้... เพื่อเป็นการชำระล้างบาปออกเสีย”

กฉว 19:10-16 และคนที่เก็บจี้เถาของวัวตัวเมียต้องซักเสื้อผ้าของตน และเขาจะเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลาเย็น จะเป็นอย่างนี้แก่คนอิสราเอล และแก่คนต่างด้าวผู้อาศัยอยู่ท่ามกลางเขา เป็นกฎเกณฑ์ถาวร 11 ผู้ที่แตะต้องศพของผู้ใดก็ตามต้องเป็นมลทินอยู่เจ็ดวัน 12 ในวันที่สามเขาต้องชำระตัวด้วยน้ำ แล้วในวันที่เจ็ดเขาจะสะอาด แต่ถ้าเขาไม่ชำระตัวในวันที่สาม ในวันที่เจ็ดเขาจะสะอาดไม่ได้ 13 ผู้ใดก็ตามแตะต้องคนตาย คือร่างกายของคนที่ยาแล้ว และมีได้ชำระตนให้บริสุทธิ์ ผู้นั้นก็กระทำให้พลับพลาของพระเยโฮวาห์มีมลทิน คนนั้นจะต้องถูกตัดขาดจากอิสราเอล เพราะน้ำแห่งการแยกตั้งไว้ไม่ได้ประพรมถูกตัวเขา เขาจะเป็นมลทิน มลทินยังคงค้างอยู่ที่เขา 14 ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องคนตายในเต็นท์ ทุกคนที่เข้ามาในเต็นท์ และสารพัดที่อยู่ในเต็นท์ จะเป็นมลทินไปเจ็ดวัน 15 ภาชนะทุกสิ่งที่ไม่มียาปิดต้องเป็นมลทิน 16 คนใดที่อยู่ในพื้นที่ไปแตะต้องคนที่ถูกดาบตาย หรือแตะต้องศพ หรือกระดูกคน หรือหลุมศพ จะเป็นมลทินไปเจ็ดวัน กฎระเบียบเพิ่มเติมถูกใส่เข้าไปเกี่ยวกับความเป็นมลทินในทางพิธี

กฉว 19:17-19 สำหรับคนที่เป็มลทินนี้ จงเอาจี้เถาจากการเผาวัวตัวเมียในการบูชาได้บาป และเอาน้ำที่ไหลเติมเข้าไปปนในภาชนะ 18 ให้คนสะอาดเอากิ่งหุสบจุ่มน้ำนั้น ประพรมที่เต็นท์และเครื่องใช้สอยทั้งสิ้น และบนตัวคนที่อยู่ที่นั่นและบนตัวคนที่แตะต้องกระดูกหรือคนถูกฆ่าหรือคนตายหรือหลุมศพ 19 ให้คนสะอาดประพรมคนที่เป็มลทินในวันที่สามและวันที่เจ็ด อย่างนี้พอวันที่เจ็ดเขาจะทำให้คนนั้นสะอาด และเขาต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ พอถึงเวลาเย็นเขาจะสะอาด

เมื่อคนๆหนึ่งถูกถือว่าเป็นมลทินในทางพิธีเพราะไปแตะต้องศพหรือความมลทินอื่นๆ คนๆหนึ่งที่สะอาดจะต้องเอาจี้เถาของวัวตัวเมียสีแดงตัวนั้นใส่ในน้ำสะอาด (นั่นคือ น้ำที่ไหล)

และประพรมคนที่เป็นมลทินนั้นและทุกสิ่งที่เป็นของเขา เขาจะต้องทำเช่นนี้ซ้ำอีกในวันที่สาม และวันที่เจ็ดซึ่งหลังจากนั้นคนที่เป็นมลทินนั้นจะต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ หลังจากนั้น เขาก็จะถูกถือว่าสะอาด

กฉว 19:20-22 แต่คนที่เป็นมลทินและไม่ชำระตัวให้บริสุทธิ์ คนนั้นจะต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางที่ชุมนุม เพราะเขาได้กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์เป็นมลทิน คือน้ำแห่งการแยกตั้งไว้ไม่ได้พรหมถูกตัวเขา เขาจึงเป็นมลทิน 21 และให้เป็นกฎเกณฑ์แก่พวกเขาอยู่เนื่องนิตย์ ผู้ที่ประพรมน้ำแห่งการแยกตั้งไว้จะต้องซักเสื้อผ้าของตน และผู้ที่แตะต้องน้ำแห่งการแยกตั้งไว้จะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น 22 และสิ่งใดที่ผู้เป็นมลทินแตะต้อง สิ่งนั้นจะเป็นมลทิน และผู้ที่แตะต้องสิ่งนั้นจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น "

กฎระเบียบปลีกย่อยอื่นๆเกี่ยวกับน้ำแห่งการแยกตั้งไว้นี้ถูกกล่าวถึง รวมถึงการตัดออกผู้ใดก็ตามที่ไม่ยอมเชื่อฟังกฎนี้ นอกจากนี้ ใครก็ตามที่ประพรมน้ำแห่งการแยกตั้งไว้จะต้องซักเสื้อผ้าของตนและถูกถือว่าเป็นมลทินในทางพิธีจนถึงเวลาเย็น

เรื่องทั้งหมดนี้สำคัญตรงที่ว่าพวกยิวที่เคร่งครัดในอิสราเอลทุกวันนี้ถือทรรษนะที่ว่า วิ้วตัวเมียสีแดงที่สมบูรณ์แบบตัวหนึ่งจะต้องถูกหาให้เจอและถูกฆ่าเป็นเครื่องบูชาตามที่กัณดารวิถี 19 กล่าวไว้เพื่อทำน้ำแห่งการแยกตั้งไว้สำหรับการชำระพระวิหารของยิวหลังต่อไป รายงานหลายแหล่งบ่งบอกว่าวิ้วตัวเมียสีแดงตัวหนึ่งที่มีลักษณะเช่นนั้นถูกหาได้แล้วในอิสราเอล ปัจจุบันพวกเขา รอแต่เพียงการสร้างพระวิหารเท่านั้น

ภาพรวมของกัณดารวิถี 20: ตอนจบของการอพยพใกล้เข้ามาแล้ว ในบทนี้ (1) ชนชาติอิสราเอลบ่นขอน้ำและ โมเสสถูกสั่งให้พูดคุยกับศิลาในข้อ 1-13; (2) ชนชาติอิสราเอลถูกปฏิเสธมิให้ผ่านเอโดมในข้อ 14-21 และ (3) การเสียชีวิตของอาโรนในข้อ 22-29

กฉว 20:1 ชุมนุมชนทั้งหมดของคนอิสราเอลเข้ามาในถิ่นทุรกันดารสินใน เดือนที่หนึ่ง ประชาชนพักอยู่ในคาเดช มิเรียมก็สิ้นชีวิตและฝังไว้ที่นั่น มีบันทึกเกี่ยวกับการที่ชนชาติอิสราเอลเข้าไปใน “ถิ่นทุรกันดารสิน” ซึ่งอยู่ในเขตแดนของทะเลตาย จุดเริ่มต้นของบทที่ 20 คือ สามสิบแปดปีหลังจากความล้มเหลวของพวกผู้สอดแนม จากนั้นเป็นต้นมา ชนชาติอิสราเอลก็อยู่ไม่ไกลแล้วจากแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ เดือนแรกที่ว่านี้น่าจะหมายถึงปีที่สี่สิบหลัง

จากออกมาจากอียิปต์ จากนั้นชนชาติอิสราเอลก็พักอยู่ในคาเดชซึ่งอยู่ส่วนใต้สุดของยูดาห์ ที่นั่น มิเรียมพี่สาวของโมเสสก็สิ้นชีวิตและถูกฝังไว้

กฉว 20:2-6 **ครั้งนั้นชุมนุมชนไม่มีน้ำ เขาประชุมกันว่าโมเสสและอาโรน 3 ประชาชนตัดพ้อต่อว่าโมเสสว่า "เมื่อพี่น้องเราตายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์นั้น เราตายเสียด้วยก็ดี 4 ท่านพาชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์มาในถิ่นทุรกันดารนี้ให้ตายเสียที่นี้ทั้งตัวเราและสัตว์ของเราทำไม 5 และทำไมท่านจึงให้เราออกจากอียิปต์ นำเรามาอยู่ที่เลวทรามนี้ เป็นที่ซึ่งไม่มีพืช ไม่มีมะเดื่อ องุ่นหรือทับทิม และไม่มีน้ำดื่ม" 6 แล้วโมเสสและอาโรนออกจากที่ประชุมไปที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมและชบหน้าลง และส่งาราศีของพระเยโฮวาห์ปรากฏแก่เขา**

พอเข้าไปในทะเลทรายแห่งนี้ “ไม่มีน้ำสำหรับชุมนุมชน” เหตุการณ์เดียวกันนี้เกิดขึ้นเมื่อสี่สิบปีก่อนหน้านั้นในปีแรกของการอพยพ คนรุ่นนั้นเสียชีวิตไปหมดแล้ว บัดนี้พระเจ้าทรงใช้บททดสอบเดียวกันนี้กับคนรุ่นใหม่เพื่อดูว่าพวกเขาจะมีปฏิกิริยาอย่างไร นำเสรีภาพที่พวกเขามีปฏิกิริยาแบบเดียวกัน

แม้ว่าพระเจ้าทรงตอบสนองความต้องการทุกอย่างของพวกเขาอย่างน่าอัศจรรย์ตลอดสี่สิบปีนี้ แต่พวกเขาก็ “ต่อว่าโมเสส และพูดว่า “เมื่อพี่น้องของพวกเราตายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์นั้น พวกเราตายเสียด้วยก็ดี” พวกเขาบ่นต่อว่าโมเสสและอาโรน คำบ่นของพวกเขา นั้นมีความขมขื่นดังที่เห็นได้ในข้อ 5 โมเสสและอาโรนจึงตัดสินใจอย่างถูกต้อง พวกเขาไปยังพลับพลาและชบหน้าลงต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขา นำปัญหา นั้นไปทูลต่อพระเจ้า “และส่งาราศีของพระเยโฮวาห์ปรากฏแก่ท่านทั้งสอง”

กฉว 20:7-8 **พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 8 "จงเอาไม้เท้าและเรียกประชุมชุมนุมชน ทั้งเจ้าและอาโรนพี่ชายของเจ้า และบอกหินต่อหน้าต่อตาประชาชนให้หินหลั่งน้ำ ดังนั้นเจ้าจะเอาน้ำออกจากหินให้เขา ดังนั้นแหละเจ้าจะให้น้ำแก่ชุมนุมชนและสัตว์ด้วย" แน่นอนว่าภาพนี้แสดงถึงพระคริสต์และการที่น้ำแห่งชีวิตไหลออกมาจากพระศิลานั้น ดู ยอห์น 6:35 โมเสสถูกกำชับอย่างเคร่งครัดให้พูดกับศิลานั้น**

กฉว 20:9-11 **โมเสสก็นำไม้เท้าไปจากหน้าพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังที่พระองค์ทรงบัญชา 10 โมเสสกับอาโรนก็เรียกชุมนุมชนให้ไปพร้อมกันที่หิน โมเสสกล่าวแก่เขา**

ว่า "เจ้าผู้บงกชจงฟัง ณ บัดนี้จะให้เราเอาน้ำออกจากหินนี้ให้พวกเจ้าดื่มหรือ" 11 และโมเสสก็ยกมือขึ้นตีหินนั้นสองครั้งด้วยไม้เท้า และน้ำก็ไหลออกมามากมาย ชุมชนุมชนและสัตว์ของเขา ก็ได้ดื่มน้ำ

แทนที่จะพูดกับศิลานั้น ด้วยความเหลืออดโมเสสกลับหยิบไม้เท้าของเขาและตำหนิชนชาติอิสราเอลก่อนว่า "พวกเจ้า พวกหัวคือร้อน จงฟัง ณ บัดนี้ เราทั้งสองต้องเอาน้ำออกมาจากศิลานี้ให้พวกเจ้าหรือ" จากนั้นเขาก็ "ยกมือของตนขึ้น และทำนตีสิลานั้นสองครั้งด้วยไม้เท้าของตน และน้ำก็ไหลพุ่งพรูออกมา" อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าโมเสสเพิกเฉยต่อคำสั่งของพระเจ้า เขาถูกสั่งให้ "พูดกับศิลานั้น" ตรงกันข้ามด้วยความโมโหและความคับข้องใจที่มีต่อชนชาติอิสราเอล โมเสสจึงตีสิลานั้นสองครั้งด้วยไม้เท้าของเขา บางคนเสนอว่าเขาทำให้ภาพของพระคริสต์เสียไปโดยการตีสิลานั้นสองครั้ง นั่นอาจเป็นไปได้ อย่างไรก็ตาม ปัญหาที่ปรากฏชัดยิ่งกว่าก็คือว่า เขาไม่สนใจคำสั่งของพระเจ้าและทำตามวิธีของตน

กฉว 20:12-13 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า "เพราะเจ้ามิได้เชื่อเรา จึงมิได้กระทำให้เราเป็นที่บริสุทธิในสายตาของคนอิสราเอล เพราะฉะนั้นเจ้าจึงจะมีได้นำชุมนุมชนนี้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขา" 13 น้ำนั้นคือน้ำเมรีบาห์ เพราะว่าคนอิสราเอลได้ต่อว่าพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงสำแดงความบริสุทธิท่ามกลางเขา พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยกับการไม่ให้ความเคารพของโมเสส ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า "เพราะว่าเจ้าทั้งสองมิได้เชื่อเรา คือมิได้กระทำให้เราเป็นที่บริสุทธิในสายตาของชนชาติอิสราเอล เพราะฉะนั้นเจ้าทั้งสองจะมิได้นำชุมนุมชนนี้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขาทั้งหลาย" การให้ความเคารพแบบไม่จริงจังก่อพระวณะของพระเจ้าเป็นเรื่องร้ายแรงจริงๆ โมเสสเพิกเฉยต่อสิ่งที่พระเจ้าตรัสสั่ง โดยมีใจไม่เชื่อ นี่สื่อว่าเขาไม่เชื่อว่าแค่การพูดกับศิลานั้นจะเพียงพอ ดังนั้นเขาจึงตีสิลานั้นเหมือนที่เขาได้กระทำในอพยพ 17 ความไม่เชื่อนั้นในส่วนของเขาได้ทำให้เขาไม่เชื่อฟังและมีได้กระทำให้พระเจ้าเป็นที่บริสุทธิต่อหน้าประชาชนของพระองค์ ความหมายอย่างหลังนี้ก็คือว่า โมเสสมิได้ 'ถวายเป็นเกียรติ' พระเจ้าในสายตาของประชาชน

อาจเป็นไปได้ว่าชุมนุมชนอิสราเอลได้ยินคำสั่งนั้นที่พระเจ้าประทานให้เหมือนกันกับโมเสสและอาโรน นั่นยังทำให้มีเหตุผลที่พระเจ้าทรงพระพิโรธ พวกเขาได้เมินเฉยต่อพระบัญชาของพระองค์อย่างเปิดเผย ผู้ใดที่ได้รับฝากไว้มากก็จะทรงเรียกเอาจากผู้นั้นมาก โมเสสล้มเหลวในการปฏิบัติตามสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาไว้อย่างถูกต้อง ด้วยเหตุนี้ เขาจึงถูกกีดกันมิให้เข้าไป

ในแผ่นดินนั้น ดังนั้นสถานที่นั้นจึงกลายเป็นที่รู้จักในชื่อ “น้ำแห่งเมรีบาห์” เพราะว่าที่นั่น
ชนชาติอิสราเอลได้ต่อว่าพระเจ้าของตน (คำว่า เมรีบาห์ มีความหมายตรงตัวว่า 'การวิวาท') หลัง
จากให้น้ำและทดสอบแล้ว พระเจ้าก็ทรง “สำแดงความบริสุทธิ์ในท่ามกลางพวกเขา” นั่นคือ
พระองค์ทรงได้รับสง่าราศี

กตว 20:14-22 โมเสสได้ส่งผู้สื่อสารจากคาเดชไปถึงกษัตริย์แห่งเอโดมว่า "พี่น้อง
ซึ่งเป็นคนอิสราเอลกล่าวดังนี้ว่า ท่านก็ทราบถึงบรรดาความทุกข์ยากที่เกิดขึ้นแก่เราแล้ว 15 ว่า
บรรพบุรุษของเราลงไปยังอียิปต์ และเราอยู่ในอียิปต์ช้านาน และชาวอียิปต์ได้ข่มเหงเราและ
บรรพบุรุษของเรา 16 และเมื่อเราร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสดับเสียงของเรา และได้ส่ง
ทูตสวรรค์องค์หนึ่งนำเราออกจากอียิปต์ และดูเถิด เรามาอยู่ในคาเดชเป็นเมืองที่อยู่ชิดพรมแดน
ของท่าน 17 ขอให้เรายกผ่านเขตแดนของท่าน เราจะไม่ผ่านไร่นาหรือสวนองุ่นของท่าน เราจะ
ไม่ดื่ม น้ำจากบ่อ เราจะเดินไปตามทางหลวง เราจะไม่หันไปทางขวามือหรือทางซ้ายมือ จนกว่า
เราจะผ่านพื้นเขตแดนของท่าน" 18 แต่เอโดมกล่าวแก่ท่านว่า "ท่านจะยกผ่านไปไม่ได้เกลือกว่า
เราจะยกออกมาสู่ท่านด้วยดาบ" 19 และคนอิสราเอลพูดกับกษัตริย์แห่งเอโดมว่า "เราจะขึ้นไป
ตามทางหลวง ถ้าเราดื่ม น้ำของท่านไม่ว่าตัวเราหรือสัตว์ เราจะชำระเงินให้ ขอให้เราเดินผ่านไป
เราไม่ต้องการอะไรอีก" 20 แต่ท่านตอบว่า "เจ้าจะยกผ่านไปไม่ได้" แล้วเอโดมก็ยกพลเป็นอัน
มากมาต่อสู้อาณาทั้งหลายด้วยมืออันเข้มแข็ง 21 เช่นนี้แหละเอโดมปฏิเสธไม่ให้อิสราเอลยกผ่าน
พรมแดนของท่าน ดังนั้นอิสราเอลจึงหันไปจากท่าน 22 และชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดเดินทาง
จากคาเดชมาถึงภูเขาสโหร

ตอนนี้ชนชาติอิสราเอลอยู่ในเขตแดนตอนใต้และตะวันออกของทะเลตายซึ่งมีชื่อว่า เอ
โดม โมเสสจึงใช้ผู้สื่อสารไปยังกษัตริย์แห่งเอโดม (สืบเชื้อสายมาจากเอชาว พี่ชายของยาโคบ)
โดยขออนุญาตเดินทางผ่านแผ่นดินของเขา โมเสสสัญญาว่าจะไม่ทำให้แผ่นดินของพวกเขาเสีย
หายแต่ประการใด โดยจะเดินทางไปตาม “ทางหลวง” เท่านั้น นั่นคือ พวกเขาสัญญาว่าจะเดิน
ทางไปบนถนนสาธารณะสายต่างๆ และไม่รุกล้ำเข้าไปในทุ่งนาหรือพืชผลใดๆของพวกเขาเลย
โมเสสถึงขนาดเสนอที่จะชำระเงินค่าน้ำที่พวกเขาจะรับประทานด้วย กษัตริย์แห่งเอโดมปฏิเสธ
และยกออกมาต่อสู้อาณาทั้งหลายเพื่อแสดงให้เห็นแสนยานุภาพแห่งกองทัพของตน มันคงเป็นระยะ
ทางสั้นขึ้นเยอะเลยหากชนชาติอิสราเอลได้เดินทางผ่านเอโดม แต่บัดนี้พวกเขาถูกบังคับให้
ต้องหาเส้นทางอื่นแล้ว

กวด 20:23-29 ที่ภูเขาโฮร์นี้พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนริมเขตแดน
แผ่นดินเอโดมว่า 24 "อาโรนจะต้องถูกรวบไปอยู่กับพวกของเขา เพราะเขาจะไม่ได้เข้าไปใน
แผ่นดินซึ่งเรายกให้แก่คนอิสราเอล เพราะเจ้าทั้งสองกบฏต่อคำสั่งของเราที่น้ำเมรีบาห์ 25 จงนำ
อาโรนและเอเลอาซาร์บุตรชายของเขา นำเขาขึ้นมาบนภูเขาโฮร์ 26 จงถอดเสื้อของอาโรนสวม
ให้แก่เอเลอาซาร์บุตรชายของเขา และอาโรนจะถูกรวบไปอยู่กับพวกของเขา เขาจะตายที่นั่น"
27 โมเสสก็กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา และพวกท่านก็ขึ้นไปบนภูเขาโฮร์ท่ามกลาง
สายตาของชุมนุมชนทั้งหมด 28 และโมเสสถอดเสื้อผ้าของอาโรน และสวมให้แก่เอเลอาซาร์
บุตรชายของเขา และอาโรนก็สิ้นชีวิตอยู่ที่ยอดภูเขานั้น แล้วโมเสสและเอเลอาซาร์ลงมาจากภูเขา
29 เมื่อบรรดาชุมนุมชนเห็นว่าอาโรนสิ้นชีวิตเสียแล้ว วงศ์วานอิสราเอลทั้งหมดก็ร้องไห้ไว้ทุกข์
ให้อาโรนอยู่สามสิบวัน

ชนชาติอิสราเอลจึงถูกบังคับให้เดินทางอ้อมเอโดม โดยลงใต้ไปก่อนจากนั้นก็ไปทางทิศ
ตะวันออกเฉียงเหนือในถิ่นทุรกันดารแห่งเอโดม ที่นั่น ณ ริมเขตแดนของเอโดม ณ สถานที่แห่ง
หนึ่งซึ่งมีชื่อว่า "ภูเขาโฮร์" พระเจ้าตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า "อาโรนจะต้องถูกรวบไปอยู่กับ
พวกของเขา" คำเปรียบอันงดงามนี้ที่หมายถึงการสิ้นชีวิตได้ถูกใช้กับเหล่าอัครบิดาของชนชาติ
อิสราเอลเช่นกัน

เพราะว่าอาโรนได้ร่วมวงกับการกบฏของโมเสสด้วยที่น้ำแห่งเมรีบาห์เมื่อเร็วๆ นี้ เขาจึง
ถูกปฏิเสธมิให้ได้เข้าไปในแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ นั่นด้วย พระเจ้าจึงสั่งโมเสสให้ถอดเครื่องยศ
ปุโรหิตของอาโรนออกและเอามันสวมให้แก่เอเลอาซาร์บุตรชายของเขา พวกเขาขึ้นไปยังภูเขา
โฮร์และโมเสสก็เชื่อฟังคำสั่งต่างๆของพระเจ้า ที่นั่นอาโรนก็สิ้นชีวิต โมเสสและเอเลอาซาร์
กลับลงมา โดยเอเลอาซาร์บัดนี้สวมเครื่องยศปุโรหิตของบิดาตนแล้ว ชนอิสราเอลจึงร้องไห้ไว้
ทุกข์ให้อาโรนอยู่สามสิบวัน

*ภาพรวมของกัณดารวิถี 21: เหตุการณ์ต่างๆเพิ่มเติมในช่วงหลายเดือนท้ายๆของการ
อพยพถูกบันทึกไว้ในที่นี้ บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) คนคานาอันแห่งเมืองอาราดถูกทำลายในข้อ
1-3; (2) ประชาชนบ่นอีกครั้งและถูกประหารด้วยงูแมวเซาในข้อ 4-9; (3) รายละเอียดเรื่องการ*

เดินทางเพิ่มเติมของชนอิสราเอลถูกนำเสนอในข้อ 10-20 และ (4) ลีโหนและโอกถูกเอาชนะ และแผ่นดินของพวกเขาถูกยึดเป็นกรรมสิทธิ์ในข้อ 21-35

กตว 21:1-3 เมื่อกษัตริย์เมืองอาราด ชาวคานาอันผู้อยู่ทางภาคใต้ ได้ยินว่า อิสราเอลกำลังยกมาตามทางที่พวกสอดแนมใช้นั้น ท่านต่อสู้กับคนอิสราเอลและจับไปเป็นเชลย ได้บ้าง 2 และคนอิสราเอลปฏิญาณไว้กับพระเยโฮวาห์ว่า "ถ้าพระองค์จะทรงมอบชนชาตินี้ไว้ในมือข้าพระองค์แน่แล้ว ข้าพระองค์จะทำลายบ้านเมืองเขาเสียให้สิ้น" 3 และพระเยโฮวาห์ทรงสดับเสียงของคนอิสราเอลและมอบชาวคานาอันไว้ เขาก็ทำลายชาวคานาอันและบ้านเมืองของเขาเสียสิ้น จึงได้เรียกชื่อตำบลนั้นว่าโฮรมาท

ขณะเดียวกัน กษัตริย์องค์หนึ่งของคนคานาอันนามว่าอาราด ได้ยินว่าพวกอิสราเอลยกมาใกล้และยกไปโจมตีพวกเขาโดยจับคนอิสราเอลบางคนไปเป็นนักโทษ ชนอิสราเอลจึงปฏิญาณต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าหากพระเจ้าจะทรงช่วยพวกเชลยสงครามกลับมาให้แก่พวกเขา ก็จะทำลายเมืองต่างๆของกษัตริย์คานาอันองค์นี้เสียราบคาบ พระเจ้าทรงยอมทำตามและชนอิสราเอลจึงทำลายเมืองเหล่านั้น โดยตั้งชื่อมันว่าโฮรมาทซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า 'ความพินาศอย่างสิ้นเชิง'

กตว 21:4 เขาทั้งหลายออกเดินจากภูเขาโฮร์ตามทางที่ไปทะเลแดงเพื่อจะอ้อมแผ่นดินเอโดม ประชาชนท้อใจมากเพราะเหตุหนทาง สรุ่ยย่อของการที่พวกเขาต้องเปลี่ยนเส้นทางถูกกล่าวถึงในการอ้อมเอโดม เพราะความยากลำบากของภูมิประเทศนั้น "ประชาชนท้อใจมากเพราะเหตุหนทาง" พระเจ้าจึงทรงยอมให้มีการทดสอบอีกครั้ง

กตว 21:5 และประชาชนก็บ่นว่าพระเจ้าและว่าโมเสสว่า "ทำไมพาเราออกจากอียิปต์มาตายในถิ่นทุรกันดาร เพราะไม่มีอาหารและไม่มีน้ำ เราเบื่ออาหารอันไร้ค่านี้" นำเสียดายที่ชนอิสราเอลไม่ผ่านการทดสอบนี้ อีกครั้งที่พวกอิสราเอลบ่นต่อว่าโมเสสโดยกล่าวว่า "ไม่มีอาหารและไม่มีน้ำ เราเบื่ออาหารอันไร้ค่านี้" คราวนี้พวกอิสราเอลถึงกับบ่นเรื่องการทรงเลี้ยงดูของพระเจ้า พวกเขาเบื่อมานานแล้ว

กตว 21:6-9 และพระเยโฮวาห์ก็ทรงให้ฝูงแมลงเข้ามาในหมู่ประชาชน งูก็กัดประชาชน และคนอิสราเอลตายมาก 7 และประชาชนมาหาโมเสสกล่าวว่า "เราทั้งหลายได้กระทำบาปเพราะเราทั้งหลายได้บ่นว่าพระเยโฮวาห์และบ่นว่าท่าน ขอทูลแต่พระเยโฮวาห์ ขอ

พระองค์ทรงนำเราไปจากเราเสีย" ดังนั้นโมเสสจึงอธิษฐานเพื่อประชาชน 8 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงทำงูแมวเซาตัวหนึ่งติดไว้ที่เสา และต่อมาทุกคนที่ถูกรุกัดเมื่อเขามองดู เขาจะยังมีชีวิตอยู่ได้" 9 ดังนั้นโมเสสจึงทำงูทองสัมฤทธิ์ตัวหนึ่ง และติดไว้ที่เสา แล้วต่อมาถ้าผู้ใดถูกคนใด ถ้าเขามองดูงูทองสัมฤทธิ์นั้น เขาก็ยังมีชีวิตอยู่ได้

หลังจากนั้นพระเจ้าทรงใช้งูพิษเข้ามาในค่ายพักของชนอิสราเอลซึ่งทำให้คนอิสราเอลตายเป็นเบือ นั่นคือความสนใจของพวกเขาได้แล้วและพวกเขากลับใจเข้ามาหาโมเสสโดยขอให้เขาอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อนำงูเหล่านี้ไปเสีย โมเสสจึงอธิษฐาน คำตอบของพระเจ้ากลายเป็นภาพอันงดงามที่แสดงถึงพระคริสต์จนถึงทุกวันนี้ดังที่ระบุไว้ในยอห์น 3:14-15

โมเสสต้องทำงูทองเหลืองขึ้นมาจากทองคำและนำมันไปติดไว้ที่เสา เมื่อผู้ใดก็ตามที่ถูกรุกัดมองไปที่งูทองเหลืองนั้น เขาก็จะมีชีวิตอยู่ ภาพของพระคริสต์ที่ถูกรุกัดขึ้นไปที่กางเขนและถูกพิพากษาเมื่อพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาปได้กลายเป็นความบาปเพราะเห็นแก่เราก็ปรากฏชัดเจนเมื่อคนเหล่านั้นที่เป็นทุกข์เพราะความบาปจะมองไปยังพระองค์ด้วยความเชื่อว่าพระองค์ทรงถูกตีเพื่อพวกเขา พระเจ้าจนทุกวันนี้ก็ทรงสัญญาแล้วว่า จะประทานชีวิตนิรันดร์ให้แก่พวกเขา

กฉว 21:10-16 และคนอิสราเอลก็ยกออกเดินไปตั้งค่ายอยู่ที่โอบอท 11 และเขาออกเดินจากโอบอทไปตั้งค่ายอยู่ที่อียาบาอิม อยู่ในถิ่นทุรกันดาร ตรงข้ามโมอับ ทางทิศตะวันออกขึ้น 12 เขายกออกจากที่นั่นมาตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเศเรด 13 เขายกออกจากที่นั่นไปตั้งอยู่ฟากแม่น้ำอารโนนข้างโน้น ซึ่งอยู่ในถิ่นทุรกันดารที่ยึดมาจากพรมแดนของคนอาโมไรต์ เพราะว่าแม่น้ำอารโนนเป็นพรมแดนของโมอับ ระหว่างโมอับกับคนอาโมไรต์ 14 ดังนั้นในหนังสือสงครามของพระเยโฮวาห์จึงมีว่า "พระองค์ทรงชนะที่ทะเลแดง และลุ่มแม่น้ำอารโนน 15 และที่เชิงลาดของที่ลุ่มเหล่านั้นซึ่งยึดไปจนถึงที่ตั้งเมืองอาร์ และพาดพิงไปถึงพรมแดนโมอับ" 16 จากที่นั่นเขาออกเดินต่อไปถึงเมืองเบเออร์ ซึ่งเป็นบ่อน้ำที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงรวบรวมประชาชนเข้าด้วยกัน เราจะให้น้ำแก่เขา"

โมเสสจึงบันทึกแต่ละขั้นตอนของการเดินทางผ่านถิ่นทุรกันดารแห่งเอโดม (ด้านทิศตะวันออกของทะเลตาย) ขณะที่พวกเขามุ่งหน้าขึ้นเหนือไปยังทางเข้าแผ่นดินนั้นในที่สุด มีการกล่าวถึงสถานที่ต่างๆ เช่น โอบอท, เยาบาอิม, เศเรด, อารโนน อันหลังนี้คือพรมแดนของโมอับ

จากนั้นพวกเขาก็ขึ้นเหนือต่อไปสู่เบเออร์ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า ‘บ่อน้ำ’ ที่นั่นองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสัญญากับโมเสสว่าพระองค์จะประทานน้ำแก่พวกเขา

กตว 21:17-20 แล้วอิสราเอลจึงร้องเพลงนี้ว่า "โอ บ่อน้ำเอ๋ย จงมีน้ำพุ่งขึ้นมาให้เรมาร้องเพลงกัน 18 เป็นบ่อน้ำที่เจ้านายได้ขุดไว้ เป็นบ่อที่ขุนนางของประชาชนเจาะไว้ด้วยคทาและไม้เท้าของผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติ" และจากถิ่นทุรกันดารนั้นไป เขาก็มาถึงมัทธานาห์ 19 และจากมัทธานาห์ถึงตำบลนาหะลีเอล และจากนาหะลีเอลถึงตำบลบาโมท 20 และจากบาโมทถึงหุบเขาซึ่งอยู่ในท้องถิ่นโมอับข้างยอดเขาปีสกาห์ซึ่งมองลงมาเห็นเยซิโมน

พวกอิสราเอลจึงร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าโดยกล่าวถึงการที่พระเจ้าทรงจัดหาน้ำให้ บทเพลงนี้กล่าวล่วงหน้าต่อไปถึงชัยชนะหลายครั้งของพวกเขาซึ่งจะเกิดขึ้นตลอดทางไปจนถึงปีสกาห์

กตว 21:21-26 แล้วอิสราเอลส่งผู้ถือสารไปหาตีโหนกษัตริย์คนอามอไรต์กล่าวว่า 22 "ขอให้ข้าพเจ้าผ่านแผ่นดินของท่าน พวกเราจะไม่เลี้ยงเข้าไปในนาหรือในสวนองุ่น เราจะไม่ดื่มน้ำจากบ่อ เราจะเดินไปตามทางหลวงจนเราได้ผ่านพรมแดนเมืองของท่าน" 23 แต่ตีโหนกไม่ยอมให้อิสราเอลยกผ่านพรมแดนของท่าน ตีโหนกรวบรวมพลทั้งหมดของท่านยกออกสู้รบกับอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร และท่านมาถึงยาฮาสรบกับอิสราเอลที่นั่น 24 และอิสราเอลได้ประหารท่านเสียด้วยคมดาบ ยึดเอาแผ่นดินของท่านจากแม่น้ำอารโนนจนถึงแกวยับบอก โกลไปจนถึงแดนคนอัมโมนเพราะว่าพรมแดนของคนอัมโมนเข้มแข็ง 25 และอิสราเอลยึดเมืองเหล่านี้ทั้งหมด และอิสราเอลเข้าตั้งอยู่ในบรรดาหัวเมืองของคนอามอไรต์ในเฮชโบน และตามชนบททั้งหมด 26 เพราะว่าเฮชโบนเป็นเมืองหลวงของตีโหนกษัตริย์ของคนอามอไรต์ ผู้ที่ต่อสู้กับกษัตริย์ชาวโมอับองค์ก่อน และยึดได้แผ่นดินของท่านทั้งสิ้น โกลไปถึงแม่น้ำอารโนน

พวกอิสราเอลขออนุญาตอีกครั้งที่คราวนี้จะขอผ่านเข้าไปในเขตแดนของโมอับ อีกครั้งที่พวกเขาสัญญาว่าจะแค่เดินทางไปบนถนนสาธารณะ โดยไม่รบกวนทั้งพืชผลของพวกเขาหรือน้ำของพวกเขา ตีโหนกษัตริย์แห่งคนอามอไรต์ปฏิเสธคำขอและกลับโจมตีพวกอิสราเอล อย่างไรก็ตาม พระเจ้าประทานชัยชนะยิ่งใหญ่แก่ชนอิสราเอลเหนือตีโหนกตลอดทางไปจนถึงพรมแดนของอัมโมน ชนชาติอิสราเอลจึงยึดเฮชโบนเป็นกรรมสิทธิ์ โดยมันเป็นเมืองเอกของโมอับซึ่งตีโหนกยึดครองมาตลอดจนถึงบัดนั้น

กวด 21:27-30 เพราะฉะนั้นนักร้องบทสุภาษิตจึงร้องว่า "มาที่เฮชบอน ให้สร้าง และสถาปนาเมืองแห่งลิโหนขึ้น 28 เพราะว่ามีไฟออกไปจากเฮชบอน มีเปลวไฟออกไปจากเมือง แห่งลิโหน ได้ทำลายเมืองอาร์ของโมอับ เจ้าของแห่งปุชนียสถานสูงของแม่น้ำอารโนน 29 โมอับ เอ้ย วิบัติแก่เจ้า โอ ชนชาติแห่งพระเคโมชเอ้ย เจ้าต้องพินาศ พระเคโมชได้มอบทั้งบุตรชายของ ตนที่หลบภัยแล้วกับบุตรสาวของตน ให้เป็นเชลยของลิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ 30 เราทั้งหลาย ได้ยิงเขาทั้งปวง เฮชบอนพินาศจนถึงติโบน เราได้กวาดล้างถึงโนฟาห์เสียคือถึงเมเดบา"

โมเสสจึงบันทึกคำสุภาษิตบทหนึ่ง (บทกวีทางประวัติศาสตร์) เกี่ยวกับเฮชบอนและโม อับและชัยชนะของพวกเขาเหนือคนเหล่านั้น

กวด 21:31-35 ดังนั้นอิสราเอลได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินคนอาโมไรต์ 32 และโมเสส ใช้คนไปสอดแนมเมืองยาเซอร์ และเขาทั้งหลายได้ยึดชนบทของเมืองนั้น และขับไล่คนอาโมไรต์ที่อยู่ที่นั่นเสีย 33 แล้วเขาก็เลี้ยวยกเดินไปตามทางเมืองบาซาน และโอกกษัตริย์เมืองบาซานก็ ออกมา ทั้งตัวท่านกับพลไพร่ทั้งสิ้นของท่าน เพื่อสู้รบกับเขาที่เอเดรอี 34 แต่พระเยโฮวาห์ตรัส กับโมเสสว่า "อย่ากลัวเขาเลย เพราะเราได้มอบเขาไว้ในมือของเจ้าแล้ว ทั้งบรรดาพลไพร่ของ เขา และแผ่นดินของเขา และเจ้าจะกระทำแก่เขาอย่างเข้าได้กระทำแก่ลิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ ผู้อยู่ที่เฮชบอน" 35 ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงฆ่าโอกและโอรสของท่านเสีย ทั้งประชาชนทั้งสิ้นของ ท่าน ไม่มีเหลือให้ท่านสักคนเดียว และเขาทั้งหลายก็เข้ายึดแผ่นดินของท่าน

เมื่อชนชาติอิสราเอลปราบแผ่นดินที่อยู่ทางทิศตะวันออกของทะเลตายได้ต่อไป "โอก กษัตริย์เมืองบาซานก็ออกมา ทั้งตัวท่านกับพลไพร่ทั้งสิ้นของท่าน เพื่อสู้รบกับเขาที่เอเดรอี" บาซานอยู่ขึ้นไปทางเหนืออีก อย่างไรก็ตาม กษัตริย์ของมันคือ โอก ก็ตั้งใจที่จะชิงโจมตีพวก อิสราเอลก่อนที่พวกเขาจะไปถึงแผ่นดินของตน อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงบอกโมเสสว่า พระองค์จะประทานชัยชนะเหนือ โอกแก่พวกเขา เหมือนกับที่พระองค์ได้ประทานชัยชนะแก่ พวกเขาเหนือลิโหนกษัตริย์แห่งคนอาโมไรต์แล้ว จากนั้นชนอิสราเอลก็ทำให้ออกพ่ายแพ้จนถึง ขนาดที่ "ไม่มีเหลือให้ท่านสักคนเดียว และเขาทั้งหลายก็เข้ายึดแผ่นดินของท่าน"

ภาพรวมของกัณดารวิถี 22: เรื่องบาลาอัมและบาลาคถูกกล่าวถึง บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้
(1) ความเกรงกลัวของบาลาคที่มีต่อชนชาติอิสราเอล เขาจึงใช้คนไปตามบาลาอัมในข้อ 1-14;

(2) บาลาอัมสื่อสารกับบาลาคในข้อ 15-21; (3) การขัดขวางของพระเจ้าที่มีต่อบาลาอัมตลอดทางในข้อ 22-35 และ (4) การพบกันของบาลาอัมกับบาลาคในข้อ 36-41

กตว 22:1 แล้วคนอิสราเอลก็ยกออกไปตั้งค่ายอยู่ ณ ที่ราบโมอับซึ่งอยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างน้ำใกล้เมืองเยรีโค สถานที่ที่ถูกกล่าวถึงชัดเจน นั่นคือ พวกอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ในเต็นท์ของตนในที่ราบโมอับซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนตรงข้ามกับเมืองเยรีโค

กตว 22:2-4 ฝ่ายบาลาคบุตรชายตีปโปร์ได้เห็นการตั้งปวงซึ่งอิสราเอลได้กระทำต่อคนอาโมไรต์ 3 ทังโมอับก็ครั้งคร้ำมต่อชนชาตินั้นนักหนา เพราะเขามีคนมากด้วยกัน โมอับกลัวคนอิสราเอลตามที่เดียว 4 โมอับจึงพูดกับพวกผู้ใหญ่ของเมืองมีเดียนว่า "คนเหล่านี้จะมาเลยกินสารพัดที่ล้อมรอบเราอยู่หมด เหมือนวัวเลยกินหญ้าในนา" บาลาคบุตรชายตีปโปร์เป็นกษัตริย์เมืองโมอับในเวลานั้น

ผู้ปกครองโมอับในขณะนั้น คือ บาลาค เห็นแล้วว่าคนอิสราเอลได้ทำอะไรต่ออ็อกและบาชาน กษัตริย์แห่งคนอาโมไรต์ ความกลัวกระทำให้เกิดมิตรสหายในทางที่แปลกจริงๆ โมอับและมีเดียนเคยเป็นศัตรูกันมาก่อน แต่บัดนี้เพราะความกลัวคนอิสราเอลเหมือนกันพวกเขาจึงร่วมเป็นพันธมิตรกัน แน่ทีเดียวพระเจ้าทรงใส่ความกลัวคนอิสราเอลไว้ในบรรดาศัตรูของพวกเขา

กตว 22:5-7 ท่านใช้ผู้สื่อสารไปยังบาลาอัมบุตรชายเบโอร์ที่เปโธร์ใกล้แม่น้ำในแผ่นดินอันเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของท่าน โดยกล่าวว่า "ดูเถิด ชนชาติหนึ่งออกมาจากอียิปต์ ดูเถิด เขาทั้งหลายเข้าแผ่คลุมพื้นแผ่นดินโลก กำลังพักอยู่ตรงข้ามข้าพเจ้า 6 ฉะนั้น ขอเชิญมาเถิด บัดนี้ขอสถาปนาชนชาตินี้ให้แก่ข้าพเจ้า เพราะเขาเข้มแข็งกว่าข้าพเจ้ามาก ชะรอยข้าพเจ้าจะสามารถรบชนะเขาและขับไล่เขาออกไปจากแผ่นดินได้ เพราะข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า ถ้าท่านอวยพรแก่ผู้ใด ผู้นั้นจะเป็นไปตามพรนั้น และท่านสถาปนาผู้ใด ผู้นั้นก็ถูกสถาปนา" 7 ดังนั้น พวกผู้ใหญ่ของเมืองโมอับกับพวกผู้ใหญ่ของเมืองมีเดียนก็ถือค่าการทำอาถรรพ์นั้นออกไป ครั้นเขาทั้งหลายมาถึงบาลาอัม ก็บอกค่าของบาลาคแก่เขา

บาลาคจึงส่งผู้สื่อสารไปยังชายคนหนึ่งซึ่งบาลาอัมซึ่งอาศัยอยู่ในอารัม (ดู 23:7) ซึ่งเป็นประเทศซีเรียในปัจจุบัน น่าสนใจตรงที่ว่าบาลาครู้ทุกอย่างว่าชนชาติอิสราเอลเป็นใครและพวกเขามาจากไหน น่าสนใจยิ่งขึ้นไปอีกตรงที่ว่าเขาบรรยายถึงพวกเขาว่าแผ่คลุมพื้นแผ่นดินโลก แม้

เป็นคำกล่าวเกินจริงอย่างแน่นอน แต่ขนาดค่าของชนชาติอิสราเอลก็ใหญ่โตอย่างเห็นได้ชัด บาลาคจึงเชิญบาลาอัมให้มาและ “สาปแช่งชนชาตินี้ให้แก่ข้าพเจ้า เพราะเขาทั้งหลายเข้มแข็งกว่าข้าพเจ้ามาก” เขายังขอให้บาลาอัมทำนายด้วยเพื่อที่ว่าเขาจะได้มีชัยต่อพวกอิสราเอล

เราไม่ทราบเกี่ยวกับบาลาอัมมากนัก แต่เราควรหมายเหตุไว้ว่าบาลาคกล่าวยอมรับว่า “ท่านอวยพรแก่ผู้ใด ผู้นั้นจะเป็นไปตามพรนั้น และท่านสาปแช่งผู้ใด ผู้นั้นก็จะถูกสาปแช่ง” ดังนั้นบาลาอัมจึงถูกคนคิดว่าเป็นผู้พยากรณ์คนหนึ่งซึ่งยังไม่รู้ว่าอยู่ฝ่ายใด เพราะว่าเขาเป็นคนจากประเทศซีเรีย เราจึงเห็นได้ว่าเขาอาจมีความเกี่ยวข้องกับแบบห่างๆกับครอบครัวของอับราฮัมที่ฮาราน

กตว 22:8 บาลาอัมกล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า "คือนิ่งค้ำที่นี้ก่อน เมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสอย่างไรแก่ข้าแล้ว ข้าจึงจะนำคำนั้นมาแจ้งแก่ท่านทั้งหลาย" ดังนั้นเจ้าเมืองแห่งโมอับจึงยังอยู่กับบาลาอัม บาลาอัมจึงแจ้งแก่พวกผู้ใหญ่ที่มาให้รอก่อนขณะที่เขาขอการทรงนำจากองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าควรทำอย่างไร

กตว 22:9-12 และพระเจ้าเสด็จมาหาบาลาอัมตรัสว่า "คนที่มาอยู่กับเจ้าคือผู้ใด" 10 บาลาอัมทูลพระเจ้าว่า "บาลาคบุตรชายคิปีปรีกษัตริย์เมืองโมอับได้ใช้เขาทั้งหลายมาแจ้งแก่ข้าพระองค์ว่า 11 'ดูเถิด ชนชาติหนึ่งออกจากอียิปต์มาแผ่คลุมพื้นแผ่นดินโลก ขอเชิญมาเถิด ขอสาปแช่งเขาทั้งหลายให้แก่ข้าพเจ้า ชะรอยข้าพเจ้าจะรบนชนะเขาและขับไล่เขาออกไปได้'" 12 พระเจ้าตรัสกับบาลาอัมว่า "เจ้าอย่าไปกับเขาทั้งหลาย เจ้าอย่าแช่งชนชาตินั้น เพราะเขาทั้งหลายเป็นคนที่ได้รับพร" คือนั้นพระเจ้าตรัสกับบาลาอัมว่า "เจ้าจงอย่าไปกับเขาทั้งหลาย เจ้าจงอย่าสาปแช่งชนชาตินั้น เพราะเขาทั้งหลายได้รับพรแล้ว" ดังนั้น น้ำพระทัยอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าในเรื่องนี้จึงถูกเปิดเผยแล้ว

กตว 22:13-19 รุ่งเช้าบาลาอัมก็ลุกขึ้นกล่าวแก่เจ้านายของบาลาคว่า "จงกลับไปแผ่นดินของท่านเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงปฏิเสธมิให้เราไปกับท่าน" 14 เพราะฉะนั้นเจ้านายแห่งโมอับก็ลุกขึ้นกลับไปหาบาลาคกล่าวว่า "บาลาอัมปฏิเสธไม่ยอมมากับเรา" 15 บาลาคได้ส่งพวกเจ้านายไปอีกครั้งหนึ่ง มีจำนวนมากกว่า และมีเกียรติยศมากกว่ารุ่นก่อน 16 เขาทั้งหลายมาถึงบาลาอัมกล่าวแก่ท่านว่า "บาลาคบุตรชายคิปีปรีกล่าวดังนี้ว่า 'ขออย่าให้มีอะไรขัดขวางท่านที่จะไปหาข้าพเจ้าเลย' 17 เพราะข้าพเจ้าจะให้เกียรติแก่ท่านอย่างสูงแน่ ท่านจะให้ข้าพเจ้าทำ

อะไรให้ ข้าพเจ้าจะกระทำตาม ขอเชิญมาสาปแข่งชนชาตินี้ให้แก่ข้าพเจ้า" 18 แต่บาลาอัมได้ตอบคนใช้ของบาลาคว่า "แม้ว่าบาลาคจะให้เงินและทองเต็มบ้านเต็มเรือนของท่านแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกระทำอะไรนอกเหนือพระบัญชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าไม่ได้ ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ 19 ฉะนั้นบัดนี้ขอท่านยับยั้งอยู่ที่นี้สักคืนหนึ่งก่อนด้วย เพื่อข้าพเจ้าจะทราบว่าจะพระเยโฮวาห์จะตรัสเพิ่มเติมประการใดแก่ข้าพเจ้าบ้าง"

เช้าวันต่อมา บาลาอัมก็แจ้งคนเหล่านั้นว่าพระเจ้าทรงคัดค้านแผนการดังกล่าว พวกเขากลับไปหาบาลาคพร้อมกับแจ้งให้เขาทราบ บาลาคจึง "ส่งพวกประมุขไปอีกครั้งหนึ่ง มีจำนวนมากกว่า และมีเกียรติยศมากกว่าพวกแรก" พวกเขาบอกบาลาอัมว่าถ้าเขาขอมมาและสาปแข่งคนอิสราเอล บาลาคจะให้เกียรติยศแก่เขาอย่างสูง บาลาอัมตอบไปอย่างน่าเลื่อมใสอีกครั้งว่า "แม้ว่าบาลาคจะให้บ้านของท่านที่เต็มด้วยเงินและทองคำแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกระทำอะไรนอกเหนือพระคำรัสของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าไม่ได้ ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่" น่าสนใจตรงที่ว่าบาลาอัมเรียกพระเยโฮวาห์พระเจ้าว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเขา แม้เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ใช่เชื้อสายของอับราฮัม แต่เราก็เห็นว่ายังมีคนอื่นๆ อีกในสมัยนั้นที่นมัสการพระเยโฮวาห์พระเจ้าและปรนนิบัติพระองค์ อย่างไรก็ตาม เขาก็เป็นตัวอย่างหนึ่งของการเป็นคนอ้อมขอมอย่างสุดๆ และเต็มใจที่จะเทศนาเพื่อผลประโยชน์

พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยน้ำพระทัยอันสมบูรณ์แบบของพระองค์แก่บาลาอัมแล้วในเรื่องนี้ อย่างไรก็ตาม ข้อเสนอที่เป็นความมั่งคั่งและเกียรติยศใหญ่โตจากบาลาคก็เริ่มเป็นที่เข้าชวนแก่เขา เขาจึงบอกพวกประมุขที่มีเกียรติมากกว่ากลุ่มนี้ให้รอก่อนและเขาจะดูว่าพระเจ้าทรงมีอะไรกล่าวแก่เขาอีก

กคว 22:20-30 และพระเจ้าเสด็จมาหาบาลาอัมในกลางคืนตรัสแก่เขาว่า "ถ้ามีผู้ชายมาเรียกเจ้าจงลุกขึ้นไปกับเขา แต่เจ้าจงกระทำตามที่เราสั่งเจ้าเท่านั้น" 21 ดังนั้นรุ่งเช้าบาลาอัมก็ลุกขึ้นผูกอานลา ไปกับเจ้านายแห่งโมอับ 22 แต่พระเจ้าทรงกริ้วต่อบาลาอัมเพราะเขาไป ดังนั้นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์มายืนเป็นผู้สกัดทางบาลาอัมไว้ ฝ่ายบาลาอัมซึ่งลามิคนใช้สองคนไปกับเขา 23 เมื่อเวลานั้นเห็นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ลือดาบยื่นอยู่ในหนทาง ลาก็เลี้ยวออกนอกทาง เข้าไปในทุ่งนา บาลาอัมจึงตีลาให้กลับไปทางเดิม 24 แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์มายืนอยู่ในทางแคบระหว่างสวนอรุณ มีกำแพงทั้งสองข้างทาง 25 เมื่อลาเห็นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์มันก็ดันไปติดกำแพง หนีบเท้าของบาลาอัมเข้ากับกำแพง บาลาอัมก็ตีลา

อีก 26 แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็เดินไปข้างหน้ายืนอยู่ในที่แคบ ไม่มีทางที่จะหลีกเลี่ยงไปข้างขวาหรือข้างซ้าย 27 เมื่อลาเห็นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์มันก็หมอบลง บาลาอัมยังคงนั่งอยู่บนหลัง บาลาอัมก็โกรธ จึงเอาไม้เท้าของเขาตีลา 28 แล้วพระเยโฮวาห์เปิดปากลา มันจึงพูดกับบาลาอัมว่า "ข้าพเจ้าได้กระทำอะไรแก่ท่าน ท่านจึงได้ตีข้าพเจ้าถึงสามครั้ง" 29 บาลาอัมพูดกับลาว่า "เพราะเจ้าได้แกล้งเรา เราอยากจะมีดาบอยู่ในมือเดี๋ยวนี้ เราจะได้ฆ่าเจ้าเสีย" 30 ลาก็พูดกับบาลาอัมว่า "ข้าพเจ้าไม่ใช่ลาของท่านที่ท่านจับขังอยู่ทุกวันตลอดชีวิตจนบัดนี้ดอกหรือ ข้าพเจ้าได้เคยกระทำเช่นนี้แก่ท่านหรือ" บาลาอัมก็บอกว่า "ไม่เคย"

พระเจ้าจึงบอกบาลาอัมให้เดินหน้าไปเลยและกล่าวเฉพาะสิ่งที่พระองค์จะทรงบอกให้เขากล่าวเท่านั้น เช้าวันต่อมาบาลาอัมก็ไป อย่างไรก็ตาม ให้เราสังเกตว่า "พระเจ้าทรงพระพิโรธเพราะเขาไป" กฎเกณฑ์ที่ทำให้เราเข้าใจสิ่งที่ดูเหมือนขัดแย้งกันนี้ก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยน้ำพระทัยอันสมบูรณ์แบบและชัดเจนของพระองค์แล้ว กระนั้นในน้ำพระทัยอันเป็นการอนุญาตของพระองค์นั้น พระองค์ก็ทรงอนุญาตให้บาลาอัมไปได้ แม้จะเห็นได้ชัดว่าเขาจะประสบกับความยุ่งยาก น้ำพระทัยอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าย่อมเหนือกว่าน้ำพระทัยที่เป็นการอนุญาตของพระองค์

พระเจ้าทรงทำให้แน่ใจว่าบาลาอัมเข้าใจข้อความของพระองค์ พระองค์ทรงใช้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งให้มายืนอยู่ต่อหน้าบาลาอัม ลาตัวนั้นที่เขานั่งขังอยู่เห็นทูตสวรรค์องค์นั้นถือดาบที่ชักออกมา แต่ผู้พยากรณ์ที่กลับสัตย์คนนั้นมองไม่เห็น ลาที่นำสงสารตัวนั้นพยายามที่จะหันหนีไปเสีย บาลาอัมจึงตีสัตว์ที่นำสงสารตัวนั้น อีกครั้งที่ทูตสวรรค์องค์นี้ขวางทางที่อยู่ระหว่างกำแพงหินสองข้างของสวนองุ่นแห่งหนึ่ง เจ้าลาที่หวาดกลัวจึงเบียดตัวเข้าหากำแพงหินทำให้เท้าของบาลาอัมชนกำแพง เขาตีเจ้าลาตัวนั้นอีกหน อีกครั้งที่ทูตสวรรค์องค์นี้ขวางทางถนนที่อยู่ไกลไปอีกนิดซึ่งเป็นทางแคบและไม่มีทางให้เจ้าลาตัวนั้นได้ไปแล้ว มันจึงทรุดตัวลงบนถนนนั้น อีกครั้งที่บาลาอัมตีเจ้าลาตัวนั้น

ทันใดนั้นพระเจ้าทรงให้เจ้าลาตัวนั้นพูดได้อย่างน่าอัศจรรย์ มันหันมาถามว่า "ข้าพเจ้าได้กระทำอะไรแก่ท่าน ท่านจึงได้ตีข้าพเจ้าถึงสามครั้ง" นั่นน่าจะทำให้บาลาอัมตกใจกลัวได้ที่เดียว กระนั้นในสภาพที่กลับสัตย์ของเขา แม้แต่ลาของเขาที่พูดกับเขาก็ไม่ทำให้เขาเซงัก เขาตอบเจ้าลาตัวนั้นด้วยความ โกรธโดยพูดว่าจะฆ่ามันเสียถ้าเขามีดาบ ลานั้นสนทนากับบาลาอัมต่อไปโดยถามเขาว่ามันเคยทำอะไรแบบนี้มาก่อนไหม เขากล่าวยอมรับว่า "ไม่เคย"

กวด 22:31-35 แล้วพระเยโฮวาห์ทรงเปิดตาบาลาอัม เขาจึงเห็นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ถือดาบยื่นอยู่ในหนทาง บาลาอัมก็ก้มศีรษะชนหน้าลงกราบ 32 และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์พูดกับบาลาอัมว่า "ทำไมเจ้าจึงตีลาของเจ้าถึงสามครั้ง ดูเถิด เรามาห้ามเจ้า เพราะการประพฤติของเจ้าขัดขืนเรา 33 ลาได้เห็นเราและหลีกไปต่อหน้าเราถึงสามครั้ง ถ้ามันมิได้หลีกไปจากเรา เราจะได้ฆ่าเจ้าเสียแล้วเมื่อตะกี้นี้แน่ และให้ลารอดตายไป" 34 แล้วบาลาอัมพูดกับทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ว่า "ข้าพเจ้าได้กระทำบาป เพราะข้าพเจ้าไม่ทราบว่าท่านยืนอยู่ในหนทางกั้นข้าพเจ้า ฉะนั้นบัดนี้ถ้าท่านไม่เห็นชอบ ข้าพเจ้าจะกลับไปเสีย" 35 แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์พูดกับบาลาอัมว่า "จงไปกับชายเหล่านั้นเถิด แต่เจ้าจงพูดเฉพาะคำที่เราให้เจ้าพูด" ดังนั้นบาลาอัมก็ไปกับเจ้านายของบาลาคต่อไป

จากนั้นพระเจ้าทรง "เปิดตาของบาลาอัม และเขาได้เห็นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์" พร้อมกับดาบอยู่ในมือ บาลาอัมชนหน้าลงถึงดิน จากนั้นทูตสวรรค์องค์นี้จึงแจ้งแก่บาลาอัมว่า ตนถูกใช้มาเพื่อ "ห้ามเจ้า เพราะการกระทำของเจ้าต่อหน้าเรา" อีกครั้งที่น้ำพระทัยอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าถูกเปิดเผยในเรื่องนี้ บาลาอัมเสนอที่จะกลับไปอย่างน่าเลื่อมใส กระนั้น ทูตสวรรค์องค์นี้ก็ออกคำสั่ง โดยเผยให้เห็นน้ำพระทัยเชิงอนุญาตของพระเจ้าในเรื่องนี้ อีกครั้ง เขาต้องไปต่อ แต่กล่าวเฉพาะสิ่งที่เขาถูกสั่งให้กล่าวเท่านั้น พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะให้พระองค์เองได้รับสง่าราศีต่อหน้าบาลาคกษัตริย์ที่ไม่นับถือพระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ที่กลับสัตย์และทำตามเนื้อหนังคนนี่

กวด 22:36-41 เมื่อบาลาคได้ยินว่าบาลาอัมมาแล้ว ท่านจึงออกไปรับบาลาอัมที่เมืองโมอับที่สุดปลายพรมแดนซึ่งเกิดขึ้นด้วยแม่น้ำอารโนน 37 บาลาคพูดกับบาลาอัมว่า "เราได้อุตสาห์ใช้คนไปเชิญท่านมามิใช่หรือ เหตุไฉนท่านไม่มาหาเราเล่า เราไม่สามารถที่จะให้เกียรติแก่ท่านหรือ" 38 บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้ามาหาท่านแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าจะกล่าวอะไรได้เล่า คำซึ่งพระเจ้าใส่ปากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องกล่าว" 39 แล้วบาลาอัมไปกับบาลาคถึงตำบลคีรียาทุโฮท 40 ณ ที่นั้นบาลาคเอาวัวและแกะถวายบูชา แล้วส่งไปให้บาลาอัมและเจ้านายที่อยู่กับเขาบ้าง 41 ต่อมารุ่งขึ้นบาลาคก็พาบาลาอัมขึ้นไปยังปุษนียสถานสูงของพระบาอัล จากที่นั่นก็ได้เห็นประชาชนส่วนที่อยู่ใกล้ที่สุด

พอไปถึงในโมอับ บาลาคก็มาพบบาลาอัมและดำเนินเขาที่ลึงเลไม่ยอมมาและเตือนความจำเขาว่าตนสามารถให้เกียรติยศใหญ่โตแก่เขาได้ บาลาอัมตอบอย่างไม่เต็มใจว่าตนจะ

กล่าวเฉพาะสิ่งที่พระเจ้าใส่ในปากของคนเท่านั้น จากนั้นบาลาก็พาบาลาอัมไปยังศิรียาทุโฮท ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า เมืองแห่งถนนหลายสาย บางคนคิดว่าเขาทำเช่นนี้เพื่อชักจูงบาลาอัมว่าชนชาติอิสราเอลควรได้รับอนุญาตให้มาแทนที่ประชากรมากมายซึ่งอยู่ในที่นั่นหรือไม่

วันต่อมา บาลาคพาเขาขึ้นไปยัง “ปุชเนียสถานบนที่สูงของพระบาอัล เพื่อเขาจะได้เห็นประชากรส่วนที่อยู่ใกล้ที่สุดจากที่นั่น” บาลาอัมน่าจะรู้ตั้งแต่ตอนนั้นแล้วว่าเขายู่ผิดที่ เพราะถูกพาขึ้นไปยังปุชเนียสถานบนที่สูงของพระบาอัล แต่จากที่นั่น เขาก็สามารถมองเห็นค่ายพักทั้งหมดของชนชาติอิสราเอลที่แผ่เป็นวงกว้างอยู่เบื้องล่าง

บทเรียนสอนใจจากเรื่องของบาลาอัมก็คือ เขาเต็มใจที่จะยอมชอมความเชื่อมั่นของตนเพื่อแลกกับความก้าวหน้า จนถึงทุกวันนี้ไม่มีใครตั้งชื่อลูกของตนว่าบาลาอัม

ภาพรวมของกัณดารวิถี 23: เรื่องราวของบาลาอัมดำเนินต่อไป บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) คำพยากรณ์ของบาลาอัมจากปุชเนียสถานบนที่สูงของพระบาอัลในข้อ 1-12; (2) คำพยากรณ์ของบาลาอัมจากภูเขาปีสกาห์ในข้อ 13-26 และ (3) คำพยากรณ์ของบาลาอัมเกี่ยวกับความงามและความเป็นระเบียบของชนชาติอิสราเอลในข้อ 27-30

กตว 23:1-6 บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า "ท่านจงสร้างแท่นบูชาให้ข้าพเจ้าที่นี้เจ็ดแท่น และจัดวัวผู้เจ็ดตัว และผู้เจ็ดตัวให้ข้าพเจ้า" 2 บาลาคก็กระทำตามคำของบาลาอัม บาลาคและบาลาอัมเอาวัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งกระทำบูชาที่แท่นบูชาทุกแท่น 3 แล้วบาลาอัมพูดกับบาลาคว่า "จงยืนอยู่ใกล้เครื่องเผาบูชาของท่านแล้วข้าพเจ้าจะไป ชะรอยพระเยโฮวาห์จะเสด็จมาหาข้าพเจ้า และสิ่งใดที่พระองค์สำแดงแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะบอกท่าน" แล้วเขาก็ขึ้นไปยังที่สูง 4 พระเจ้าทรงพบกับบาลาอัม และบาลาอัมกราบทูลพระองค์ว่า "ข้าพระองค์ได้จัดแท่นบูชาเจ็ดแท่น ทั้งได้จัดวัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งบูชาอยู่ทุกแท่น" 5 พระเยโฮวาห์ทรงใส่ถ้อยคำในปากของบาลาอัมและตรัสว่า "จงกลับไปหาบาลาคแล้วจงพูดอย่างนั้น" 6 บาลาอัมจึงกลับไปหาบาลาค และดูเถิด บาลาคกับบรรดาเจ้านายแห่งโมอับยืนอยู่ที่ข้างเครื่องเผาบูชาของท่าน

บาลาอัมแสร์งทำเป็นคนนำเลื่อมใสอีกครั้ง โดยการสร้างแท่นบูชาเจ็ดแท่นถวายแด่พระเยโฮวาห์และถวายวัวผู้หนึ่งตัวและแกะผู้หนึ่งตัวบนแท่นบูชาทุกแท่น เขาบอกบาลาคว่า สิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าบอกตลกๆจะมาแจ้งให้เขาทราบ

กตว 23:7-10 บาลาอัมได้กล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า "บาลาคได้พาข้าพเจ้ามาจากอารัม ท่านกษัตริย์ของโมอับได้พาข้าพเจ้ามาจากภูเขาทางตะวันออก กล่าวว่า 'มาเถิด มาแข่งยาโคบเพื่อข้าพเจ้า มาเถิด มาประณามอิสราเอล' 8 ข้าพเจ้าจะแข่งผู้ที่พระเจ้าไม่ทรงแข่งได้อย่างไร ข้าพเจ้าจะประณามผู้ที่พระเยโฮวาห์ไม่ทรงประณามได้อย่างไร 9 เพราะข้าพเจ้าได้ดูเขาจากยอดผา จากเนินสูงข้าพเจ้าได้เห็นเขาแน่ะ ดูเถิด ประชาตินิ่งอยู่ลำพังและมีได้นับเข้าในหมู่ประชาชาติ 10 ใครจะนับผลผลิตินของยาโคบได้ หรือนับหนึ่งในสี่ของอิสราเอลได้ ขอให้ข้าพเจ้าตายอย่างคนชอบธรรม และขอให้สุดปลายชีวิตของข้าพเจ้าเหมือนอย่างของเขา"

จากนั้นบาลาอัมก็กล่าวคำอุปมา (ข้อความ) ที่พระเจ้าได้ทรงบอกเขาโดยเล่าย้อนถึงเหตุการณ์ต่างๆที่นำมาถึงจุดนี้ "ข้าพเจ้าจะสาปแช่งผู้ที่พระเจ้าไม่ทรงสาปแช่งได้อย่างไร หรือข้าพเจ้าจะประณามผู้ที่พระเยโฮวาห์ไม่ทรงประณามได้อย่างไร" เขาบรรยายต่อไปถึงความนับไม่ถ้วนของชนชาติอิสราเอลขณะที่เขาเห็นพวกเขาจากยอดสูงของโมอับ เขายังกล่าวเป็นคำพยากรณ์อีกด้วยว่าชนชาติอิสราเอลจะไม่มีวันถูก "นับเข้าในท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย" เช่นเดียวกับคริสตจักรสมัยพระคัมภีร์ใหม่ อิสราเอลไม่เคยเป็นส่วนหนึ่งของโลกและไม่เคยได้รับการยอมรับจากมันด้วย

บาลาอัมอวยพรชนชาติอิสราเอลอย่างไรเพราะต่อไป "ใครจะนับผลผลิตินของยาโคบได้ และนับหนึ่งในสี่ส่วนของอิสราเอลได้ ขอให้ข้าพเจ้าตายอย่างคนชอบธรรม และขอให้สุดปลายชีวิตของข้าพเจ้าเหมือนอย่างของเขา" เขาประกาศว่าสักวันหนึ่งชนชาติอิสราเอลจะมีจำนวนนับไม่ถ้วน นอกจากนี้ เขายังอวยพรให้ตัวเองได้รับพระพรซึ่งจะมาถึงชนชาติอิสราเอลด้วย โดยหวังว่าตนจะมีบั้นปลายเหมือนกับชนชาติอิสราเอล

กตว 23:11-12 แล้วบาลาคพูดกับบาลาอัมว่า "ท่านได้กระทำอะไรแก่เราเล่า เราเชิญท่านให้มาแข่งพวกศัตรูของเรา ดูเถิด ท่านไม่ได้กระทำอะไรแก่เรานอกจากอวยพรเขา" 12 เขาจึงตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่ต้องระวังที่จะกล่าวคำซึ่งพระเยโฮวาห์ใส่ในปากข้าพเจ้าหรือ"

บาลาคดูออกว่าจริงๆแล้วบาลาอัมได้กล่าวอวยพรชนชาติอิสราเอล เขาบ่นว่าเขาได้พบบาลาอัมไปที่นั่นเพื่อสาปแช่งพวกศัตรูของตนและเขาก็กลับอวยพรคนเหล่านั้น บาลาอัมแค้นเคืองความจำบาลาคว่าตนพูดได้แต่สิ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงใส่ไว้ในปากเขา

กตว 23:13-17 บาลาคพูดกับเขาว่า "เชิญท่านไปอีกที่หนึ่งกับข้าพเจ้าเถิด ซึ่งท่านจะดูเขาจากที่นั่นได้ ท่านจะเห็นเพียงส่วนที่ใกล้ที่สุด และจะไม่เห็นคนทั้งหมด จากที่นั่นท่านจงแช่งเขาทั้งหลายให้ข้าพเจ้าเถิด" 14 แล้วบาลาคก็พบบาลาอัมมาถึงนาของโศฟิม ขึ้นถึงยอดเขาปิสภาห์ สร้างแท่นบูชาเจ็ดแท่น และจัดวัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งบูชาอยู่บนทุกแท่น 15 บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า "จงยืนอยู่ข้างเครื่องเผาบูชาของท่านเถิด ขณะที่ข้าพเจ้าไปพบพระเยโฮวาห์ทรงโน้มน" 16 แล้วพระเยโฮวาห์ทรงพบบาลาอัมและทรงใส่ถ้อยคำในปากของเขาตรัสว่า "จงกลับไปหาบาลาค และจงพูดอย่างนั้น" 17 บาลาอัมก็กลับมาหาบาลาค ดูเถิด เขายืนอยู่ข้างเครื่องเผาบูชาของท่าน มีเจ้านายแห่งโมอับยืนอยู่กับท่าน บาลาคจึงถามเขาว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสว่าอะไร"

หลังจากนั้นบาลาคจึงพบบาลาอัมขึ้นไปยังยอดเขาปิสภาห์ซึ่งเป็นที่ๆเขาเห็นได้แต่ส่วนเล็กๆของค่ายคนอิสราเอล (บางทีเขาคิดว่าหากเห็นเพียงส่วนเล็กๆของค่ายนั้น บาลาอัมจะไม่ประทับใจหรือเสียขวัญในการสาปแช่งคนอิสราเอล) บาลาอัมถวายนวผู้เจ็ดตัวและแกะผู้เจ็ดตัวอีกครั้งบนแท่นบูชาเจ็ดแท่นที่เขาสร้างขึ้นที่นั่น เขาบอกบาลาคให้รอขณะที่เขาไปเข้าเฝ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าในที่เลยพันตรงนั้นไป พระเจ้าจึงทรงใช้บาลาอัมกลับมาพร้อมกับข้อความใหม่สำหรับบาลาค

กตว 23:18-24 บาลาอัมก็ได้กล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า "บาลาค ลูกขึ้นเถิดและคอยฟัง บุตรชายของศิปโปร์ จงฟังข้าพเจ้าเถิด 19 พระเจ้ามิใช่มนุษย์จึงมิได้มุสา และมีได้เป็นบุตรของมนุษย์จึงไม่ต้องกลับใจ ที่พระองค์ตรัสไปแล้ว พระองค์ก็จะมิทรงกระทำตามหรือ ที่พระองค์ทรงลั่นวาจาแล้ว จะไม่ทรงกระทำให้สำเร็จหรือ 20 ดูเถิด ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชาให้อวยพร พระองค์ได้ทรงอำนวยการ และข้าพเจ้าจะเรียกกลับไม่ได้ 21 พระองค์ได้ทอดพระเนตรว่าไม่มีความชั่วช้าในยาโคบ และทรงเห็นว่าไม่มีความชั่วร้ายในอิสราเอล พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขายู่กับเขา และเสียงโห่ร้องถวายพรพระมหากษัตริย์อยู่ท่ามกลางเขา 22 พระเจ้าทรงนำพวกเขาออกจากอียิปต์ พระองค์ทรงเป็นเสมือนพลังแห่งม้ายูนิกอน 23 ไม่มีการถือกลางต่อต้านยาโคบ ไม่มีการทำนายต่อต้านอิสราเอล ถึงเวลาแล้วยาโคบและอิสราเอลก็จะได้รับคำบอก

‘พระเจ้าจะทรงกระทำอะไร’ 24 ดูเถิด คนชาติหนึ่งซึ่งลุกขึ้นอย่างสิงโตผู้ยิ่งใหญ่ และยืนขึ้นอย่างสิงโตหนุ่ม ไม่ยอมนอนจนกว่าจะกินเหยื่อเสีย และดื่มเลือดของสิ่งที่ฆ่าตาย”

คราวนี้บาลาอัมกล่าวคำอวยพรแก่ชนชาติอิสราเอลมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม ในการทำเช่นนั้น เขาเริ่มต้นโดยบรรยายถึงพระลักษณะอันชอบธรรมของพระเจ้า นั่นคือ “พระเจ้ามิใช่มนุษย์ พระองค์จึงไม่ได้มีมุสา และไม่ได้เป็นบุตรของมนุษย์ พระองค์จึงไม่ต้องกลัวใจ พระองค์ได้ตรัสแล้ว และพระองค์จะไม่ทรงกระทำตามหรือ หรือพระองค์ทรงตั้งนവാจาแล้ว และพระองค์จะไม่ทรงกระทำให้สำเร็จหรือ” ผู้พยากรณ์ที่อ้อมชอมคนนี้แจ้งบาลาคให้ทราบต่อไปว่าเขาได้รับสั่งให้อวยพรและไม่ใช้สาปแช่ง ดังนั้นเขาจึงไม่อาจแก้ไขอะไรได้เลย

บาลาอัมจึงประกาศต่อไปว่าเขาไม่เห็นความชั่วช้าหรือความคืบหน้าในยาโคบเลย พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับอิสราเอล โดยทรงพาพวกเขาออกมาจากอียิปต์อย่างน่าอัศจรรย์พร้อมกับ “พลังของม้ายูนีคอน” สิ่งมีชีวิตที่ถูกเอ่ยถึงอย่างหลังนี้น่าจะเป็นวัวป่าขนาดใหญ่ชนิดหนึ่งที่สูญพันธุ์ไปแล้ว ความหมายก็คือว่า พระเจ้าทรงพาชนชาติอิสราเอลออกมาจากอียิปต์ด้วยฤทธิ์เดชและพลังกำลังใหญ่ยิ่ง

บาลาอัมประกาศต่อไปว่า “ไม่มีเวทย์มนตร์ใดต่อต้านยาโคบ ทั้งไม่มีคำทำนายใดต่อต้านอิสราเอล” ไม่มีคำสาปแช่งต่อต้านอิสราเอลใดจะใช้ได้ผล “ตามยุคสมัยนี้จะได้พูดเรื่องยาโคบ และอิสราเอลว่า ‘พระเจ้าได้ทรงกระทำอย่างไรแล้ว’ ความจริงง่าย ๆ ก็คือว่า อิสราเอลเป็นผลงานของพระเจ้า การทรงช่วยพวกเขาให้พ้นออกจากอียิปต์และการเดินทางอพยพของพวกเขาเกิดขึ้นได้เพราะพระราชกิจอันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า ดังนั้น ไม่มีสิ่งใดที่สามารถดูคร้งพวกเขาได้ บาลาอัมกล่าวถึงชนชาติอิสราเอลอย่างไรเพราะเป็นคำอุปไมยต่อไปว่าเป็นเหมือนสิงโตใหญ่ตัวหนึ่งที่จะไม่ยอมหยุดพักจนกว่ามันได้เขมือบพวกศัตรูของมันแล้ว

กตว 23:25-26 แล้วบาลาคจึงพูดกับบาลาอัม “อย่าแข่งเขาเลย ทั้งอย่าอวยพรแก่เขา” 26 แต่บาลาอัมตอบบาลาคว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้บอกท่านแล้วหรือว่า ‘ทุกสิ่งทีพระเยโฮวาห์ตรัส ข้าพเจ้าจะต้องกระทำตาม’” บาลาคเข้าใจทุกอย่างที่บาลาอัมเอ่ย ด้วยความคับข้องใจและความเหลืออดเขาจึงสั่งบาลาอัมว่า “อย่าสาปแช่งพวกเขาเลย ทั้งอย่าอวยพรแก่เขาทั้งหลาย” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ไม่ต้องพูดอะไรอีกต่อไปแล้ว บาลาอัมทำได้แต่เตือนความจำบาลาคว่าเขาพูดได้เฉพาะสิ่งที่พระเจ้าตรัสเท่านั้น

กตว 23:27-30 บาลาคจึงพูดกับบาลาอัมว่า "มาเถิด ข้าพเจ้าจะพาท่านไปอีกที่หนึ่ง ชะรอยพระเจ้าจะทรงโปรดให้ท่านแข่งเขาเพื่อข้าพเจ้าจากที่นั่น" 28 บาลาคก็พาบาลาอัมไปถึงยอดเขาเปโอร์ ซึ่งมองลงมาเห็นเยรีโมน 29 แล้วบาลาอัมบอกกับบาลาคว่า "จงสร้างแท่นบูชาที่นี้เจ็ดแท่นให้ข้าพเจ้า จัดวัวผู้เจ็ดตัวและแกะผู้เจ็ดตัวให้ข้าพเจ้าที่นี้" 30 บาลาคจึงกระทำตามที่บาลาอัมได้บอก และถวายบูชาวัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งบนแท่นทุกแท่น

บาลาคจึงพาบาลาอัมขึ้นไปยังยอดภูเขาเปโอร์อีกครั้งหนึ่งเพื่อพยายามทำให้เขาสาปแช่งชนชาติอิสราเอลให้ได้ ทั้งๆที่บาลาอัมรู้อยู่แต่เขาก็ไปด้วยอยู่ดี เชื่อกันว่าบนยอดภูเขาเปโอร์มีวิหารใหญ่ของพระบาอัลและเป็นศูนย์กลางของการกราบไหว้พระบาอัลในโมอับ อีกครั้งที่แท่นบูชาเจ็ดแท่นถวายแด่พระเยโฮวาห์ถูกสร้างขึ้นที่นั่นซึ่งก็เป็นการดูหมิ่นซึ่งหน้าในตัวยอยู่แล้ว อีกครั้งที่วัวผู้และแกะผู้เจ็ดตัวถูกถวาย

ภาพรวมของกัณดารวิถี 24: เรื่องราวของบาลาอัมจบลง在本ที่ บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) บาลาอัมบรรยายถึงความดั่งใจของชนชาติอิสราเอลในข้อ 1-9; (2) บาลาคปล่อยบาลาอัมไปด้วยความโกรธในข้อ 10-14 และ (3) คำพยากรณ์ของบาลาอัมที่กล่าวถึงอนาคตของอิสราเอลในข้อ 15-25

กตว 24:1-9 เมื่อบาลาอัมเห็นว่าพระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยที่จะให้ช่วยพรแก่อิสราเอล บาลาอัมก็หาได้ไปแสวงหาทางอย่างครั้งก่อนๆไม่ แต่มุ่งหน้าตรงไปยังถิ่นทุรกันดาร 2 บาลาอัมยกหน้าดูเห็นอิสราเอลอยู่เป็นค่ายๆตามตระกูล แล้วพระวิญญูณของพระเจ้ามาอยู่บนเขา 3 เขาจึงกล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า "คำพยากรณ์ของบาลาอัมบุตรชายเปโอร์ คำพยากรณ์ของชายที่หูดตาแข็ง 4 คำพยากรณ์ของผู้ที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้า ผู้เห็นนิมิตขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ได้ล้มลงจนเกิดความมึนงง แต่ตาไม่มีสิ่งใดบัง 5 โอ ยาโคบเอ๋ย เต็นท์ของท่านช่างงามเหลือเกิน โอ อิสราเอลเอ๋ย ค่ายของท่านก็งาม 6 เหมือนหุบเขาที่ยืดไปไกลเหมือนสวนซึ่งอยู่ข้างแม่น้ำ เหมือนต้นกฤษณาซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปลูกไว้ เหมือนต้นสนสีดาร์ที่อยู่ข้างลำน้ำ 7 น้ำจะไหลออกจากถังของเขา และเชื้อสายของเขาจะมีอยู่ตามลำน้ำเป็นอันมาก กษัตริย์ของเขาจะสูงกว่ากษัตริย์อากัก ราชาอาณาจักรของเขาจะรุ่งเรือง 8 พระเจ้าผู้ทรงนำเขาออกมาจากอียิปต์ ทรงเป็นเสมือนพลังแห่งม้ายูนิกอน เขาจะกินประชาชาติซึ่งเป็นศัตรูเสีย และ

หักกระดูกของศัตรูเหล่านั้น และแทงเขาทั้งหลายทะลุด้วยลูกศร 9 เขาหมอบลงและนอนลงอย่างสิงโต เขาเหมือนสิงโตผู้ยิ่งใหญ่ ใครเล่าจะมาปลุกให้เขาลุกขึ้น ผู้ใดที่อวยพรแก่ท่าน ขอให้เขาได้รับพร ผู้ใดที่แข่งท่าน ขอให้เขาได้รับคำแข่ง"

ที่สื่อในข้อความตรงนี้ก็คือนั่น บาลาอัมได้พยายามที่จะใช้เวทมนตร์ไสยศาสตร์ในความพยายามสองครั้งก่อนหน้าที่จะสาปแข่งชนชาติอิสราเอล คราวนี้เขาลองอะไรบางอย่างที่แตกต่างไปจากเดิม เขาไปจากแท่นบูชาเหล่านั้นที่เขาได้สร้างขึ้นและมุ่งหน้าไปยังถิ่นทุรกันดารซึ่งเป็นที่ๆชนชาติอิสราเอลตั้งค่ายพักอยู่ นี่สื่อว่าเขาหันหลังให้กับแท่นบูชาเหล่านั้นของพระเยโฮวาห์และคิดว่าตนกล้าสาปแข่งเองก็ได้

อย่างไรก็ตาม เมื่อเขาเห็นความเป็นระเบียบเรียบร้อยและความมั่งคั่งของค่ายพักของชนชาติอิสราเอลที่อยู่เบื้องล่าง “พระวิญญูณของพระเจ้ามาอยู่บนเขา” โดยทำให้เขาคงอยู่ในภวังค์แต่ในขณะเดียวกันก็ยังลืมตาอยู่ บาลาอัมจึงเริ่มต้นกล่าวอวยพรที่ยิ่งใหญ่กว่าเดิมแก่ชนชาติอิสราเอล “โอ ยาโคบเอ๋ย เต็นท์ของท่านช่างงามเหลือเกิน โอ อิสราเอลเอ๋ย ค่ายของท่านก็งาม เหมือนหุบเขาที่ยืดไปไกล เหมือนสวนซึ่งอยู่ข้างแม่น้ำ เหมือนต้นกฤษณาซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปลูกไว้ เหมือนต้นสนสีดาร์ที่อยู่ข้างลำน้ำ” บาลาอัมเริ่มกล่าวถึงความมั่งคั่ง ความเป็นระเบียบเรียบร้อยและความน่าประทับใจของค่ายพักของชนชาติอิสราเอล นี่สื่อชัดเจนถึงความเจริญรุ่งเรืองและความน่าดึงดูดของค่ายพักนั้น การเอ่ยถึงต้นกฤษณาที่หมายถึงต้นไม้มีกลิ่นหอมซึ่งใช้ทำน้ำหอม ต้นสนสีดาร์ถูกถือว่ามีมูลค่าและความมั่งคั่งมากมาย สรุปก็คือ บาลาอัมกล่าวถึงความยิ่งใหญ่และพระพรของประชากรของพระเจ้า

เขาอวยพรชนชาติอิสราเอลต่อไปโดยประกาศว่าพระเจ้าจะประทานฝนอันดีให้แก่พวกเขา พวกเขาจะมีความเจริญรุ่งเรืองเป็นอันมาก พวกเขาจะมีอำนาจมากยิ่งขึ้นกว่าอากั๊กษัตริย์ของคนอามาเลซ ซึ่งในขณะนั้นถูกถือว่าเป็นชนชาติที่มีอำนาจมากที่สุดชนชาติหนึ่งในโลก อิสราเอลจะถูกยกชูขึ้นในราชอาณาจักรของตน พระเจ้าได้ทรงช่วยพวกเขาให้พ้นมาจนถึงขณะนี้และจะประทานชัยชนะอันยิ่งใหญ่มากกว่านี้แก่พวกเขาและทำให้พวกศัตรูของพวกเขาพินาศไป เขาเปรียบชนชาติอิสราเอลว่าเป็นเหมือนสิงโตใหญ่ตัวหนึ่งซึ่งมีแต่คน โง่เท่านั้นที่กล้าไปเหย้ามัน จากนั้นบาลาอัมกล่าวปิดท้ายว่า “ผู้ใดที่อวยพรแก่ท่าน ขอให้เขาได้รับพร ผู้ใดที่แข่งท่าน ขอให้เขาได้รับคำแข่ง” เช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงมีพระสัญญาเช่นนั้นกับอับราฮัม (ปฐมกาล 12:3) และยาโคบ (ปฐมกาล 27:29) คราวนี้แม้แต่บาลาอัมก็พูดถึงมันอีกครั้ง

กวด 24:10-14 บาลาคก็โกรธบาลาอัม จึงตบมือ แล้วบาลาคพูดกับบาลาอัมว่า "เราเชิญท่านมาให้แข่งศัตรูของเรา และดูเถิด ท่านได้อวยพรแก่เขาถึงสามครั้ง 11 ฉะนั้นบัดนี้ จงหนีไปยังที่อยู่ของท่านเถิด เราได้กล่าวไว้ เราจะให้เกียรติแก่ท่านแน่แท้ แต่ดูเถิด พระเยโฮวาห์ ทรงขัดขวางมิให้ท่านได้รับเกียรติ" 12 แต่บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า "ข้าพเจ้ามิได้บอกผู้สื่อข่าว ซึ่งท่านใช้ให้ไปหาข้าพเจ้านั้นแล้วหรือว่า 13 'แม้ว่าบาลาคจะให้เงินและทองเต็มบ้านเต็มเรือน ของเขาแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกระทำอะไรนอกเหนือพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ไม่ได้ ที่จะทำตามใจข้าพเจ้าไม่ว่าดีหรือชั่ว พระเยโฮวาห์ตรัสประการใด ข้าพเจ้าจะพูดอย่างนั้น' 14 ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้าจะกลับไปสู่ชนชาติของข้าพเจ้า มาเถิด ข้าพเจ้าจะสำแดงให้ท่านทราบว่า ชนชาตินี้จะกระทำประการใดแก่ชนชาติของท่านในวันข้างหน้า"

บาลาคเดือดดาลเป็นอย่างยิ่งนัก เขาเล่าย้อนว่าเขาได้พาบาลาอัมไปที่นั่นเพื่อสาปแช่งชนชาติอิสราเอล ขณะที่อันที่จริงแล้วบาลาอัมกลับอวยพรพวกเขาแล้วถึงสามครั้ง จากนั้นเขาก็บอกบาลาอัมอย่างน่าเลื่อมใสว่าเขาได้คิดที่จะ "ให้เกียรติแก่ท่านแน่แท้ แต่ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงขัดขวางมิให้ท่านได้รับเกียรติ" บาลาคคนไม่เชื่อพระเจ้าผู้นี้เป็นใครกันถึงบังอาจที่จะคิดแทนพระเจ้า พระเจ้ามิได้ทรงขัดขวางบาลาอัมไม่ให้ได้รับเกียรติ การออมชอมของบาลาอัมเองต่างหากที่กำหนดชะตากรรมของเขาแล้ว

บาลาอัมได้แต่เตือนความจำบาลาคแบบเสียงอ่อยๆว่าเขาได้เตือนเขาแล้วว่าเขากล่าวได้เฉพาะสิ่งที่พระเจ้าตรัสเท่านั้น แม้หากบาลาคได้เสนอบ้านของเขาซึ่งเต็มไปด้วยเงินและทองแก่เขาก็ตาม แต่เขากล่าวต่อไปว่า สุดท้ายนี้เขาจะสำแดงให้คนเหล่านั้นทราบว่า "ชนชาตินี้จะกระทำประการใดแก่ชนชาติของท่านในวันข้างหน้า" (นั่นคือ สิ่งที่ชนชาติอิสราเอลจะกระทำต่อคนโมอับในวันข้างหน้า)

กวด 24:15-22 เขาก็กล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า "คำพยากรณ์ของบาลาอัมบุตรชายเบโอร์ คำพยากรณ์ของชายผู้หูดตาแจ้ง 16 คำพยากรณ์ของผู้ที่ได้ยินพระวอนะของพระเจ้า และทราบถึงพระปัญญาของพระองค์ผู้สูงสุด ผู้เห็นนิมิตขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ได้ล้มลงจนเกิดความมึนงง แต่ตาไม่มีสิ่งใดบัง 17 ข้าพเจ้าจะเห็นเขา แต่ไม่ใช่อย่างเดี๋ยวนี้ ข้าพเจ้าจะดูเขา แต่ไม่ใช่อย่างไกลั้ๆนี้ ดาวดวงหนึ่งจะเดินออกมาจากยาโคบ และธารพระกรอันหนึ่งจะขึ้นมาจากอิสราเอล จะตีเขตแดนของโมอับและทำลายบรรดาลูกหลานของเซท 18 ฝ่ายเอโดมจะตกเป็นของคนอื่น เสอีร์จะตกเป็นของศัตรูของเขาด้วย ฝ่ายอิสราเอลได้แสดงวีรกรรมแล้ว 19 ผู้หนึ่งซึ่ง

ออกมาจากยาโคบจะครอบครอง และชาวเมืองที่รอดตาย ผู้นั้นจะทำลายเสีย" 20 แล้วบาลาอัมมองดูคนอามาเลข และกล่าวกลอนภาษิตของเข่าว่า "อามาเลขเป็นประชาชาติที่หนึ่ง แต่ในที่สุดจะถึงซึ่งการทำลายอันถาวร" 21 และเขามองดูคนเคไนต์ และกล่าวกลอนภาษิตของเข่าว่า "ที่อาศัยของท่านเข้มแข็งมาก และรังของท่านก็วางอยู่ในศิลา 22 แต่อย่างไรก็ตามคนเคไนต์ก็ต้องถูกกวาดล้าง อีกนานเท่าใดเล่า พวกอัสซूरจะมากวาดเจ้าไปเป็นเชลย"

บาลาอัมตกอยู่ในภวังค์อีกครั้ง โดยที่เขายังลืมตาอยู่และเห็นนิมิตหนึ่งขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ จากนั้นเขาก็กล่าวคำพยากรณ์หนึ่งเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ผู้จะเสด็จมาซึ่งเป็นที่ระลึกถึงทุกปีจนทุกวันนี้ เขากล่าวล่วงหน้าถึงดวงดาวแห่งเบรลเฮสม "ข้าพเจ้าจะเห็นเขา แต่ไม่ใช่อย่างเดี๋ยวนี้ ข้าพเจ้าจะดูเขา แต่ไม่ใช่อย่างไกลๆนี้ ดาวดวงหนึ่งจะเดินออกมาจากยาโคบ และธรรพระกรอันหนึ่งจะขึ้นมาจากอิสราเอล จะตีเขตแดนของ โมอับและทำลายบรรดาลูกหลานของเสท"

เพราะข้อได้เปรียบของการมองย้อนกลับไปได้ เราจึงทราบว่าเป็นคำพยากรณ์ที่ชัดเจนเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระคริสต์และอาณาจักรของพระองค์ซึ่งถูกประกาศโดยดาวดวงหนึ่งซึ่งออกมาจากอิสราเอลและเบรลเฮสม แม้ว่าแค่ส่วนแรกของคำพยากรณ์นั้นถูกทำให้สำเร็จแล้วในการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์ แต่มันจะสำเร็จจริงทั้งหมดในการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ เมื่อนั้นบรรดาชนชาติอาหรับที่เป็นศัตรูกับอิสราเอล (โมอับและเสท) จะพ่ายแพ้อย่างราบคาบเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา จอร์แดนและซาอูดิอาระเบียคือชื่อในปัจจุบันของโมอับและเสท

ในคำอุปมาอันต่อๆมา ชนชาติอาหรับอื่นๆในตะวันออกกลางถูกเอ่ยถึง (เอโดมและเสอีร์) พวกเขาจะถูกครอบครองโดยพระองค์ผู้หนึ่งที่ทรงออกมาจากยาโคบ แม้ว่าคำพยากรณ์นี้จะสำเร็จจริงส่วนหนึ่งในดาวิด แต่มันจะสำเร็จจริงทั้งหมดในพระคริสต์ในการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ บาลาอัมพยากรณ์ต่อไปถึงการพิพากษาชนชาติอื่นๆในเขตแดนนั้น นั่นคือ คนอามาเลขซึ่งเป็นพวกแรกที่โจมตีชนชาติอิสราเอลและคนเคไนต์ซึ่งภรรยาคนแรกของโมเสสมาจากคนเหล่านั้น

กคว 24:23-25 และบาลาอัมกล่าวกลอนภาษิตของเข่าว่า "อนิจจาเอ๋ย เมื่อพระเจ้าทรงกระทำเช่นนี้ใครจะมีชีวิตอยู่ได้ 24 แต่กำปั่นจะมาจากเขตแดนเมืองคิทธิมทำลายอัสซूरและ

เอเบอร์ และเขาจะถูกทำลายอันถาวรด้วย" 25 แล้วบาลาอัมก็ลุกขึ้นกลับไปที่อยู่ของเขา และบาลาคก็ไปตามทางของตนด้วย

ข้อ 23-24 อาจหมายถึงเหตุการณ์ต่างๆ ในอนาคตซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ เห็นได้ชัดว่ามีคำพยากรณ์เกี่ยวกับการรุกรานและชัยชนะของอเล็กซานเดอร์มหาราช ที่มีต่ออัสซีเรีย (ถ้าบั่นจากเมืองคิทธิม นั่นคือ ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน) บางท่านคิดว่าเอเบอร์ที่ว่าเป็นหมายถึงคนฮีบรูและการปฏิบัติที่พวกเขาได้รับจากเชื้อสายของอเล็กซานเดอร์ นั่นคือ อันทิโอคัส เอพิฟาเนส อย่างไรก็ตาม เขาเองก็จะพินาศเป็นนิมิตเช่นกัน

ดังนั้น หลังจากอวยพรชนชาติอิสราเอลเสร็จแล้ว บาลาอัมก็กลับบ้าน เช่นเดียวกับบาลาค ไม่ต้องสงสัยเลยว่า บาลาค همینี่หน้าบาลาอัมเต็มทน อย่างไรก็ตาม วิวรรณ์ 2:14 ดูเหมือนบ่งชี้ว่าก่อนจากไปบาลาอัมได้ให้คำแนะนำร้ายๆ แก่บาลาคเกี่ยวกับวิธีทำให้พระพิโรธของพระเจ้าตกแก่ชนชาติอิสราเอล คำสอนนั้นก็คือ ให้บาลาคปล่อยผู้หญิงใจง่ายเข้าไปในค่ายพักของชนชาติอิสราเอลเพื่อยั่ววนและล่อลวงพวกเขาให้ทำการเล่นซู้ ล่วงประเวณี และกราบไหว้รูปเคารพ นั่นจะนำพระพิโรธของพระเจ้ามาซึ่งก็เกิดขึ้นจริงๆ เราอาจสรุปได้ว่าบาลาอัมได้ใช้ความพยายามเป็นครั้งสุดท้ายเพื่อที่จะได้รับเกียรติและความมั่งคั่งที่บาลาคสัญญาว่าจะให้ซึ่งเผยให้เห็นถึงการออมชอมอย่างสิ้นเชิงของเขา

ในฐานะเป็นบทส่งท้าย ดูเหมือนว่าชนชาติอิสราเอลไม่รู้เรื่องราวเลยต่อเหตุการณ์ฝ่ายวิญญาณครั้งสำคัญที่เกิดขึ้นบนที่สูงเหนือพวกเขา จะว่าไปแล้ว มันก็บอกเป็นนัยถึงการสู้รบฝ่ายวิญญาณครั้งใหญ่ที่เกิดขึ้นในฟ้าสวรรค์ซึ่งเราในฐานะประชากรของพระเจ้าปกติแล้วไม่รู้เรื่องราวอะไรเลย

ภาพรวมของกัณฑ์ดารวิถึ 25: ในบทนี้คำสอนของบาลาอัมถูกนำไปปฏิบัติและเหตุการณ์เกี่ยวกับพินหัส บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) การเล่นซู้ฝ่ายวิญญาณและฝ่ายร่างกายของชนชาติอิสราเอลเมื่อถูกล่อลวงโดยหญิงชาวโมอับในข้อ 1-5; (2) พินหัสประหารชีวิตคิมรีและคสบีในข้อ 6-15 และ (3) คำสั่งของพระเจ้าให้จัดการกับคนมีเดียนในข้อ 16-18

กคว 25:1-3 เมื่ออิสราเอลพักอยู่ในเมืองคิทธิม ประชาชนก็ได้เริ่มเล่นซู้กับหญิงชาวโมอับ 2 หญิงเหล่านี้ก็เชิญประชาชนให้ไปกระทำบูชาต่อพระของนาง ประชาชนก็รับ

ประทานและกราบไหว้พระของนาง 3 ดังนั้นอิสราเอลก็เข้าถือพระบาอัลแห่งเปโอร์ และพระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธต่ออิสราเอล

“คำสอนของบาลาอัม” กลายเป็นปัญหา เห็นได้ชัดว่าเมื่อล้มเหลวในความพยายามของตนที่จะสาปแช่งชนชาติอิสราเอลเพราะถูกพระเจ้าขัดขวางโดยตรง บาลาอัมซึ่งยินดีรับสินจ้างจึงพาบาลาคหลบไปต่างหากและให้คำแนะนำแก่เขา ในวิวรณ์ 2:14 พระเยซูตรัสถึงคำสอนของบาลาอัม กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ มันคือการล่อลวงคนอิสราเอลให้รับประทานของไหว้รูปเคารพและทำการล่วงประเวณี ในกัณฑ์การวิดิ 31:16 ซึ่งกล่าวถึงการล่วงประเวณีที่เกิดขึ้นระหว่างคนอิสราเอลและคนโมอับ มีการอ้างอิงว่า “โดยคำปรึกษาของบาลาอัม หญิงเหล่านี้ได้กระทำให้คนอิสราเอลหลงกระทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ในเรื่องเปโอร์”

โมเสสบันทึกไว้ว่าขณะตั้งค่ายพักอยู่ที่เมืองซิทธิม (โมอับ) “ประชาชนก็ได้เริ่มเล่นซู้กับหญิงชาวโมอับ” นอกจากนี้ หญิงชาวโมอับ “ก็เชิญประชาชนให้ไปกระทำบูชาต่อพระของนาง ประชาชนก็รับประทานและกราบไหว้พระของนาง” คนอิสราเอลจึง “เข้าถือพระบาอัลแห่งเปโอร์”

เห็นได้ชัดว่า สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นอย่างนี้ หลังจากล้มเหลวในความพยายามที่จะสาปแช่งคนอิสราเอล บาลาอัมจึงพาบาลาคไปต่างหากและแนะนำให้เขาส่งพวกผู้หญิงใจง่ายจากโมอับลงไปผูกมิตรและยั่ววนพวกผู้ชายชาวอิสราเอล นี่สื่อให้เห็นว่า “หญิงชาวโมอับ” ไม่ได้โต้แย้งแผนการดังกล่าว เห็นได้ชัดว่ามีหญิงชาวโมอับจำนวนเยอะทีเดียวที่เข้าร่วมในแผนการครั้งนี้ บาลาอัมรู้ว่าความบาปนี้ซึ่งถูกนำเข้าไปในค่ายพักของคนอิสราเอลจะนำพระพิโรธของพระเจ้าให้ตกบนพวกเขา เขาจึงแนะนำเช่นนี้แก่บาลาคซึ่งยิ่งกว่าเต็มใจที่จะออมชอมศีลธรรมของพวกหญิงสาวในอาณาจักรของเขา

ยิ่งไปกว่านั้น เห็นได้ชัดว่าบาลาอัมยังแนะนำบาลาคให้ใช้ประชาชนของเขาล่อลวงคนอิสราเอลให้รับประทานของที่เช่นไหว้พระบาอัลพระของพวกเขาด้วย ดังนั้นพวกเขาจึงชักชวนคนอิสราเอลให้กราบไหว้พระเหล่านี้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าอาหารที่ใช้เช่นไหว้รูปพระเหล่านี้เป็นอาหารชั้นเลิศ นอกจากนี้ บรรดาหญิงชาวโมอับที่ยอมร่วมมือด้วยเหล่านี้ก็คงสวยงามน่าดึงดูดและแต่งกายยั่ววนด้วย

นี่จึงเป็นภาพเปรียบเทียบที่ชัดเจนถึงวิธีที่ซาตานทำงาน มันรู้ว่าพระเจ้าทรงพระพิโรธเพราะการผิดศีลธรรมทางเพศ ด้วยเหตุนี้ มันจึงพยายามอย่างไม่เหน็ดเหนื่อยที่จะล่อลวงคริสเตียนทั้งหลายจนถึงทุกวันนี้ให้กระทำเรื่องเลื่อมทรามดังกล่าว มันรู้ว่าเมื่อทำเช่นนั้นมันจะสามารถทำให้งานของพระเจ้าเป็นหมัน นำการติสสอนมาสู่ประชากรของพระเจ้า และทำลายพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างได้ผล เช่นเดียวกันมันจะล่อลวงผ่านทางของดี ๆ ของโลกเพื่อดึงคนของพระเจ้าให้ถลาลึกลงในความบาปมากยิ่งขึ้น มันทำเช่นนี้กับคนอิสราเอลในตอนนั้น มันทำเช่นนี้ในปัจจุบันเช่นกัน สิ่งที่บาลาอัมทำไม่ได้ในการสาปแช่งคนอิสราเอลโดยตรง เขาก็ทำสำเร็จโดยการตีท้ายคร้วดังที่จะเห็นในไม่ช้า คำสอนของบาลาอัมเป็นอันตรายฝ่ายวิญญาณต่อประชากรของพระเจ้าทั้งในตอนนั้นและในตอนนี้ “และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่อชนชาติอิสราเอล”

กฉว 25:4-6 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงนำหัวหน้าทั้งหลายของประชาชนแคว้นตาคแดดไว้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพื่อว่าพระพิโรธอันเกรี้ยวกราดของพระเยโฮวาห์จะหันเหไปจากอิสราเอลเสีย" 5 และโมเสสบอกพวกผู้วินิจฉัยของอิสราเอลว่า "ท่านทุกคนจงฆ่าคนของท่านที่เข้าถือพระบารัตแห่งเปโอโรเสีย" 6 และดูเถิด มีชายอิสราเอลคนหนึ่งพาหญิงคนมีเดียนคนหนึ่งเข้ามาในหมู่พี่น้องของเขาต่อสายตาของโมเสส และท่ามกลางสายตาของชุมนุมชนทั้งหมดของคนอิสราเอล ซึ่งกำลังร้องให้อยู่หน้าประตูพลับพลาแห่งที่ชุมนุม พระเจ้าสั่งโมเสสให้ไม่เพียงฆ่าคนเหล่านั้นที่ไปเกี่ยวข้อง กับพวกหญิงแพศยาแห่งโมอับหรือพระบารัตเท่านั้น แต่ให้ตัดศีรษะพวกเขาและแคว้นศีรษะพวกเขาตาคแดดไว้ด้วย “เพื่อว่าพระพิโรธอันเกรี้ยวกราดของพระเยโฮวาห์จะหันเหไปจากอิสราเอลเสีย”

กฉว 25:7-9 ครั้นฟีเนหัสบุตรชายเอเลอาซาร์ บุตรชายของอาโรนปุโรหิตเห็นดังนั้น ก็ลุกขึ้นไปจากชุมนุมชน มือถือทวน 8 ติดตามชายอิสราเอลคนนั้นเข้าไปในเต็นท์ และแทงทะลุเขาทั้งคู่ ทั้งชายอิสราเอลและหญิงคนนั้น ท้องของนางก็ทะลุ แล้วภัยพิบัติในคนอิสราเอลก็สงบ 9 แต่อย่างไรก็ตาม คนที่ตายด้วยภัยพิบัติมีสองหมื่นสี่พันคน

ขณะเดียวกัน ชายชาวฮีบรูคนหนึ่งบังอาจทำการล่วงประเวณีอย่างเปิดเผยกับหญิงใจง่ายชาวโมอับคนหนึ่ง (เห็นได้ชัดว่าตรงทางเข้าเต็นท์ของเขา) นี้มองเห็นได้จากประตูพลับพลาซึ่งเป็นที่ๆคนอิสราเอลที่ชอบธรรมจำนวนมากกำลังร้องไห้ด้วยการกลับใจใหม่เพราะความบาปของชนร่วมชาติของตน ฟีเนหัสหลานของอาโรนเห็นความหน้าไม่อายของคนทั้งสอง เขาจึงหยิบทวนไปอันหนึ่งและแทงทะลุเขาทั้งสองซึ่งไม่เพียงปักพวกเขาติดพื้นดินเท่านั้น แต่เห็นได้

ชัดว่าฆ่าเขาทั้งคู่ด้วย (ดู 25:14-15) “แล้วภัยพิบัติในคนอิสราเอลก็สงบ” พระพิโรธของพระเจ้า ถูกทำให้สงบโดยการแทรกแซงอันชอบธรรมของฟีเนหัส แม้กระนั้น คนอิสราเอลจำนวนสองหมื่นสี่พันคนก็ถูกฆ่าตายตามคำสั่งของพระเจ้าเพราะการที่พวกเขาไปล่วงประเวณีและไหว้รูปเคารพกับคนโมอับ ดูความเห็นสำหรับ 1 โครินธ์ 10:8 ด้วย

กตว 25:10-13 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 11 "ฟีเนหัส บุตรชายเอเลอาซาร์ บุตรชายอาโรนปุโรหิต ได้ยับยั้งความกริ้วของเราต่อคนอิสราเอล ในการที่เขามีความกระตือรือร้นเพราะเห็นแก่เราในท่ามกลางประชาชน ดังนั้นเราจึงมิได้เผาผลาญคนอิสราเอลเสียด้วยความหึงหวงของเรา 12 ดังนั้นจงกล่าวว่ ‘ดูเถิด เราให้พันธสัญญาสันติสุขแก่เขา 13 พันธสัญญานั้นจะเป็นของเขา และของเชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขา เป็นพันธสัญญาแห่งตำแหน่งปุโรหิตอันถาวร เพราะเขามีความกระตือรือร้นเพื่อพระเจ้าของเขา และได้ทำการลบมลทินบาปคนอิสราเอล'"

พระเจ้าทรงพอพระทัยกับการกระทำของฟีเนหัสผู้ซึ่งมีความร้อนรนเพราะเห็นแก่พระองค์ ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงประกาศว่า “ดูเถิด เราให้พันธสัญญาสันติสุขแก่เขา พันธสัญญานั้นจะเป็นของเขา และของเชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขา เป็นพันธสัญญาแห่งตำแหน่งปุโรหิตอันถาวร เพราะเขามีความกระตือรือร้นเพื่อพระเจ้าของเขา และได้ทำการลบมลทินบาปคนอิสราเอล” ในเพลงสดุดี 106:29-31 ดาวิดโดยการทรงดลใจเขียนไว้ว่าพันธสัญญาของพระเจ้าที่ทรงกระทำกับฟีเนหัส “นับว่าเป็นความชอบธรรมแก่เขา” เห็นได้ชัดว่ามันคือความเชื่อในส่วนหนึ่งของฟีเนหัสที่ดลใจเขาให้เข้าแทรกแซงเช่นนั้น เพราะทรงเห็นความเชื่อนั้นพระเจ้าจึงทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่เขา

กตว 25:14-18 ชื่อของชายอิสราเอลคนที่ถูกฆ่าพร้อมกับหญิงชาวมีเดียคนนั้น ชื่อคิมรี บุตรชายของสาธุ เจ้านายของครอบครัวสำคัญในตระกูลสิเมโอน 15 และชื่อของหญิงชาวมีเดียผู้ถูกฆ่า คือคสปี บุตรสาวของศูร์ ผู้เป็นหัวหน้าตระกูลและครอบครัวสำคัญในมีเดีย 16 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 17 "จงรบกวนคนมีเดีย และสู้รบกับเขา 18 เพราะเขา รบกวนเจ้าด้วยอุบาย ซึ่งเขาล่อเจ้าในเรื่องเปโออร์ และในเรื่องนางคสปี บุตรสาวเจ้านายแห่งมีเดีย น ผู้เป็นน้องสาวของพวกเขา ผู้ที่ถูกฆ่าตายในวันที่บังเกิดภัยพิบัติด้วยเรื่องเปโออร์"

ชื่อของผู้กระทำผิดสองคนนั้นถูกกล่าวถึง นั่นคือ คิมรีคนอิสราเอลตระกูลสิเมโอน และคสปี บุตรสาวของประมุขคนหนึ่งแห่งมีเดีย พระเจ้าจึงทรงเตือนคนอิสราเอลให้สู้รบกับคนมีเดียเพราะเรื่องนี้และระวิงอุบายของพวกเขา เห็นได้ชัดว่าคนมีเดียร่วมเป็นพันธมิตรกับโมอับในเรื่องชั่วร้ายทั้งหมดนี้ พวกเขาจึงต้องรับพระพิโรธของพระเจ้าในเรื่องนี้เช่นกัน

ภาพรวมของกันดารวิถี 26: การนับจำนวนคนอิสราเอลอีกครั้งก่อนเข้าแผ่นดินนั้นถูกบันทึกไว้ บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) การนับจำนวนคนอิสราเอลในที่ราบโมอับในข้อ 1-51; (2) กฎระเบียบต่างๆเกี่ยวกับการแบ่งแผ่นดินนั้นออกเป็นส่วนๆในข้อ 52-56; (3) การนับจำนวนคนเลวีอีกครั้งในข้อ 57-62 และ (4) ไม่มีคนรุ่นก่อนเหลืออยู่เลยในข้อ 63-65

กฉว 26:1-4 ต่อมาภายหลังภัยพิบัตินั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและเอเลอาซาร์บุตรชายอาโรนปุโรหิตว่า 2 "จงทำตามะโนคร้วชุมนุมคนอิสราเอลทั้งหมด อายุตั้งแต่วัยสิบปีขึ้นไปตามเรือนบรรพบุรุษของเขาทั้งหมดในอิสราเอล ผู้ที่จะเข้าสงครามได้" 3 โมเสสกับเอเลอาซาร์ปุโรหิต ปราศรัยกับเขาทั้งหลาย ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโคว่า 4 "จงทำตามะโนคร้วประชาชน อายุตั้งแต่วัยสิบปีขึ้นไป" ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสและคนอิสราเอล ผู้ที่ออกจากแผ่นดินอียิปต์คือ

ขณะที่การเข้าไปในแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้นั้นใกล้เข้ามาแล้ว พระเจ้าจึงตรัสสั่งโมเสสและเอเลอาซาร์ (บุตรของอาโรน) ให้ "ทำตามะโนคร้ว" ชุมนุมคนอิสราเอลทั้งหมดอีกครั้ง พวกเขาต้องนับเฉพาะชายที่มีอายุสิบปีขึ้นไปซึ่งเป็นผู้ที่เข้าสงครามได้

กฉว 26:5-51 รูเบน บุตรชายหัวปีของอิสราเอล บุตรของรูเบน คือฮาโนค คนครอบครัวฮาโนค ปีลูลู คนครอบครัวปีลูลู 6 เฮสโรน คนครอบครัวเฮสโรน คารมี คนครอบครัวคารมี 7 เหล่านี้เป็นครอบครัวของคนรูเบน มีจำนวนสี่หมื่นสามพันเจ็ดร้อยสามสิบคน 8 และบุตรชายของปีลูลู คือเอลีอับ 9 บุตรชายของเอลีอับคือ เนมูเอล ดาซัน และอาบิรัม นี่คือนามของดาซันและอาบิรัมที่เลือกจากชุมนุมชน เป็นผู้ซัดขวางโมเสสและอาโรนในพรรคพวกโคราห์ เมื่อเขาซัดขวางพระเยโฮวาห์ 10 และแผ่นดินธรณีได้อ้าปากออกกลืนเขาพร้อมกับโคราห์ เมื่อพรรคพวกนั้นถึงตาย เมื่อไฟเผาผลาญเสียสองร้อยห้าสิบคนและเขาทั้งหลายเป็นเรื่องเตือนใจ 11 แต่บุตรของโคราห์นั้นหาได้ตายไม่ 12 บุตรชายของสิเมโอนตามครอบครัวของเขา คือเนมูเอล คนครอบครัว

เนมูเอล ยามีน คนครอบครัวยามีน ยาคีน คนครอบครัวยาคีน 13 เศ-ราห์ คนครอบครัวเศ-ราห์
ชาอูล คนครอบครัวชาอูล 14 เหล่านี้เป็นครอบครัวของคนตีเมโอน มีจำนวนสองหมื่นสองพัน
สองร้อยคน 15 บุตรของกาด ตามครอบครัวของเขา คือเศโพน คนครอบครัวเศโพน ฮักกี คน
ครอบครัวฮักกี ชูนี คนครอบครัวชูนี 16 โอสนี คนครอบครัวโอสนี เอรี คนครอบครัวเอรี 17 อา
โรด คนครอบครัวอารอด อารลีส คนครอบครัวอารลีส 18 เหล่านี้เป็นครอบครัวของบุตรของกาด
ตามจำนวนของเขามีสี่หมื่นห้าร้อยคน 19 บุตรชายของยูดาห์คือ เอร์และโอนัน เอร์กับโอนันตาย
เสียในแผ่นดินคานาอัน 20 และบุตรชายของยูดาห์ตามครอบครัวของเขา คือเซ-ลาห์ คนครอบครัว
เซ-ลาห์ เปเรศ คนครอบครัวเปเรศ เศ-ราห์ คนครอบครัวเศ-ราห์ 21 และบุตรชายของเปเรศ
คือ เฮสโรน คนครอบครัวเฮสโรน ฮามูล คนครอบครัวฮามูล 22 เหล่านี้เป็นครอบครัวของยูดาห์
ตามจำนวนของเขามีเจ็ดหมื่นหกพันห้าร้อยคน 23 บุตรชายของอิสสาคาร์ตามครอบครัวของ
เขา คือโทลา คนครอบครัวโทลา ปูวาค์ คนครอบครัวปูวาค์ 24 ยาซอบ คนครอบครัวยาซอบ ชิมโรน
คนครอบครัวชิมโรน 25 เหล่านี้เป็นครอบครัวของอิสสาคาร์ ตามจำนวนของเขามีหกหมื่นสี่พัน
สามร้อยคน 26 บุตรชายของเศบูลุนตามครอบครัวของเขา คือเศเรด คนครอบครัวเศเรด เอโลน
คนครอบครัวเอโลน ยาเลเอล คนครอบครัวยาเลเอล 27 เหล่านี้เป็นครอบครัวของคนเศบูลุน
ตามจำนวนของเขามีหกหมื่นห้าร้อยคน 28 บุตรชายของโยเซฟตามครอบครัวของเขา คือมนัส
เสห์และเอฟราอิม 29 บุตรชายของมนัสเสห์ คือมาคีร์ คนครอบครัวมาคีร์ มาคีร์ให้กำเนิดบุตร
ชื่อกิเลอาด กิเลอาด คนครอบครัวกิเลอาด 30 บุตรชายของกิเลอาด คืออียะเซอร์ คนครอบครัวอียะ
เซอร์ เฮเลค คนครอบครัวเฮเลค 31 และอัสรีเอล คนครอบครัวอัสรีเอล เซเคม คนครอบครัว
เซเคม 32 และเชมิดา คนครอบครัวเชมิดา เฮเฟอร์ คนครอบครัวเฮเฟอร์ 33 ส่วนเศโลเฟห์ด้บุตร
ชายเฮเฟอร์ไม่มีบุตรชายมีแต่บุตรสาว ชื่อบุตรสาวของเศโลเฟห์ด้คือ มาลาห์ โนอาห์ โฮกลาห์
มิลลาห์และทึรซาค์ 34 เหล่านี้เป็นครอบครัวของมนัสเสห์ และจำนวนของเขามีห้าหมื่นสองพัน
เจ็ดร้อยคน 35 ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเอฟราอิมตามครอบครัวของเขาชื่อ ชูเชลาห์ คนครอบครัว
ชูเชลาห์ เบเคอร์ คนครอบครัวเบเคอร์ ทาหาน คนครอบครัวทาหาน 36 บุตรชายของชูเช
ลาห์คือ เอราน คนครอบครัวเอราน 37 เหล่านี้เป็นครอบครัวของบุตรชายเอฟราอิม ตามจำนวน
ของเขา มีสามหมื่นสองพันห้าร้อยคน เหล่านี้เป็นบุตรชายของโยเซฟตามครอบครัวของเขา 38
บุตรชายของเบนยามินตามครอบครัวของเขา คือ เบลา คนครอบครัวเบลา อัชเบล คนครอบครัว
อัชเบล อาหิรั้ม คนครอบครัวอาหิรั้ม 39 เชฟูฟาม คนครอบครัวเชฟูฟาม หูฟาม คนครอบครัว

หุฟาม 40 และบุตรชายของเบลาคืออาร์ดและนาอามาน อาร์ด คนครอบครัวอาร์ด นาอามาน คนครอบครัวนาอามาน 41 เหล่านี้เป็นบุตรชายของเบนยามินตามครอบครัวของเขา และจำนวนของเขาเป็นสี่หมื่นห้าพันหกร้อยคน 42 ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของดานตามครอบครัวของเขา คือซุฮัม คนครอบครัวซุฮัม นี่เป็นครอบครัวของดานตามครอบครัวของเขา 43 ครอบครัวทั้งหมดของคนซุฮัมตามจำนวนของเขา มีหกหมื่นสี่พันสี่ร้อยคน 44 บุตรของอาเซอร์ตามครอบครัวของเขา คืออิมนาคี คนครอบครัวอิมนาคี อิชวี คนครอบครัวอิชวี เบรียห์ คนครอบครัวเบรียห์ 45 บุตรชายของเบรียห์คือ เฮเบอร์ คนครอบครัวเฮเบอร์ มัลคีเอล คนครอบครัวมัลคีเอล 46 บุตรสาวของอาเซอร์ คือเสราห์ 47 เหล่านี้เป็นครอบครัวของบุตรชายอาเซอร์ตามจำนวนของเขา มีห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยคน 48 บุตรชายของนัฟทาลีตามครอบครัวของเขา คือยาเซเอล คนครอบครัวยาเซเอล กูนี คนครอบครัวกูนี 49 เยเซอร์ คนครอบครัวเยเซอร์ ซิลเลม คนครอบครัวซิลเลม 50 เหล่านี้เป็นครอบครัวของนัฟทาลีตามครอบครัวของเขา และตามจำนวนของเขามีสี่หมื่นห้าพันสี่ร้อยคน 51 จำนวนคนอิสราเอล มีหกแสนหนึ่งพันเจ็ดร้อยสามสิบคน

การทำสำมะโนครัวชนชาติอิสราเอลตามที่พระเจ้าตรัสสั่งได้ผลลัพท์ออกมาดังนี้

ชายตระกูลรูเบนมี 43,730 คน

ชายตระกูลสิเมโอนมี 22,200 คน

ชายตระกูลกาดีมี 40,500 คน

ชายตระกูลยูดาห์มี 76,500 คน

ชายตระกูลอิสสาการมี 64,300 คน

ชายตระกูลเศบูลุนมี 60,500 คน

ชายตระกูลมนัสเสหมี 52,700 คน

ชายตระกูลเอฟราอิมมี 32,500 คน

ชายตระกูลเบนยามินมี 45,600 คน

ชายตระกูลดานมี 64,400 คน

ชายตระกูลอาเซอร์มี 53,400 คน

ชายตระกูลนัฟทาลีมี 45,400 คน

จำนวนผู้ชายอายุสี่สิบปีขึ้นไปซึ่งสามารถเข้าสงครามได้มีทั้งหมด 601,730 คน

กฉว 26:52-56 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 53 "ให้แบ่งแผ่นดินนั้นเป็นมรดกแก่คนเหล่านี้ตามจำนวนรายชื่อ 54 มรดกส่วนใหญ่ก็ให้แบ่งแก่คนตระกูลใหญ่ และมรดกส่วนน้อยก็ให้แบ่งแก่คนตระกูลย่อม ทุกตระกูลจะได้รับส่วนมรดกตามจำนวนคน 55 แต่ให้จับสลากแบ่งแผ่นดินนั้น ให้เขาได้รับมรดกตามรายชื่อตระกูลของบรรพบุรุษของเขา 56 ให้จับสลากแบ่งมรดกของเขานั้นตามส่วนตระกูลใหญ่และตระกูลย่อม"

มีการกล่าวไว้ว่าแผ่นดินนั้นจะต้องถูกแบ่งออกเป็นส่วนๆ โดยการจับสลากเพื่อเป็นมรดกแก่คนเหล่านี้ตามชื่อของพวกเขา

กฉว 26:57-62 ต่อไปนี้เป็นคนเลวีที่นับตามครอบครัวของเขา คือเกอร์โซน คนครอบครัวเกอร์โซน โคฮาท คนครอบครัวโคฮาท เมรารี คนครอบครัวเมรารี 58 ต่อไปนี้เป็นครอบครัวของเลวี คือคนครอบครัวลิบนี คนครอบครัวเฮโบรน คนครอบครัวมาลี คนครอบครัวมุชิ คนครอบครัวโคราห์ และโคฮาทให้กำเนิดบุตรชื่ออัมราม 59 ภรรยาของอัมรามคือโยเคเบต บุตรสาวของเลวีเกิดแก่เลวีที่อียิปต์ และนางคลอดบุตรให้อัมรามชื่อ อาโรนและโมเสส และมีเรียห์พี่สาวของเขาทั้งสอง 60 และอาโรนให้กำเนิดบุตรชื่อนาถับ อาบีสู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์ 61 แต่นาถับและอาบีสูนั้นได้เสียชีวิต เมื่อเขาบูชาด้วยไฟที่ผิดรูปแบบต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 62 และจำนวนของเขาเป็นสองหมื่นสามพันคน เป็นผู้ชายทุกคนอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป เพราะเขามีได้นับรวมไว้ในคนอิสราเอล เพราะไม่มีมรดกให้แก่เขาท่ามกลางคนอิสราเอล

การนับจำนวนคนตระกูลเลวีจึงถูกกล่าวถึงตามการแบ่งเป็นสามส่วนของพวกเขาพร้อมกับการทวนซ้ำแบบย่อๆถึงประวัติศาสตร์เมื่อเร็วๆ นี้ของตระกูลเลวี จำนวนผู้ชายของพวกเขาที่มีอายุหนึ่งเดือนขึ้นไปมีทั้งหมด 23,000 คน

กฉว 26:63-65 จำนวนคนเหล่านี้โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตได้นับไว้ ครั้งเมื่อนับคนอิสราเอล ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค 64 ตามรายชื่อเหล่านี้ไม่มีชายสักคนหนึ่งซึ่งโมเสสและอาโรนปุโรหิตได้นับไว้ครั้งเมื่อนับคนอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารซี

นาย 65 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสเรื่องเขาเหล่านั้นว่า "เขาจะต้องตายแน่ในถิ่นทุรกันดาร" ไม่มีชายสักคนหนึ่งเหลืออยู่นอกจากคาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์และโยชูวาบุตรชายนูน

ผู้ชายชาวอิสราเอลทุกคนตามคุณสมบัติที่กำหนดถูกนับจำนวนในที่ราบโมอับตรงข้ามกับเมืองเยรีโค มีระบอบอย่างเจาะจงไว้ว่าไม่มีชายสักคนเดียวจากคนรุ่นก่อนนั้นซึ่งได้ถูกนับจำนวนแล้วที่ซีนาย มียกเว้นเพียงสองคนเท่านั้นคือ คาเลบและโยชูวา

ภาพรวมของกัณฑ์วิธี 27: ขณะที่ช่วงเวลาหลายปีแห่งการร่อนเร่ใกล้ถึงจุดสิ้นสุดแล้วหลายเรื่องถูกกล่าวถึง (1) พระราชบัญญัติเรื่องมรดกถูกบรรยายถึงในข้อ 1-11 (2) โมเสสถูกสั่งให้เตรียมตัวสำหรับการสิ้นชีวิตของตนในข้อ 12-14 และ (3) โยชูวาถูกแต่งตั้งให้สืบทอดตำแหน่งของโมเสสในข้อ 15-23

กฉว 27:1-5 ครั้งนั้นบุตรสาวทั้งหลายของเศโลเฟห์บุตรชายของเฮเฟอร์ ผู้เป็นบุตรชายของกิเลอาด ผู้เป็นบุตรชายของมาคีร์ ผู้เป็นบุตรชายของมนัสเสห์ จากครอบครัวต่างๆของมนัสเสห์บุตรชายของโยเซฟเข้ามาใกล้ ชื่อบุตรสาวทั้งหลายของเขาคือ มาลาห์ โนอาห์ โฮกลาห์ มิลคาห์ และทึรซาคห์ 2 และเขาทั้งหลายมายืนอยู่ต่อหน้าโมเสสและต่อหน้าเอเลอาซาร์ บุโรหิต และต่อหน้าประมุข และต่อหน้าบรรดาชุมนุมชนที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม กล่าวว่า 3 "บิดาของเราตายเสียในถิ่นทุรกันดาร ท่านมิได้อยู่ในพวกที่ส้องสมกันต่อผู้พระเยโฮวาห์ในพรรคพวกโคราห์ แต่ท่านเสียชีวิตเพราะบาปของตน และท่านไม่มีบุตรชายเลย 4 เหตุใดจึงลบชื่อบิดาของเราจากครอบครัวของท่าน เพราะเหตุที่ท่านไม่มีบุตรชายเลย ขอให้เรามีกรรมสิทธิ์ที่ดินท่ามกลางพี่น้องบิดาของเราด้วย" 5 โมเสสได้นำเรื่องของเขากราบทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

ชายคนหนึ่งแห่งตระกูลมนัสเสห์นามว่าเศโลเฟห์มีบุตรสาวห้าคนและไม่มีบุตรชายชายคนนี้ได้สิ้นชีพในถิ่นทุรกันดาร นอกจากนี้ เขามิได้มีส่วนในการกบฏของโคราห์และได้สิ้นชีวิตตามเหตุปกติ บุตรสาวทั้งห้าคนของเศโลเฟห์จึงมาหาโมเสสและวิงวอนเขาให้อนุญาตให้พวกนางได้มีมรดกแห่งแผ่นดินนั้นในนามบิดาของพวกนางแม้ว่าเขามิได้มีบุตรชายเลยก็ตาม โมเสสจึง "นำเรื่องของเขากราบทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์" ในเรื่องที่เขาไม่แน่ใจ โมเสสจึงขอคำปรึกษาจากพระเจ้า พระเจ้าจึงทรงนำพาการตัดสินใจของเขา

กวด 27:6-11 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 7 "บุตรสาวของเศโลเฟหัดพูด ถูกต้องแล้ว เจ้าจงให้กรรมสิทธิ์ที่ดินเป็นมรดกท่ามกลางพี่น้องบิดาของเขา และกระทำให้มรดก บิดาของเขาตกทอดมาถึงเขา 8 เจ้าจงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า 'ถ้าผู้ชายคนหนึ่งตายและไม่มีบุตร ชาย เจ้าจงให้มรดกของเขาตกไปยังบุตรสาวของเขา 9 และถ้าเขาไม่มีบุตรสาว เจ้าจงให้มรดก ของเขาแก่พี่น้องของเขา 10 และถ้าเขาไม่มีพี่น้อง เจ้าจงให้มรดกของเขาแก่พี่น้องบิดาของเขา 11 และถ้าบิดาของเขาไม่มีพี่น้อง เจ้าจงให้มรดกของเขาแก่ญาติถัดตัวเขาไปในครอบครัวของ เขา ให้ผู้นั้นถือกรรมสิทธิ์ได้ ให้เป็นกฎเกณฑ์แห่งคำตัดสินแก่ประชาชนอิสราเอล ดังที่พระเยโฮ วาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้'"

พระเจ้าประทานตามคำขอของบุตรสาวของเศโลเฟหัดโดยทรงอนุญาตให้พวกนางได้มี มรดกในนามบิดาของพวกนางได้หลังจากเข้าไปในแผ่นดินนั้นแล้ว นอกจากนี้ พระเจ้าทรงออก นโยบายทั่วไปเพื่อให้เกิดผลดังกล่าวไว้ว่าหากชายคนหนึ่งเสียชีวิต หรือไม่มีบุตรชายหรือแม้แต่ บุตรสาว มรดกของเขาก็จะถูกยกให้แก่พี่น้องของเขาหรือญาติสนิทของเขาตามโอกาสอันเหมาะ สม นี่จะต้องถูกสถาปนาเป็นกฎเกณฑ์หนึ่งตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป

บทเรียนที่สำคัญกว่าก็คือว่า หญิงเหล่านี้ทำสิ่งที่ถูกต้องแล้วในการยื่นคำขอเพื่อเหตุของ ตน โมเสสซึ่งไม่ทราบน้ำพระทัยของพระเจ้าในเรื่องนี้จึงนำเรื่องนี้มาต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า โดยตรงซึ่งพระองค์ทรงแสดงให้เห็นน้ำพระทัยของพระองค์อย่างชัดเจนในเรื่องนี้ หลักการ พื้นๆเหล่านี้ยังมีผลบังคับใช้อยู่จนถึงทุกวันนี้

กวด 27:12-14 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงขึ้นไปบนภูเขาอาบาอิมนี้ และ มองดูแผ่นดินซึ่งเรามอบให้แก่คนอิสราเอล 13 และเมื่อเจ้าได้เห็นแล้ว เจ้าจะถูกรวบรวมไปอยู่กับ ประชาชนของเจ้า อย่างอาโรนพี่ชายของเจ้าได้ถูกรวบรวมไปนั้น 14 เพราะว่าเจ้าทั้งสองภรรยาต่อ บัญชาของเราในถิ่นทุรกันดารสินระหว่างที่ชุมนุมชนได้โต้แย้งขึ้น เจ้ามิได้นับถือเราต่อหน้า ต่อตาเขาทั้งหลายที่นั่น" นี่คือน้ำเมรีบาห์แห่งคาเดชในถิ่นทุรกันดารสิน

จากนั้นพระเจ้าตรัสสั่งโมเสสให้ขึ้นไปบนภูเขาอาบาอิม เชื่อกันว่าอาบาอิมเป็นเทือกเขา ในโมอับซึ่งประกอบด้วยภูเขาเนโบและภูเขาปีสกาห์ หลายท่านคิดว่าพระเจ้าตรัสสั่งโมเสสให้ ขึ้นไปบนภูเขาอันหลังเพราะความสูงของมันและความสามารถในการมองเห็นแผ่นดินนั้นจากที่ นั้น โมเสสจึงจะถูกรวบรวมไปอยู่กับประชาชนของเขาเหมือนกับในกรณีของอาโรน

พระเจ้าทรงเตือนให้โมเสสระลึกว่าเขาได้กบฏที่น้ำแห่งเมรีบาห์ในถิ่นทุรกันดารคินดิงที่
ระบุนไว้ในถิ่นทุรกันดารวิถี 20 การกระทำและความบาปของเรามีผลที่ตามมาจริงๆ นอกจากนี้ ผู้ใดได้
รับฝากไว้มากก็จะทรงเรียกเอาจากผู้นั้นมาก ในฐานะผู้นำของพระเจ้า พระเจ้าทรงเรียกเอาจาก
โมเสสมาก น่าเศร้าที่เขาไม่ผ่านบททดสอบของตน

กตว 27:15-17 โมเสสกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า 16 "ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่ง
จิตวิญญาณมนุษย์ทั้งปวงทรงแต่งตั้งชายผู้หนึ่งไว้เหนือชุมนุมชนนี้ 17 ผู้ซึ่งจะเข้าออกนอกใน
ต่อหน้าเขา ผู้ซึ่งจะนำเขาเข้าออก เพื่อว่าชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์จะมีได้เหมือนกับฝูงแกะที่
ไม่มีผู้เลี้ยง"

โมเสสจึงขอร้ององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ทรงแต่งตั้งผู้นำคนใหม่เพื่อประชากรของพระองค์
(น่าสนใจตรงที่ว่าโมเสสเรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าทรงเป็น “พระเจ้าแห่งจิตวิญญาณมนุษย์ทั้ง
ปวง”)

กตว 27:18-23 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงนำโยชูวาบุตรชายนูนผู้มี
พระวิญญาณอยู่ในเขา มา จงเอามือของเจ้าวางบนเขา 19 ตั้งเขาไว้ต่อหน้าเอเลอาซาร์ปุโรหิต
และต่อหน้าชุมนุมชนทั้งหมด และเจ้าจงกำจับเขาท่ามกลางสายตาของชุมนุมชน 20 เจ้าจงให้
เกียรติยศอย่างของเจ้าแก่เขาบ้าง เพื่อให้ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดเชื่อฟังเขา 21 และเขาจะ
ยืนอยู่ต่อหน้าเอเลอาซาร์ปุโรหิต ผู้ซึ่งจะทูลถามเพื่อเขาตามหลักตัดสินของอูริมต่อพระพักตร์
พระเยโฮวาห์ และคนทั้งปวงจะออกไปและเข้ามาตามคำของปุโรหิต ทั้งเขากับคนทั้งปวงใน
อิสราเอลนั่นคือชุมนุมชนทั้งหมด" 22 และโมเสสกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่าน
ท่านจึงนำโยชวามาให้ยืนต่อหน้าเอเลอาซาร์ปุโรหิต และต่อหน้าชุมนุมชนทั้งหมด 23 และท่าน
เอามือวางบนโยชวา และกำจับเขา ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งทางโมเสส

พระเจ้าจึงตรัสสั่งโมเสสว่า “จงนำโยชวามาบุตรชายนูนผู้มีพระวิญญาณอยู่ในเขา มา จง
เอามือของเจ้าวางบนเขา” วลีที่กล่าวว่าโยชวามี ‘พระวิญญาณ’ อาจหมายถึงการที่พระเจ้าทรงใส่
พระวิญญาณของพระองค์บนตัวเขาสำหรับการเป็นผู้นำ เราไม่ควรสับสนเรื่องนี้กับความหมาย
ตามพระคัมภีร์ใหม่ในเรื่องการสถิตอยู่ภายในผู้เชื่อของพระวิญญาณบริสุทธิ์ โมเสสจะต้อง
‘วางมือ’ บนโยชวาซึ่งเป็นการกำหนดตัวเลือกผู้นำของพระเจ้าในเรื่องนี้ มันอาจสื่อถึงการถ่าย
โอนผ้าคลุมแห่งการเป็นผู้นำจากโมเสสไปยังโยชวาต่อหน้าประชาชนด้วยก็ได้

การกำชับที่ว่านี้อาจหมายถึง ‘การมอบหมายหน้าที่’ ให้แก่โยชูวา นี่จะต้องถูกกระทำใน
สายตาของชุมนุมชนนั้นขณะที่โมเสสถ่ายโอนเกียรติบางส่วนของตนให้แก่โยชูวาอย่างเป็นทางการ
และการปรากฏแก่สายตา พิธีการที่กระทำต่อหน้าประชาชนนี้จะแสดงให้เห็นชาติอิสราเอล
เห็นชัดเจนถึงตัวเล็กของพระเจ้าเพื่อที่ว่าพวกเขาจะได้เชื่อฟังเขาเมื่อถึงเวลา

โยชูวาถูกสั่งเพิ่มเติมว่าเมื่อถึงเวลาอันเหมาะสม เขาต้องมาหาเอเลอาซาร์ “ผู้ซึ่งจะทูลถาม
เพื่อเขาตามหลักตัดสินของอูริมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์” นั่นคือ ในการตัดสินใจยากๆซึ่งต้อง
ขอคำปรึกษาจากพระเจ้า โยชูวาจะต้องไปหาเอเลอาซาร์มหาปุโรหิตคนใหม่เพื่อรับคำชี้แนะจาก
องค์พระผู้เป็นเจ้าผ่านทางก้อนหินอูริมและธูมิในเอโฟดของเอเลอาซาร์ นอกจากนี้โยชูวายังได้
รับสิทธิอำนาจเด็ดขาดเหนือชนชาติอิสราเอลด้วย “และคนทั้งปวงจะออกไปและเข้ามาตามคำ
ของเขา ทั้งเขากับคนทั้งปวงในอิสราเอลนั่นคือชุมนุมชนทั้งหมด”

โมเสสจึงกระทำตามที่ได้รับสั่งเกี่ยวกับโยชูวา เขาวางมือบนโยชูวาต่อหน้าประชาชน
และให้คำกำชับ (การมอบหมายหน้าที่) แก่เขาต่อหน้าชนชาติอิสราเอลที่มาชุมนุมกัน และให้เขา
ยืนอยู่ต่อหน้าเอเลอาซาร์ปุโรหิตและชุมนุมชนทั้งหมด

*ภาพรวมของกัณฑ์การวิดิ 28: ในบทนี้มีกรเริ่มต้นสรุปย่อภาพรวมวันบริสุทธิ์สำคัญๆ
ของชนชาติอิสราเอล บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) เครื่องบูชาประจำวันต่างๆในข้อ 1-8; (2) เครื่อง
สัตวบูชาต่างๆในวันสะบาโตและวันต้นเดือนในข้อ 9-15; (3) เครื่องสัตวบูชาต่างๆสำหรับพิธี
ปัสกาในข้อ 16-25 และ (4) เครื่องสัตวบูชาต่างๆสำหรับวันถวายผลรุ่นแรกในข้อ 26-31*

กฉว 28:1-8 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 "จงบัญชาคนอิสราเอลและกล่าว
แก่เขาว่า ของบูชาของเรา อาหารของเราซึ่งเป็นของบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัย เจ้าทั้ง
หลายจงเอาใจใส่ที่จะถวายบูชาแก่เราตามกาลกำหนด 3 และเจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า นี่เป็นเครื่อง
บูชาด้วยไฟซึ่งเจ้าทั้งหลายควรถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิตองตัว
เป็นเครื่องบูชาเนื่องนิത്യทุกวัน 4 เจ้าจงถวายลูกแกะเป็นเครื่องบูชาในตอนเช้าตัวหนึ่ง และลูก
แกะอีกตัวหนึ่งนั้นเจ้าจงถวายบูชาเวลาเย็น 5 และยอดแป้งหนึ่งในสิบเอฟาห์เป็นธัญญาบูชา คลุก
กับน้ำมันสกัดหนึ่งในลิอิน 6 เป็นเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ ซึ่งได้บัญชาตั้งไว้ที่ภูเขาซีนายเป็นก
ลิ่นที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ 7 ส่วนเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้นให้

ถวายเป็นเครื่องบูชาหนึ่งในสี่อันกับแกะตัวหนึ่ง ในที่บริสุทธิ์เจ้าจงเทเครื่องดื่มบูชาซึ่งเป็นเหล้าองุ่นถวายแด่พระเยโฮวาห์ 8 ลูกแกะอีกตัวหนึ่งเจ้าจงถวายบูชาเวลาเย็น เจ้าจงถวายบูชาด้วยไฟเช่นเดียวกับธัญญาบูชาของเวลาเช้า และเช่นเดียวกับเครื่องดื่มบูชายาคู่กัน เป็นกลิ่นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์

พระเจ้าผ่านทางโมเสสทรงกำหนดตารางเวลาสำหรับการถวายเครื่องบูชาตามปกติของพลับพลา แต่ละวันปุโรหิตจะต้องถวายลูกแกะขบปีแรกสองตัวซึ่งปราศจากตำหนิ ตัวหนึ่งจะต้องถูกถวายในตอนเช้าเป็นเครื่องเผาบูชาพร้อมกับเครื่องธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชา อีกตัวจะต้องถูกถวายทุกเย็นเหมือนกัน พวกเขาจะต้องทำเช่นนี้เสมอไปเป็นนิตย์

กฉว 28:9-10 ในวันสะบาโตลูกแกะอายุหนึ่งขวบสองตัวที่ไม่มีตำหนิ และยอดแป้งสองในสิบเอฟาทันคลุกกับน้ำมันให้เป็นธัญญาบูชา และเครื่องดื่มบูชายาคู่กัน 10 นี้เป็นเครื่องเผาบูชาทุกวันสะบาโตนอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์และเครื่องดื่มบูชายาคู่กัน ทุกวันสะบาโตเครื่องบูชาตอนเช้าและตอนเย็นจะต้องถวายสองเท่า นั่นคือ ลูกแกะสองตัวในตอนเช้าและตอนเย็นและสองเท่าของเครื่องธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชา

กฉว 28:11-15 เวลาต้นเดือนทุกเดือน เจ้าทั้งหลายจงถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ คือวัวหนุ่มสองตัว แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะหนึ่งขวบไม่มีตำหนิเจ็ดตัว 12 สำหรับวัวตัวหนึ่งจงเอายอดแป้งสามในสิบเอฟาทันคลุกกับน้ำมันสำหรับเป็นธัญญาบูชา และสำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งนั้นจงเอายอดแป้งสองในสิบเอฟาทันคลุกกับน้ำมันเป็นธัญญาบูชา 13 สำหรับลูกแกะทุกตัวจงเอายอดแป้งหนึ่งในสิบเอฟาทันคลุกกับน้ำมันเป็นธัญญาบูชา ให้เป็นเครื่องเผาบูชาเป็นกลิ่นที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ 14 ส่วนเครื่องดื่มบูชายาคู่กันนั้น สำหรับวัวผู้ตัวหนึ่งจงเอาน้ำองุ่นครึ่งอิน สำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งจงเอาหนึ่งในสามอิน สำหรับลูกแกะตัวหนึ่งจงเอาหนึ่งในสี่อิน นี้เป็นเครื่องเผาบูชาประจำเดือน ทุกเดือนตลอดปี 15 และเอาลูกแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไปบาปถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้นำมาบูชานอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์และเครื่องดื่มบูชายาคู่กัน

ปฏิทินรายเดือนของคนฮีบรูถูกกำหนดโดยดวงจันทร์ใหม่ซึ่งถือว่าเป็นวันต้นเดือน ในแต่ละวันต้นเดือน เครื่องบูชาพิเศษจะต้องถูกถวายซึ่งประกอบด้วยวัวหนุ่มสองตัว แกะผู้หนึ่งตัว และลูกแกะขบปีแรกเจ็ดตัว ทั้งหมดต้องปราศจากตำหนิ นี้ต้องถูกถวายพร้อมกับเครื่องธัญญา

บูชาและเครื่องดื่มบูชาตามที่กำหนดไว้ นอกจากนี้ ลูกแพะหนึ่งตัวจะต้องถูกถวายเป็นเครื่องบูชา
ไถ่บาปหลังจากนั้นด้วย นี่จะต้องถูกทำซ้ำทุกๆเดือนในวันต้นเดือนเสมอไปเป็นนิตย์

กตว 28:16 เดือนที่หนึ่งวันที่สิบสี่เป็นปีศาจของพระเยโฮวาห์ ปีศาจถูกกล่าว
ถึงสั้นๆว่าเป็นวันที่สิบสี่ของเดือนแรกของแต่ละปี มันเป็นเทศกาลแรกของเทศกาลเลี้ยงต่างๆ
ของพระเยโฮวาห์ตามปฏิทินของฮีบรูแต่ละปี

กตว 28:17-25 และวันที่สิบห้าของเดือนนี้เป็นวันการเลี้ยง จงรับประทาน
ขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน 18 ในวันต้นให้มีการประชุมบริสุทธิ เจ้าทั้งหลายอย่ากระทำงานหนักใน
วันนั้น 19 แต่จงถวายบูชาด้วยไฟ เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ คือเอาวัวหนุ่มสองตัว และ
ผู้ตัวหนึ่ง และลูกแกะอายุหนึ่งขวบเจ็ดตัว คูให้ตีว่าไม่มีตำหนิ 20 และเอายอดแป้งลูกนํ้ามันเป็น
ธัญญาบูชาของสัตว์เหล่านี้ สำหรับวัวผู้ตัวหนึ่งเจ้าจงถวายสามในสิบเอฟาห์ และสำหรับแกะผู้ตัว
หนึ่งสองในสิบเอฟาห์ 21 สำหรับลูกแกะตัวหนึ่งในลูกแกะเจ็ดตัวนั้น จงเอาแป้งหนึ่งในสิบ
เอฟาห์ 22 และเอาแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปเพื่อทำการลบมลทินบาปของเจ้า 23 เจ้า
จงถวายเครื่องบูชาเหล่านี้ นอกเหนือเครื่องเผาบูชาตอนเช้า ซึ่งเป็นเครื่องบูชาเนื่องนิตย์
นั้น 24 ในทำนองเดียวกัน เจ้าจงถวายเครื่องบูชาทุกวันตลอดทั้งเจ็ดวัน คือถวายอาหารเป็น
เครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ จงถวายบูชานอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่อง
นิตย์ และเครื่องดื่มบูชาคู่กัน 25 และในวันที่เจ็ดพวกเจ้าจงมีการประชุมบริสุทธิ เจ้าอย่าทำงาน
หนักในวันนั้น

ตลอดเจ็ดวันต่อมาถัดจากปีศาจใดๆ เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อจะต้องถูกถือ เครื่องเผา
บูชาซึ่งประกอบด้วยวัวหนุ่มสองตัว และผู้หนึ่งตัว และลูกแกะขวบปีแรกเจ็ดตัวที่ปราศจาก
ตำหนิ พร้อมกับเครื่องธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาที่กำหนดไว้จะต้องถูกถวายในวันแรกของ
เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ห้ามมิให้ทำงานหนักในวันนั้น เครื่องบูชาเหล่านี้จะต้องถูกถวายใน
แต่ละวันตลอดเจ็ดวันของเทศกาลเลี้ยงนั้นนอกเหนือจากเครื่องสัตว์บูชาในตอนเช้าและตอนเย็น
ตามปกติแล้ว ในวันที่เจ็ด ชนชาติอิสราเอลจะต้องมีการประชุมบริสุทธิอีกครั้งและไม่ทำงาน
หนักใดๆ การประชุมบริสุทธิคือ การชุมนุมกันของคนทั้งชาติที่พลับพลา

กตว 28:26-31 ในวันถวายผลรุ่นแรก เมื่อเจ้าเอาข้าวใหม่มาเป็นธัญญาบูชาถวาย
แด่พระเยโฮวาห์ในเทศกาลสัปดาห์นั้น เจ้าจงมีการประชุมบริสุทธิ เจ้าอย่าทำงานหนักในวัน

นั้น 27 แต่จงถวายเครื่องเผาบูชาให้เป็นกลิ่นพอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ คือถวายวัวหนุ่มสองตัว
แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบเจ็ดตัว 28 และถวายยอดแป้งคลุกน้ำมันเป็นธัญญาบูชา คือ
สำหรับวัวตัวหนึ่งถวายแป้งสามในสิบเอฟาห์ สำหรับแกะผู้หนึ่งตัวนั้นสองในสิบเอฟาห์
29 สำหรับลูกแกะเจ็ดตัวๆละหนึ่งในสิบเอฟาห์ 30 พร้อมกับลูกแกะผู้ตัวหนึ่งสำหรับลบบมลทิน
ของเจ้า 31 นอกจากเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യและธัญญาบูชาคู่กันนั้น เจ้าจงถวายเครื่องบูชาเหล่านี้
และเครื่องดื่มบูชาคู่กันด้วย (ดูให้ดีว่าให้ปราศจากตำหนิ)"

เทศกาลเลี้ยงต่อมาคือ เทศกาลถวายผลแรกซึ่งพวกเขาต้องถวายเครื่องธัญญาบูชาจากข้าว
ใหม่ นี่เป็นที่รู้จักในชื่อเพ็นเทคอสต์เช่นกันและโดยพื้นฐานแล้วก็คือ ห้าสัปดาห์หลังจากปีสกา
เช่นเดียวกับในเทศกาลเลี้ยงอื่นๆ จะต้องมีการประชุมบริสุทธิ ห้ามมิให้ทำงานหนักใดๆ และ
เครื่องสัตว์บูชาแบบเดียวกันจะต้องถูกถวาย นั่นคือ วัวหนุ่มสองตัว แกะผู้หนึ่งตัว ลูกแกะขวบปี
แรกเจ็ดตัวพร้อมกับเครื่องธัญญาบูชาตามที่กำหนดและลูกแกะตัวผู้หนึ่งตัวถวายเป็นเครื่องบูชา
ไถ่บาป “เพื่อทำการลบบมลทินบาปของพวกเจ้า” เทศกาลเลี้ยงทั้งสามนี้มีขึ้นในฤดูใบไม้ผลิและ
ต้นฤดูร้อน

*ภาพรวมของกัณฑ์การวิถิ 29: การประกาศเรื่องวันศักดิ์สิทธิ์ต่างๆของอิสราเอลมีต่อไป
บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) เครื่องสัตว์บูชาในเทศกาลเปาเตรในข้อ 1-6; (2) เครื่องสัตว์บูชาในวัน
ทำการลบบมลทินในข้อ 7-11; (3) เครื่องสัตว์บูชาในเทศกาลอยู่เพ็งในข้อ 12-40*

กคว 29:1-6 "ในวันที่หนึ่งเดือนที่เจ็ดเจ้าจงมีการประชุมบริสุทธิ เจ้าอย่า
ทำงานหนัก เป็นวันที่เจ้าทั้งหลายเปาเตร 2 เจ้าจงถวายเครื่องเผาบูชา เป็นกลิ่นที่พอพระทัย
พระเยโฮวาห์ คือถวายวัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิเจ็ด
ตัว 3 และถวายยอดแป้งคลุกน้ำมันเป็นธัญญาบูชา คือสำหรับวัวผู้หนึ่งถวายแป้งสามในสิบ
เอฟาห์ สำหรับแกะผู้ตัวนั้นสองในสิบเอฟาห์ 4 ลูกแกะเจ็ดตัว ตัวละหนึ่งในสิบเอฟาห์ 5 และ
ถวายลูกแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป เพื่อลบบมลทินบาปของเจ้า 6 นอกเหนือเครื่องเผา
บูชาในวันข้างขึ้นและธัญญาบูชาคู่กันและเครื่องเผาบูชาประจำวันคู่กับธัญญาบูชา และเครื่องดื่ม
บูชาคู่กัน ตามลักษณะเครื่องบูชาเหล่านี้ เป็นกลิ่นที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่
พระเยโฮวาห์

ในเดือนที่เจ็ด ซึ่งจะตรงกับช่วงฤดูใบไม้ผลิของปีใกล้กับช่วงที่เวลาในตอนกลางวันและกลางคืนเท่ากัน ในฤดูใบไม้ร่วง ประชาชาติอิสราเอลจะต้องถือเทศกาลเปาแตร อีกครั้งที่ยังต้องมี การประชุมอันทักคี่สิทธิ์และห้ามมิให้ทำงานหนักใดๆ และต้องมีการถวายเครื่องบูชาต่างๆดังที่มี บรรยายไว้สำหรับวันเทศกาลเลี้ยงอื่นๆในบทที่แล้ว นั่นคือ วัวหนุ่มสองตัว แกะผู้หนึ่งตัว และ ลูกแกะขวบปีแรกเจ็ดตัว ทั้งหมดต้องปราศจากตำหนิ นี่จะต้องถูกถวายพร้อมกับเครื่องธัญญาบูชา และเครื่องคัมบูชาตามที่กำหนดไว้ นอกจากนี้ ลูกแกะผู้หนึ่งตัวจะต้องถูกถวายเป็นเครื่องบูชา ไถ่บาปหลังจากนั้นด้วย ทั้งหมดนี้จะเป็นกลิ่นหอมอันพอพระทัยของค์พระผู้เป็นเจ้าของ

กตว 29:7-11 ในวันที่สิบเดือนที่เจ็ดนี้ เจ้าทั้งหลายจงมีการประชุมบริสุทธิ เจ้า ต้องล่อมือใจลง อย่าทำงานสิ่งใด 8 แต่เจ้าจงถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ให้เป็นกลิ่นที่ พอพระทัย คือถวายวัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบเจ็ดตัว เจ้าอย่าให้มี ตำหนิ 9 และยอแด่บัลลังก์น้ำมันเป็นธัญญาบูชา สำหรับวัวตัวนั้นถวายแปดสามในสิบเอเฟาห์ สำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งนั้นสองในสิบเอเฟาห์ 10 สำหรับลูกแกะเจ็ดตัวนั้น ตัวละหนึ่งในสิบเอเฟาห์ 11 และถวายลูกแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องบูชาไถ่บาปลมมลินและ เครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യซึ่งคู่กับธัญญาบูชา และเครื่องคัมบูชาคู่กัน

ในวันที่สิบของเดือนที่เจ็ด วันแห่งการลมมลินจะต้องถูกถือให้เป็นการประชุมอันทักคี่สิทธิ์ อีกครั้งที่ตารางเวลาคล้ายๆกันของเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาไถ่บาป เครื่องธัญญาบูชา และเครื่องคัมบูชาจะต้องถูกถวายในวันนั้นพร้อมกับเครื่องสัตวบูชาประจำวันตามปกติและ เครื่องบูชาไถ่บาปแบบพิเศษที่ถูกถวายในวันนั้น

กตว 29:12-38 ในวันที่สิบห้าเดือนที่เจ็ดเจ้าทั้งหลายจงมีการประชุมบริสุทธิ เจ้า อย่าทำงานหนัก และเจ้าจงมีการเลี้ยงเจ็ดวันแด่พระเยโฮวาห์ 13 เจ้าจงถวายเครื่องเผาบูชา เครื่อง บูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ คือวัวหนุ่มสิบสามตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุ หนึ่งขวบสิบสี่ตัว สัตว์เหล่านี้อย่าให้มีตำหนิ 14 และถวายยอแด่บัลลังก์น้ำมันเป็นธัญญาบูชาคู่กัน สำหรับวัวสิบสามตัว ตัวหนึ่งถวายแปดสามในสิบเอเฟาห์ สำหรับแกะผู้สองตัว ตัวละสองในสิบ เอเฟาห์ 15 สำหรับลูกแกะสิบสี่ตัว ตัวละหนึ่งในสิบเอเฟาห์ 16 และถวายลูกแกะผู้ตัวหนึ่งเป็น เครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ ซึ่งคู่กับธัญญาบูชาและเครื่องคัมบูชาคู่ กัน 17 ในวันที่สองจงถวายวัวหนุ่มสิบสองตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ ตัว 18 กับธัญญาบูชาและเครื่องคัมบูชาคู่กันนั้นสำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้นตามจำนวนตาม

ลักษณะ 19 และถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ ซึ่งคู่กับธัญญาและเครื่องต้มบูชาคู่กัน 20 ในวันที่สามจงถวายเป็นธัญญาและเครื่องต้มบูชาคู่กัน 21 กับธัญญาและเครื่องต้มบูชาคู่กันนั้น สำหรับธัญญาและเครื่องต้มบูชาคู่กันนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ 22 และถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ ซึ่งคู่กับธัญญาและเครื่องต้มบูชาคู่กัน 23 ในวันที่สี่จงถวายเป็นธัญญาและเครื่องต้มบูชาคู่กัน 24 กับธัญญาและเครื่องต้มบูชาคู่กันนั้น สำหรับธัญญาและเครื่องต้มบูชาคู่กันนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ 25 และถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ ซึ่งคู่กับธัญญาและเครื่องต้มบูชาคู่กัน 26 ในวันที่ห้าจงถวายเป็นธัญญาและเครื่องต้มบูชาคู่กัน 27 กับธัญญาและเครื่องต้มบูชาคู่กันนั้น สำหรับธัญญาและเครื่องต้มบูชาคู่กันนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ 28 และถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ ซึ่งคู่กับธัญญาและเครื่องต้มบูชาคู่กัน 29 ในวันที่หกจงถวายเป็นธัญญาและเครื่องต้มบูชาคู่กัน 30 กับธัญญาและเครื่องต้มบูชาคู่กันนั้น สำหรับธัญญาและเครื่องต้มบูชาคู่กันนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ 31 และถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ ซึ่งคู่กับธัญญาและเครื่องต้มบูชาคู่กัน 32 ในวันที่เจ็ดจงถวายเป็นธัญญาและเครื่องต้มบูชาคู่กัน 33 กับธัญญาและเครื่องต้มบูชาคู่กันนั้น สำหรับธัญญาและเครื่องต้มบูชาคู่กันนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ 34 และถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ ซึ่งคู่กับธัญญาและเครื่องต้มบูชาคู่กัน 35 ในวันที่แปดจงถวายเป็นธัญญาและเครื่องต้มบูชาคู่กัน 36 แต่จงถวายเป็นเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ คือธัญญาและเครื่องต้มบูชาคู่กัน 37 และถวายเป็นธัญญาและเครื่องต้มบูชาคู่กันนั้น สำหรับธัญญาและเครื่องต้มบูชาคู่กันนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ 38 และถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ ซึ่งคู่กับธัญญาและเครื่องต้มบูชาคู่กัน

วันเทศกาลเลี้ยงอันสุดท้ายตามปฏิทินยิวคือ เทศกาลอยู่เพิงซึ่งเริ่มต้นในวันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ด จะต้องมีการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์เหมือนเดิมและห้ามมิให้ทำงานหนักใดๆในวันนั้น คล้ายกับเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อในฤดูใบไม้ผลิ เทศกาลเลี้ยงนี้มีต่อไปอีกเจ็ดวัน โดยรวม

ทั้งหมดแปดวัน ในแต่ละวันต่อมาของเทศกาลเลี้ยงนั้น สัตว์จำนวนมากจะต้องถูกถวายเป็นเครื่องสัตวนบูชา

ในวันที่หนึ่ง วัวผู้สืบสามตัวจะต้องถูกถวายโดยลดจำนวนลงวันละตัวเรื่อยๆจนถึงวันที่เจ็ดซึ่งวัวหกตัวถูกถวาย ในแต่ละวัน ลูกแกะสี่ตัวจะต้องถูกถวาย เครื่องธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาตามกำหนดจะต้องถูกถวายในแต่ละวันเช่นกัน ในแต่ละวัน ลูกแพะผู้หนึ่งตัวจะต้องถูกถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป

ในวันที่แปด การประชุมศักดิ์สิทธิ์จะต้องมีขึ้นอีกครั้งโดยห้ามมิให้ทำงานหนักใดๆ ในวันนั้น วัวผู้หนึ่งตัว แกะผู้หนึ่งตัว และลูกแกะเจ็ดตัวจะต้องถูกถวายพร้อมกับเครื่องธัญญาบูชา เครื่องดื่มบูชา และเครื่องบูชาไถ่บาปที่เป็นลูกแพะผู้หนึ่งตัว (พร้อมกับเครื่องสัตวนบูชาประจำวันในตอนเช้าและตอนเย็นตามปกติ)

กตว 29:39-40 สิ่งเหล่านี้เจ้าทั้งหลายจงถวายแด่พระเยโฮวาห์ตามเทศกาลกำหนดของเจ้า เพิ่มเข้ากับการถวายตามคำปฏิญาณของเจ้า และการถวายด้วยใจสมัครของเจ้า เป็นเครื่องเผาบูชาของเจ้า เครื่องธัญญาบูชาของเจ้า เครื่องดื่มบูชาของเจ้า และเครื่องสันติบูชาของเจ้า" 40 และโมเสสได้บอกคนอิสราเอลตามที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาท่านไว้ทุกประการ พระเจ้าจึงตรัสตั้งชนชาติอิสราเอลให้ถือเทศกาลเลี้ยงเหล่านี้ตามเวลาที่กำหนดทุกปีนอกเหนือจากการปฏิบัติตามปกติ เครื่องบูชาตามความสมัครใจ เครื่องเผาบูชา เครื่องธัญญาบูชา เครื่องดื่มบูชา และเครื่องสันติบูชาของพวกเขา แล้วโมเสสก็ส่งต่อคำสั่งเหล่านี้ให้แก่ชนชาติอิสราเอล

ภาพรวมของกัณฑ์ดารวิถึ 30: กฎระเบียบต่างๆเกี่ยวกับการปฏิบัติตามต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ถูกนำเสนอในบทนี้ บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) คำปฏิญาณต่างๆจะต้องรักษาไว้ในข้อ 1-2 และ (2) สถานการณ์พิเศษต่างๆซึ่งคำปฏิญาณถูกทำให้ไม่คงอยู่ในข้อ 3-16

กตว 30:1 โมเสสได้พูดกับหัวหน้าตระกูลเกี่ยวกับคนอิสราเอลว่า "นี่เป็นสิ่งที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชา บทต่อไปนี้จะนำเสนอกฎระเบียบต่างๆซึ่งคนอิสราเอลใช้กับการปฏิบัติตามต่อพระเจ้า

กตว 30:2 เมื่อชายผู้ใดปฎิญาณไว้กับพระเยโฮวาห์ หรือให้สัตย์ปฎิญาณ
ผูกมัดตัวไว้ด้วยคำสัตย์ญูวริตอย่างหนึ่งอย่างใด อย่าให้เขาเสียวจา เขาต้องกระทำตามคำที่ออก
จากปากของเขาทั้งสิ้น หลักการพื้นฐานที่ถูกนำเสนอก็คือว่า “เมื่อชายผู้ใดปฎิญาณไว้กับพระเย
โฮวาห์ หรือให้สัตย์ปฎิญาณผูกมัดตัวไว้ด้วยคำสัตย์ญูวริตอย่างหนึ่งอย่างใด อย่าให้เขาเสียวจา
เขาต้องกระทำตามคำที่ออกจากปากของเขาทั้งสิ้น” สาระนั้นเข้าใจง่าย ๆ หากชายคนใด
กล่าวคำปฎิญาณ (คำสัตย์ญูว) ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็ถูกกำชับให้รักษาคำพูดของตน เขาได้
ผูกมัดตัวเองที่จะกระทำสิ่งที่ตนได้กล่าวไว้แล้วว่าจะกระทำ

กตว 30:3-5 หรือเมื่อสตรีคนหนึ่งคนใดปฎิญาณไว้แต่พระเยโฮวาห์ และผูกมัด
ตัวเองไว้ด้วยคำสัตย์ญูวริต เมื่อเธอยังสาวอยู่ในเรือนของบิดา 4 และบิดาของเธอได้ยินคำที่เธอ
ปฎิญาณไว้และคำสัตย์ญูวริตที่เธอผูกมัดตัวเอง แต่มิได้พูดอะไรกับเธอ ก็ให้คำที่ปฎิญาณไว้
ทั้งสิ้นคงอยู่ และให้คำสัตย์ญูวริตที่เธอผูกมัดเธอไว้ในวันทุกอย่างคงอยู่ 5 แต่ถ้าบิดาของเธอคัดค้านใน
วันที่เขาได้ยินนั้น การที่เธอปฎิญาณไว้ก็ดี คำสัตย์ญูวริตที่เธอผูกมัดเธอไว้ก็ดี ย่อมไม่คงอยู่ และ
พระเยโฮวาห์จะทรงอภัยให้แก่เธอ เพราะบิดาของเธอได้คัดค้านเธอไว้

ข้อยกเว้นสำหรับพระราชบัญญัติเรื่องการปฎิญาณก็คือ ถ้าผู้ที่กระทำการปฎิญาณนั้นเป็น
ผู้หญิงที่ยังอยู่ที่บ้าน คำปฎิญาณของเธอจึงขึ้นอยู่กับความเห็นชอบของบิดาของเธอ หากโดยการ
นี้เองเขาได้ให้ความเห็นชอบแบบนั้นๆ หญิงนั้นก็ถูกผูกมัดให้ต้องกระทำตามคำปฎิญาณของ
เธอ อย่างไรก็ตาม หากเขาคัดค้านคำปฎิญาณของเธอ เธอก็จะพ้นจากคำปฎิญาณนั้น

กตว 30:6-8 และถ้านางแต่งงานมีสามีแล้ว สิ่งที่น่าปฎิญาณไว้หรือกล่าวด้วย
ริมฝีปากที่ไม่ทันคิดซึ่งผูกมัดนาง 7 ฝ่ายสามีก็ได้ยินแล้ว และในวันที่ได้ยินเขาก็มิได้พูดอะไรกับ
นาง สิ่งที่น่าปฎิญาณไว้และคำสัตย์ญูวริตที่เธอผูกมัดนางย่อมคงอยู่ด้วย 8 แต่ถ้าในวันที่
สามีมาได้ยินนางและเขาคัดค้าน ก็ทำให้คำที่นางปฎิญาณไว้เป็นโมฆะ ทั้งคำกล่าวด้วยริม
ฝีปากที่ไม่ทันคิดของนาง ซึ่งผูกมัดนางนั้นก็ปฎิญาณเป็นโมฆะด้วย และพระเยโฮวาห์จะทรงอภัยให้แก่
นาง

ในลักษณะคล้ายๆกัน หากผู้ที่กล่าวคำปฎิญาณเป็นหญิงที่แต่งงานแล้ว สามีของนางก็มี
สิทธิ์ที่จะเห็นชอบหรือไม่เห็นชอบคำปฎิญาณของนางได้ หากเป็นกรณีอย่างหลัง คำปฎิญาณ
ของนางก็กลายเป็นโมฆะและไม่มีผลต่อพระพักตร์พระเจ้า

กตว 30:9 แต่คำปฏิญาณที่แม่มายหรือแม่ร้างกระทำไว้หรือคำใดที่นางพูด
ผูกมัดตนเอง คำพูดนั้นย่อมคงอยู่ ในกรณีของหญิงม่ายหรือหญิงที่หย่าจากสามีแล้ว ไม่มีข้อ
ยกเว้นสำหรับคำปฏิญาณของนาง มันจะมีผลตามที่นางได้ปฏิญาณไว้ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม

กตว 30:10-15 และถ้านางปฏิญาณไว้ในบ้านสามีของนาง หรือให้สัตยาภิวัตน์ด้วย
สัตย์ปฏิญาณผูกมัดตนเองไว้ 11 และสามีของนางได้ยินแล้ว แต่ไม่ว่าอะไรแก่นาง และไม่คัดค้าน
นาง คำปฏิญาณของนางทั้งสิ้นย่อมคงอยู่ และคำสัตยาภิวัตน์ทุกอย่างซึ่งนางผูกมัดตัวเองย่อมคง
อยู่ 12 แต่ถ้าสามีของนางได้กระทำให้ไม่คงอยู่หรือเป็นโมฆะในวันที่เขาได้ยินแล้ว สิ่งใดที่ออก
จากริมฝีปากของนางเกี่ยวกับคำปฏิญาณหรือเกี่ยวกับคำสัตยาภิวัตน์ของนางย่อมไม่คงอยู่ สามี
ของนางได้กระทำให้เป็นโมฆะ และพระเยโฮวาห์จะทรงอภัยให้แก่นาง 13 คำปฏิญาณหรือคำ
สัตย์ปฏิญาณทั้งสิ้นที่ทำให้นางถ่อมใจเอง สามีของนางยอมให้คงอยู่หรือให้เป็นโมฆะได้ 14 แต่
ถ้าสามีของนางไม่กล่าวสิ่งใดแก่นางวันแล้ววันเล่า เขาย่อมกระทำให้คำปฏิญาณและคำสัตยา
ภิวัตน์ทั้งสิ้นของนาง ซึ่งจะตกแก่นางให้คงอยู่ เพราะเขาไม่พูดสิ่งใดในวันที่เขาได้ยิน เขาจึงกระทำ
ให้คงอยู่ 15 แต่ถ้าภายหลังที่เขาได้ยินแล้วมากระทำให้ไม่คงอยู่หรือเป็นโมฆะ เขาย่อมต้องรับ
โทษความชั่วช้าของนาง"

อย่างไรก็ตาม หากหญิงคนใดกล่าวคำปฏิญาณต่อหน้าสามีของนางก่อนหย่าหรือกลายเป็น
หญิงม่าย การตัดสินใจของผู้เป็นสามีก่อนเสียชีวิตหรือหย่าร้างก็จะมีผลแม้หลังจากที่เขาเสียชีวิต
ไปแล้วก็ตาม หากสามีคนใดกลับคำปฏิญาณของภรรยาของเขาหลังจากได้ให้ความเห็นชอบ
ในตอนแรก เขาก็จะต้องรับโทษความชั่วช้าของนาง

กตว 30:16 ข้อความเหล่านี้เป็นกฎเกณฑ์ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้
เป็นเรื่องระหว่างชายกับภรรยาของเขา เรื่องระหว่างบิดากับบุตรสาว ขณะเมื่อเธอยังสาวอยู่ ยัง
อยู่ในเรือนบิดาของเธอ พระราชบัญญัติเรื่องคำปฏิญาณจึงถูกสรุปไว้ดังนี้ แม้ว่าดูเผินๆแล้วเป็น
เรื่องที่เข้าใจง่าย แต่ใจความสำคัญก็คือ สิทธิอำนาจที่เหนือกว่าของผู้เป็นบิดาหรือสามีตราบใดที่
หญิงคนหนึ่งอยู่ได้สิทธิอำนาจนั้นอยู่

ภาพรวมของกัณดารวิถี 31: การเล่าเรื่องของหนังสือกัณดารวิถีดำเนินต่อไป บทนี้แบ่ง
ย่อยได้ดังนี้ (1) สงครามกับคนมีเดียนถูกบรรยายไว้ในข้อ 1-6; (2) บาลาอัมถูกฆ่าตายในข้อ 7-

12; (3) คนเหล่านั้นที่เป็นต้นเหตุให้คนอิสราเอลทำบาปผ่านทางคำปรึกษาของบalaอัมถูกฆ่าตายในข้อ 13-18; (4) การชำระตัวในทางพิธีของพวกเขาในข้อ 19-24; (5) การแบ่งของริบที่ได้จากสงครามในข้อ 25-47 และ (6) ของถวายพิเศษต่างๆที่ได้จากของริบในสงครามในข้อ 48-54

กตว 31:1-6 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 "จงแก้แค้นคนมีเดียนเพื่อคนอิสราเอล แล้วภายหลังเจ้าจะถูกรวบให้ไปอยู่กับประชาชนของเจ้า" 3 และโมเสสกล่าวกับประชาชนว่า "จงเตรียมคนบางคนในพวกเจ้าให้พร้อมด้วยอาวุธเพื่อทำสงคราม แล้วยกไปสู้พวกมีเดียนเพื่อกระทำการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์ต่อคนมีเดียน 4 เจ้าจงส่งคนจากตระกูลอิสราเอลทั้งหมดตระกูลละพันคนเข้าทำสงคราม" 5 ดังนั้นเขาจึงจัดคนจากอิสราเอลที่นับพันๆนั้นตระกูลละพันคน เป็นคนหมื่นสองพันสรรพด้วยอาวุธเพื่อเข้าสงคราม 6 และโมเสสส่งคนตระกูลละพันคนออกไปทำสงคราม ทั้งคนเหล่านั้นกับฟีเนหัสบุตรชายเอเลอาซาร์ปุโรหิตไปทำสงคราม พร้อมกับเครื่องใช้อันบริสุทธิ์ และมีแตรปลุกอยู่ในมือ

การเล่าเรื่องตามประวัติศาสตร์ดำเนินต่อไป หลังจากเรื่องของบalaอัมและบalaคแล้ว ขณะที่คนอิสราเอลยังอยู่ในที่ราบ โมอับ พระเจ้าทรงสั่งพวกเขาให้แก้แค้นคนมีเดียน เราจำได้ว่าคนมีเดียนร่วมเป็นพันธมิตรกับคน โมอับ ในการที่พวกเขาเป็นศัตรูกับคนอิสราเอล พวกผู้หญิงของพวกเขาได้ร่วมในการสมคบคิดเพื่อที่จะสาปแช่งคนอิสราเอลโดยการล่วงประเวณีและเล่นซู้กับพวกเขา

พระเจ้าทรงบอกโมเสสอีกว่าหลังจากการสู้รบครั้งนี้แล้ว เขาจะถูกรวบให้ไปอยู่กับผู้คนของเขา (นั่นคือ สิ้นชีวิต) คนอิสราเอลจึงถูกสั่งให้เลือกชายหนึ่งพันคนจากแต่ละตระกูล พวกเขาถูกนำไปเข้าสู่สมรภูมิโดยฟีเนหัส บุตรชายของเอเลอาซาร์ปุโรหิต เห็นได้ชัดว่า หีบแห่งพันธสัญญาถูกเอาไปในการสู้รบด้วยดังที่มีเขียนไว้ว่า “บรรดาเครื่องใช้อันบริสุทธิ์” เอเลอาซาร์ยังได้รับแตรเงินที่ถูกเลือกไว้ทั้งสองคันนั้นเพื่อใช้ส่งสัญญาณในการสู้รบด้วย

กตว 31:7-12 เขาทำสงครามต่อผู้คนมีเดียนดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส และได้ฆ่าผู้ชายเสียทุกคน 8 เขาได้ประหารชีวิตบรรดากษัตริย์คนมีเดียนพร้อมกับคนอื่นที่เขาฆ่าเสีย มีเอวี เรเคม สุร์ เฮอร์ และเรบา กษัตริย์ทั้งห้าแห่งคนมีเดียน และได้ประหารชีวิตบalaอัมบุตรชายเบโอร์เสียด้วยดาบ 9 และคนอิสราเอลได้จับสตรีชาวมีเดียนทั้งหมดมาเป็นเชลย พร้อม

กับพวกเด็กเล็กทั้งหลาย และกวาดเอาฝูงวัวฝูงแพะแกะและข้าวของทั้งปวงไปสิ้น เป็นทรัพย์ที่ปล้นได้ 10 และเอาไฟเผาบรรดาเมืองที่อาศัยของเขา และเผาค่ายทั้งสิ้นของเขาเสียด้วย 11 แล้วเก็บบรรดาของที่ริบได้และทรัพย์ที่ปล้นได้ทั้งคนและสัตว์ไปเสียสิ้น 12 แล้วเขานำเชลยและทรัพย์สินที่ปล้นได้กับของที่ริบได้ทั้งหมดมายังโมเสส และเอเลอาซาร์ปุโรหิต และชุมนุมชนอิสราเอลที่ค่าย ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค

ในการสู้รบที่เกิดขึ้นตามมา พระเจ้าประทานชัยชนะอย่างหมดจดในการฆ่าผู้ชายทุกคนของมีเดียน ไม่ใช่แค่กษัตริย์ห้าองค์ของคนมีเดียนถูกฆ่าตายในการสู้รบนี้เท่านั้น แต่ “เขาทั้งหลายได้ประหารชีวิตบalaอัมบุตรชายของเบโอร์เสียด้วยคาบเช่นกัน” เขาได้ออมชอมไปกับโลก บัดนี้เขาก็ทนทุกข์กับผลที่ตามมาในท้ายที่สุด

คนอิสราเอลจึงจับพวกผู้หญิงแห่งมีเดียนมาเป็นเชลยพร้อมกับลูกๆของพวกนาง นอกจากนี้ พวกเขายังริบข้าวของทั้งปวงของคนมีเดียนและเผาเมืองต่างๆของคนเหล่านั้นก่อนจากมาด้วย พวกเขาจึงกลับมาพร้อมกับของริบแห่งสงครามซึ่งรวมถึงพวกผู้หญิงชาวมีเดียนที่พวกเขาได้จับมาเป็นเชลยด้วย

กตว 31:13-16 โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตและบรรดาประมุขแห่งชุมนุมชนออกไปต้อนรับเขานอกค่าย 14 และโมเสสโกรธพวกนายทหาร คือนายพันและนายร้อยผู้กลับจากการทำสงคราม 15 โมเสสพูดกับเขาทั้งหลายว่า "ท่านทั้งหลายได้ไว้ชีวิตพวกผู้หญิงทั้งหมด หรือ 16 คุณเถิด โดยคำปรึกษาของบalaอัม หญิงเหล่านี้ได้กระทำให้คนอิสราเอลลงกระทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ในเรื่องเบโอร์ และภัยพิบัติจึงได้เกิดขึ้นท่ามกลางชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์

พอทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้น ทั้งโมเสสและเอเลอาซาร์ก็เดือดดาลเป็นอันมาก โมเสสเตือนความจำพวกเขาทันทีว่าหญิงเหล่านี้ “ได้กระทำให้ชนชาติอิสราเอลลงกระทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ในเรื่องของเบโอร์ โดยคำแนะนำของบalaอัม” หญิงเหล่านี้เป็นผู้ที่กระทำการล่วงประเวณีกับพวกผู้ชายชาวอิสราเอลเพื่อนำการพิพากษาของพระเจ้ามาสู่คนอิสราเอล นอกจากนี้แผนการอันชั่วร้ายนี้ยังถูกคิดค้นขึ้นโดยหาใช่ใครอื่นนอกจากบalaอัม เขาเข้าใจว่าความบาปเช่นนั้นจะนำคำแช่งสาปของพระเจ้ามาสู่คนอิสราเอล

กตว 31:17-18 ฉะนั้นบัดนี้จึงประหารชีวิตเด็กผู้ชายเล็กเสียทุกคน และประหารชีวิตผู้หญิงซึ่งได้เคยนอนร่วมกับชายเสียทุกคน 18 แต่จงไว้ชีวิตเด็กผู้หญิงที่ยังไม่เคยนอนร่วมกับชายไว้สำหรับท่านทั้งหลายเอง

โมเสสจึงสั่งให้ฆ่าหญิงชาวมีเดียนทุกคนซึ่งไม่ใช่หญิงพรหมจารี โดยเฉพาะหญิงเหล่านั้นที่ได้ล่วงประเวณีกับคนอิสราเอล และฆ่าเด็กผู้ชายทุกคนของพวกเขาด้วย เฉพาะพวกสาวพรหมจารีชาวมีเดียนเท่านั้นจะถูกไว้ชีวิต คนอิสราเอลจึงได้รับอนุญาตให้รับหญิงเหล่านี้มาเป็นสาวใช้

กตว 31:19-24 จงอยู่ภายนอกค่ายเจ็ดวัน ท่านผู้ใดที่ได้ฆ่าคน และท่านผู้ใดที่ได้แตะต้องผู้ที่ถูกฆ่า จงชำระตัวและเชลยของตัวในวันที่สามและวันที่เจ็ด 20 ท่านต้องชำระเครื่องแต่งกายทุกชิ้น เครื่องหนังสัตว์ทุกชิ้น และเครื่องขนแพะทั้งหมดและเครื่องที่ทำด้วยไม้ทุกชิ้น" 21 และเอลาซาร์ปุโรหิตได้กล่าวแก่ทหารผู้ออกไปทำสงครามว่า "นี่เป็นกฎพระราชบัญญัติซึ่งพระเยโฮวาห์ได้บัญชาโมเสส 22 เฉพาะทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ดีบุก และตะกั่ว 23 ทุกสิ่งของที่ทนไฟได้ เจ้าทั้งหลายจงสนเสียด้วยไฟ แล้วจะสะอาด ถึงอย่างไรก็ต้องชำระล้างให้บริสุทธิ์ด้วยน้ำแห่งการแยกตั้งไว้ และทุกสิ่งที่ยทนไฟไม่ได้ท่านต้องให้ผ่านน้ำนั้น 24 ท่านต้องซักเสื้อผ้าของท่านในวันที่เจ็ด และท่านจะสะอาด ภายหลังท่านจึงจะเข้ามาในค่ายได้"

คำสั่งเพิ่มเติมสำหรับบรรดาคนที่กลับมาจากการสู้รบได้ถูกให้ไว้ ทุกคนที่ได้ฆ่าหรือได้แตะต้องศพคนตายในการสงครามจะต้องพักอยู่นอกค่ายเป็นเวลาเจ็ดวัน พวกเขาจะต้องชำระตัวอย่างเหมาะสมรวมถึงซักเสื้อผ้าของตนในวันที่สามและวันที่เจ็ดด้วย

นอกจากนี้ เฉพาะโลหะต่างๆที่ถูกนำกลับมาจากการสงครามซึ่งทนไฟได้จะถูกเก็บไว้ พวกเขาจะต้องเอามันลงไฟเพื่อชำระให้บริสุทธิ์ จากนั้นก็ประพรมมันด้วยน้ำแห่งการแยกตั้งไว้ (ดู กัณฑ์การวิถิ 19) พอถึงวันที่เจ็ด พวกนักรบจะต้องซักเสื้อผ้าของตนและหลังจากนั้นพวกเขาก็จะถูกถือว่าสะอาดและกลับเข้ามาในค่ายได้

กตว 31:25-30 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 26 "เจ้าและเอลาซาร์ปุโรหิตกับบรรดาหัวหน้าของชุมนุมชน จงนับสิ่งของที่ได้มาทั้งคนและสัตว์ 27 และแบ่งสิ่งของเหล่านั้นออกเป็นสองส่วน ให้ทหารผู้ออกไปทำสงครามส่วนหนึ่ง และให้บรรดาชุมนุมชนนี้อีกส่วนหนึ่ง 28 และจงซักส่วนหนึ่งจากทหารที่ออกไปทำสงครามเป็นของถวายแด่พระเยโฮวาห์ ห้าร้อยซัก

หนึ่ง ทั้งคนและวัว และลาและฝูงแพะแกะ 29 จึงเอาจากครึ่งส่วนของเขา มอบให้แก่เอเลอาซาร์ บุโรหิตเป็นเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์ 30 และจากครึ่งส่วนของคนอิสราเอลนั้น เจ้าจงนำห้าสิบชั๊กหนึ่งจากคน ฝูงวัว ฝูงลา และฝูงแพะแกะ และสัตว์ทั้งหมด มอบให้แก่คนเลวีผู้ดูแลพลับพลาของพระเยโฮวาห์"

พระเจ้าทรงสั่งโมเสสและเอเลอาซาร์ให้ทำการนับของริบทุกอย่างที่ได้จากการสงคราม มันจะต้องถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน นั่นคือ ส่วนหนึ่งสำหรับพวกทหารและอีกส่วนสำหรับคนที่เหลือแห่งชนชาตินั้น จากนั้น โมเสสและเอเลอาซาร์จะต้องเรียกเก็บเครื่องบรรณาการ (ภาษี) ซึ่งจะต้องนำถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเป็นการสำแดงความกตัญญู สำหรับพวกทหาร พวกเขาถูกเรียกเก็บในอัตราส่วนห้าร้อยชั๊กหนึ่งทั้งจากพวกหญิงพรหมจารีที่เหลืออยู่เพื่อเป็นคนรับใช้ และสัตว์ใช้งาน บรรณาการสองในสิบของร้อยละหนึ่งจากพวกทหารนี้จะถูกมอบให้แก่เอเลอาซาร์และถูกถวายเป็นเครื่องบูชาขี้นลงแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า เห็นได้ชัดว่าพวกหญิงพรหมจารีถูกถวายให้แก่พลับพลาเพื่อเป็นคนรับใช้สำหรับพวกบุโรหิต อย่างไรก็ตาม ของริบอีกครั้งที่เหลือซึ่งตกเป็นของชุมนุมชนทั้งหมด ห้าสิบชั๊กหนึ่งของมันจะต้องถูกถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกมันจะถูกยกให้แก่คนเลวีสำหรับใช้งานที่พลับพลา เห็นได้ชัดว่า พวกทหารที่ได้เสี่ยงชีวิตของตนในการสู้รบก็ได้รับส่วนแบ่งจากของริบเยอะกว่าไม่ใช่แค่ข้าวของที่ริบได้จริงเท่านั้น แต่ยังเสียบรรณาการให้กับพลับพลาในอัตราส่วนน้อยกว่าด้วย

กฉว 31:31-47 และโมเสสกับเอเลอาซาร์บุโรหิตได้กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส 32 บรรดาทรัพย์ที่ปล้นได้อันเหลือจากสิ่งที่ทหารริบมาได้ นั่นคือ แกะหกแสน เจ็ดหมื่นห้าพันตัว 33 วัวเจ็ดหมื่นสองพันตัว 34 ลาหกหมื่นหนึ่งพันตัว 35 และคน คือผู้หญิงที่ยังไม่เคยนอนร่วมกับชาย ทั้งหมดมีสามหมื่นสองพันคน 36 และในครึ่งส่วนได้ของคนที่ออกไปทำสงคราม มีแกะสามแสนสามหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยตัว 37 และส่วนแกะที่เป็นของพระเยโฮวาห์มีหกร้อยเจ็ดสิบห้าตัว 38 มีวัวสามหมื่นหกพันตัว วัวอันเป็นส่วนของพระเยโฮวาห์เจ็ดสิบสองตัว 39 มีลาสามหมื่นห้าร้อยตัว ซึ่งเป็นส่วนของพระเยโฮวาห์หกสิบเจ็ดตัว 40 ส่วนคนนั้นมีหนึ่งหมื่นหกพัน ซึ่งเป็นส่วนของพระเยโฮวาห์สามสิบสองคน 41 โมเสสได้มอบส่วนที่ชักมาซึ่งเป็นของถวายแด่พระเยโฮวาห์นั้นแก่เอเลอาซาร์บุโรหิตตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้กับโมเสส 42 จากครึ่งส่วนของคนอิสราเอลซึ่งโมเสสได้แบ่งมาจากส่วนที่ทหารไปทำสงครามได้มานั้น 43 (ครึ่งส่วนของชุมนุมชน คือ แกะสามแสนสามหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยตัว 44 วัวสามหมื่นหก

พันตัว 45 ลาสามหมื่นห้าร้อยตัว 46 และคนหนึ่งหมื่นหกพันคน) 47 จากครึ่งส่วนของคนอิสราเอลนั้นโมเสสได้อาส่วนห้าสิบชักหนึ่ง ทั้งคนและสัตว์ มอบให้แก่คนเลวีผู้ดูแลพลของพระเยโฮวาห์ ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้

การนับของริบที่ได้จากการสงครามคิดเป็นรายการต่างๆดังนี้ นั่นคือ แกะ 675,000 ตัว วัว 72,000 ตัว ลา 61,000 ตัว และหญิงที่ยังไม่เคยหลับนอนกับชาย 32,000 คน ครึ่งหนึ่งของของริบเหล่านี้ซึ่งเป็นส่วนแบ่งของพวกทหาร คือ แกะ 337,500 ตัว วัว 36,000 ตัว ลา 30,500 ตัว และผู้หญิง 16,000 คน จากสิ่งเหล่านี้ถูกถวายเป็นเครื่องบูชาขี้นลงแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า คือ แกะ 675 ตัว วัว 72 ตัว ลา 61 ตัว และผู้หญิง 32 คน อีกครึ่งที่ถูกแบ่งให้กับลูกหลานคนอิสราเอลประกอบด้วยแกะ 337,500 ตัว วัว 36,000 ตัว ลา 30,500 ตัว และผู้หญิง 16,000 คน จากของเหล่านี้ หนึ่งในห้าสิบ ทั้งจากพวกผู้หญิงและสัตว์ต่างๆถูกยกให้แก่คนเลวี

กตว 31:48-54 แล้วนายทหารผู้บังคับกองพันทั้งปวง คือนายพันนายร้อยได้เข้ามาใกล้โมเสส 49 และกล่าวแก่โมเสสว่า "คนใช้ของท่านได้ตรวจนับทหารผู้อยู่ได้บังคับบัญชาของข้าพเจ้าทั้งหลายแล้วไม่มีคนหายไปสักคนเดียว 50 และข้าพเจ้าทั้งหลายได้นำส่วนที่ถวายแด่พระเยโฮวาห์ ซึ่งต่างคนต่างได้มา คือ สิ่งที่ทำด้วยทองคำ มีกำไลขาและสร้อยคอ แหวนตรา ตุ่มหู และกำไล เพื่อทำการลบมลทินบาปของเราทั้งหลายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์" 51 โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตก็รับบรรดาสิ่งของที่ทำด้วยทองคำจากเขา 52 และทองคำทั้งสิ้นจากเครื่องถวายซึ่งเขาได้ถวายแด่พระเยโฮวาห์ จากนายพันและนายร้อย มีน้ำหนักหนึ่งหมื่นหกพันเจ็ดร้อยห้าสิบเชล 53 (ทหารเหล่านี้ต่างคนต่างได้เก็บข้าวของของข้าศึกมา) 54 โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตได้รับทองคำจากนายพันนายร้อย นำมาในพลับพลาแห่งชุมนุม เป็นที่ระลึกแก่คนอิสราเอลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

หลังจากนั้นพวกนายทหารได้มาพบ โมเสสและกล่าวว่าพวกเขาไม่ได้เสียนไปสักคนเดียวในการสู้รบ นั่นในตัวมันเองก็เป็นปาฏิหาริย์อย่างหนึ่งของพระเจ้าแล้ว พวกทหารจึงนำเครื่องบูชาด้วยใจสมัครจากท่ามกลางพวกเขาเองมาถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า นอกเหนือจากบรรณาการที่ถูกเรียกเก็บเพื่อเป็นการสำแดงความกตัญญู ของถวายของพวกเขาคือทองคำและเครื่องประดับต่างๆที่พวกเขาบริบมาได้คิดเป็น 16,750 เชล โมเสสและเอเลอาซาร์จึงเอาของถวายนั้นไปไว้ในพลับพลาเพื่อเป็นที่ระลึกว่าพระเจ้าได้ประทานชัยชนะอันยิ่งใหญ่ขนาดนั้นแก่พวกเขา

ภาพรวมของกัณฑ์การวิถีสื่อ 32: หัวบทสุดท้ายของหนังสือกัณฑ์การวิถีสื่อนำเสนอการเตรียมการตอนท้ายๆก่อนการเข้าไปพิชิตแผ่นดินนั้น มีบันทึกไว้ในบทนี้เกี่ยวกับเรื่องของตระกูลรูเบนและกาตและการที่พวกเขาเลือกแผ่นดินต่างๆที่อยู่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) ตระกูลรูเบนและกาตขอมรดกทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนในข้อ 1-5; (2) โมเสสเตือนคนรูเบนและคนกาตเกี่ยวกับเรื่องนั้นในข้อ 6-15; (3) ตระกูลรูเบนและกาตอธิบายเจตนาของพวกเขาในข้อ 16-27 และ (4) สองตระกูลนี้รับแผ่นดินที่อยู่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนเป็นกรรมสิทธิ์ในข้อ 28-42

กตว 32:1-5 คนรูเบนและคนกาตมีฝูงวัวเป็นอันมาก เขาได้เห็นแผ่นดินยาเซอร์และแผ่นดินกิเลอาด ดูเถิด ที่นั่นเป็นที่เหมาะแก่ฝูงสัตว์ 2 ดังนั้นคนกาตและคนรูเบนจึงมาหาโมเสสและเอลาซาร์ปุโรหิตและประมุขของชุมนุมชนกล่าวว่า 3 "อาทาโรท ดีโบน ยาเซอร์ นิมราห์ เฮชโบน เอลาเอลห์ เสบาม เนโบ และเบโอน 4 เป็นแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงทำลายต่อหน้าคนอิสราเอล เป็นแผ่นดินเหมาะแก่ฝูงสัตว์ และข้าพเจ้าทั้งหลายคนใช้ของท่านมีฝูงวัว" 5 และเขาทั้งหลายกล่าวว่า "ถ้าข้าพเจ้าทั้งหลายได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน ขอมอบแผ่นดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์แก่คนใช้ของท่าน ขออย่าพาทข้าพเจ้าทั้งหลายข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปเลย"

เมื่อชนชาติอิสราเอลที่มารวมตัวกันตั้งค่ายพักอยู่ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ตระกูลรูเบนและกาตก็สังเกตเห็นฝูงชนบทและความเหมาะสมของมันสำหรับฝูงสัตว์ พวกผู้นำของพวกเขาจึงเข้าไปหาโมเสสและขอแผ่นดินนั้นสำหรับเป็นกรรมสิทธิ์ของตระกูลของพวกเขา

กตว 32:6-15 แต่โมเสสพูดกับคนกาตและคนรูเบนว่า "ควรให้พี่น้องของท่านไปทำสงคราม ฝ่ายพวกท่านจะยับยั้งอยู่ที่นั่นอย่างนั้นหรือ 7 ทำไมท่านทั้งหลายกระทำให้จิตใจของคนอิสราเอลที่ถอยที่จะยกข้ามไปยังแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงประทานแก่เขา 8 บิดาของท่านทั้งหลายได้กระทำเช่นนี้ เมื่อเราใช้เขาไปจากลาเดซบารเนียให้สอดแนมดูแผ่นดินนั้น 9 เมื่อเขาขึ้นไปยังหุบเขาเอชโคลล์ และได้เห็นแผ่นดินนั้นแล้ว เขาก็กระทำให้จิตใจคนอิสราเอลที่ถอยที่จะยกเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงประทานแก่เขา 10 ในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกริ้วเขาหนัก พระองค์ทรงตั้งสัตย์ปฏิญาณไว้ว่า 11 'แน่ทีเดียวที่ทุกคนซึ่งยกออกจากอียิปต์อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป จะมีได้เห็นแผ่นดินซึ่งเราได้ตั้งสัตย์ปฏิญาณที่จะมอบให้อับราฮัม อิสอัค และ

ยาโคบ เพราะเขาทั้งหลายมิได้ตามเราด้วยใจจริง 12 เว้นแต่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์คนเคนัส และโยชูวาบุตรชายนูน เพราะว่าเขาทั้งสองตามพระเยโฮวาห์ด้วยใจจริง' 13 และความกริ้ว โกรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล พระองค์จึงทรงให้เขาเร่ร่อนอยู่ในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี จนชั่วอายุที่กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ถูกผลาญไปหมดสิ้น 14 และดูเถิด ท่านได้เติบโตขึ้นมาแทนบิดาของท่าน เป็นเชื้อสายคนบาปที่จะทวิพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ต่ออิสราเอลให้มากยิ่งขึ้น 15 เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายหนีจากการตามพระองค์ พระองค์จะทรงทอดทิ้งเขาทั้งหลายในถิ่นทุรกันดารอีก และท่านทั้งหลายจะทำลายชนชาติทั้งหมดนี้เสีย”

โมเสสเกิดสงสัยและแสดงการสรวนท่าทีเกี่ยวกับความคิดดังกล่าว “ควรให้พี่น้องของท่านไปทำสงคราม ฝ่ายพวกท่านจะยับยั้งอยู่ที่นี้อย่างนั้นหรือ” นอกจากนี้ โมเสสเกรงว่าในการทำเช่นนั้นพวกเขาจะทำให้ “จิตใจของคนอิสราเอลที่ถอย” จนไม่เข้าไปในแผ่นดินนั้นที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้กับพวกเขาแล้ว เขาเล่าย้อนเรื่องที่เพิ่งเกิดไปไม่นานที่พวกผู้สอดแนมสิบคนได้ทำให้คนที่เหลือของชนชาตินั้นท้อใจจนไม่ทำตามที่พระเจ้าได้ทรงสั่งให้พวกเขากระทำ เขายังเตือนพวกเขาเรื่องการทำให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระพิโรธยิ่งกว่าเดิมด้วย

กฉว 32:16-19 แล้วเขาทั้งหลายเข้ามาใกล้ท่านกล่าวว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายจะสร้างคอกสำหรับฝูงแพะแกะที่นี่ และสร้างเมืองสำหรับลูกเด็กเล็กๆทั้งหลาย 17 แต่เราทั้งหลายจะถืออาวุธพร้อมที่จะไปข้างหน้าคนอิสราเอล จนกว่าเราทั้งหลายจะนำเขาไปถึงที่ของเขา เด็กเล็กของเราจะได้อยู่ในเมืองที่มีกำแพงล้อมรอบเพราะกลัวชาวแผ่นดินนี้ 18 เราทั้งหลายจะไม่ยอมกลับบ้านจนกว่าคนอิสราเอลจะได้รับมรดกของเขาทุกคน 19 เพราะเราจะมีได้รับมรดกกับเขาซึ่งอยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นและนอกออกไป เพราะว่ามีมรดกที่ตกทอดมาถึงเราอยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างตะวันออกนี้"

พวกผู้นำของรูเบนและกาตสัญญาากับโมเสสว่าพวกเขาจะสร้างเฉพะคอกที่จำเป็นให้แก่ฝูงสัตว์ของตนและทำที่พักชั่วคราวให้แก่ครอบครัวของตนเท่านั้น จากนั้นพวกเขาจะร่วมไปกับคนที่เหลือของชนชาตินั้นเพื่อพิชิตแผ่นดินนั้น

กฉว 32:20-24 โมเสสจึงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "ถ้าท่านทั้งหลายจะกระทำเช่นนั้นคือหยิบอาวุธขึ้นเข้าสู่สงครามต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 21 และคนของท่านที่ถืออาวุธทุกคนจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ จนกว่าพระองค์จะทรงขับไล่ศัตรูให้พ้น

พระองค์ 22 และแผ่นดินนั้นจะพ่ายแพ้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์แล้ว ภายหลังท่านจึงจะกลับ และพ้นจากพันธะที่มีต่อพระเยโฮวาห์และอิสราเอล และแผ่นดินนี้จะตกเป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 23 แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กระทำเช่นนี้ ดุเถิด ท่านทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ จงรู้แน่เถิดว่า บาปของท่านก็จะตามทัน 24 จงสร้างเมืองสำหรับเด็กเล็กๆทั้งหลายของท่าน และสร้างคอกสำหรับแพะแกะของท่าน และกระทำตามคำที่ออกจากปากของท่าน"

โมเสสจึงยอมตามคำขอของพวกเขา อย่างไรก็ตาม เขาเตือนพวกเขาอย่างจริงจังว่า “แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กระทำเช่นนี้ ดุเถิด ท่านทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ จงรู้แน่เถิดว่า บาปของท่านก็จะตามทัน” ในการทำเช่นนั้น พระเจ้าทรงออกหลักการหนึ่งซึ่งเป็นจริงจนถึงทุกวันนี้ นั่นคือ ความบาปจะตามทัน โมเสสจึงอนุญาตให้พวกเขาสร้างที่พักชั่วคราวตามที่ขอ

กฉว 32:25-32 และคนกาดกับคนรูเบนกล่าวแก่โมเสสว่า “คนใช้ของท่านจะกระทำดังที่เจ้านายของข้าพเจ้าบัญชา 26 เด็กเล็กๆทั้งหลาย ภรรยาทั้งหลาย ผัวสัตว์และสัตว์ใช้ทั้งหมดของเรา จะอยู่ที่นี้ในเมืองกิเลอาด 27 แต่คนใช้ของท่านทุกคนผู้มีอาวุธทำสงครามจะเข้าไปเพื่อสู้รบต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังที่เจ้านายของข้าพเจ้าสั่ง” 28 เกี่ยวกับเรื่องนี้ทั้งหลายนี้โมเสสจึงออกคำสั่งแก่เอลาซาร์ปุโรหิตและแกโยชูวาบุตรชายนูน และแก่หัวหน้าตระกูลของคนอิสราเอล 29 และโมเสสกล่าวแก่เขาว่า “ถ้าคนกาดและคนรูเบน ทุกคนผู้มีอาวุธที่จะทำสงครามต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ จะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปพร้อมกับท่านทั้งหลาย และแผ่นดินนั้นจะพ่ายแพ้ต่อหน้าท่านแล้ว ท่านจงมอบแผ่นดินกิเลอาดให้เป็นกรรมสิทธิ์แก่เขา 30 แต่ถ้าเขาไม่ถืออาวุธข้ามไปกับท่าน เขาจะต้องได้ส่วนแผ่นดินคานาอันร่วมกับท่านเป็นกรรมสิทธิ์” 31 คนกาดกับคนรูเบนตอบว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสกับคนใช้ของท่านอย่างไร เราทั้งหลายจะกระทำอย่างนั้น 32 เราจะถืออาวุธข้ามไปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์สู่แผ่นดินคานาอัน และที่ดินมรดกของเรานั้นจะคงอยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้”

พวกผู้นำของตระกูลรูเบนและกาดจึงยืนยันข้อตกลงนี้ โมเสสสั่งเอลาซาร์ให้เป็นพยานรับรองถ้อยคำของพวกเขา หากพวกเขาผิดข้อตกลง พวกเขาก็จะไม่ได้รับอนุญาตให้ได้ดินแดนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน

กวด 32:33-42 โมเสสได้มอบดินแดนเหล่านี้แก่คนกาต และแก่คนรูเบน และแก่
ครึ่งหนึ่งของตระกูลมนัสเสห์บุตรชายโยเซฟ คืออาณาจักรของสิโหนกษัตริย์แห่งคนอาโมไรต์
และอาณาจักรของโอกกษัตริย์แห่งบาชาน ทั้งแผ่นดินและหัวเมืองตลอดพรหมแดน คือหัวเมือง
ใหญ่ในแผ่นดินนี้ตลอดประเทศ 34 และคนกาตก็สร้างเมืองดีโบน อาทาโรท อาโรเออร์ 35 อัท
โรท โซฟาน ยาเซอร์ โยกเบฮาห์ 36 เบชนิมราห์ และเบชฮาราน ให้เป็นเมืองมีกำแพงล้อมรอบ
และสร้างคอกให้แกะ 37 และคนรูเบนก็สร้างเมืองเฮโบน เอเลอาเลห์ คีริยาธาอิม 38 เนโบ และ
บาอัลเมโอน (ชื่อเหล่านี้ต้องเปลี่ยนใหม่) และสิบมาห์ และตั้งชื่อใหม่ให้แก่เมืองที่เขาสร้างขึ้น
นั้น 39 และคนมรกีร์บุตรชายมนัสเสห์เข้าไปยึดเมืองกิเลอาด และจับไปพวกอาโมไรต์ซึ่งอยู่ใน
เมืองนั้น 40 และโมเสสยกกิเลอาดให้แก่มาคีร์บุตรชายมนัสเสห์และเขาก็เข้าตั้งอยู่ในเมืองนั้น 41
และยาอีร์บุตรชายมนัสเสห์ยกไปยึดเมืองเล็กๆของเขาเหล่านั้น และเรียกชื่อว่าฮาโวทยาอีร์ 42
และโนบาห์ไปยึดคณาตและชนบทของเมืองนี้ และเรียกว่าเมืองโนบาห์ตามชื่อของเขา

โมเสสจึงยกดินแดนเหล่านี้ให้แก่ตระกูลกาตและรูเบน คือ อาณาจักรเดิมของสิโหน
กษัตริย์ของคนอาโมไรต์ โอกกษัตริย์แห่งบาชาน และเมืองทั้งสิ้นที่เป็นของกษัตริย์เหล่านี้
นอกจากนี้ โมเสสอนุญาตให้ครึ่งหนึ่งของตระกูลมนัสเสห์ได้เขตแดนของเมืองกิเลอาดเป็น
กรรมสิทธิ์ด้วย

*ภาพรวมของกัณดารวิถี 33: บทนี้กล่าวถึงสองเรื่อง นั่นคือ (1) การตั้งค่ายพักของคน
อิสราเอลตลอดสี่สิบปีแห่งการพเนจรของพวกเขาในข้อ 1-49 และ (2) คำสั่งให้ทำลายคนคานา
อันในข้อ 50-56*

กวด 33:1-49 ต่อไปนี้เป็นเรื่องระยะทางเดินของคนอิสราเอล เมื่อเขาออกเดิน
จากแผ่นดินอียิปต์เป็นหมวดหมู่ภายใต้การนำของโมเสสและอาโรน 2 โมเสสได้จัดสถานที่ที่เขา
ออกเดินทีละระยะๆตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ ต่อไปนี้เป็นระยะตามสถานที่ที่เขาออกเดิน
3 เขาทั้งหลายพากันเดินจากรามเสสในเดือนต้น ในวันที่สิบห้าของเดือนต้นนั้น ถัดวันปีศาจไป
วันหนึ่งคนอิสราเอลก็ออกเดินด้วยชูมือแห่งชัยชนะท่ามกลางสายตาของชาวอียิปต์ทั้งสิ้น 4
ขณะนั้นชาวอียิปต์กำลังฝังศพลูกหัวปีทั้งหลายของตน เป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงประหารชีวิต
ท่ามกลางพวกเขา พระเยโฮวาห์ทรงลงโทษพระทั้งหลายของเขาด้วย 5 ดังนั้นคนอิสราเอลจึงยก

เดินจากรามเสส และตั้งค่ายที่สุคคท 6 และเขาทั้งหลายยกเดินจากสุคคท และตั้งค่ายที่เอซามซึ่งอยู่ชายถิ่นทุรกันดาร 7 และเขาทั้งหลายยกเดินจากเอซาม หันกลับไปยังปีหะหิโรท ซึ่งอยู่ตรงหน้าบาอัลเซโฟน และเขาตั้งค่ายที่หน้าเมืองมิกดล 8 และเขาทั้งหลายยกเดินจากหน้าปีหะหิโรท ข้ามกลางทะเลเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร และเขาทั้งหลายเดินในถิ่นทุรกันดารเอซามระยะทางสามวัน และมาตั้งค่ายที่มาราห์ 9 และเขายกเดินจากมาราห์มาถึงเอลิม ที่เอลิมมีน้ำพุสิบสองแห่งและต้นอินทผลัมเจ็ดสิบต้น และเขาตั้งค่ายที่นั่น 10 เขายกเดินจากเอลิมมาตั้งค่ายที่ทะเลแดง 11 และเขายกเดินจากทะเลแดงมาตั้งค่ายอยู่ในถิ่นทุรกันดารสิน 12 และเขายกเดินจากถิ่นทุรกันดารสินมาตั้งค่ายที่โดฟคาห์ 13 และเขายกเดินจากโดฟคาห์และตั้งค่ายที่อาลูซ 14 และเขายกเดินจากอาลูซและตั้งค่ายที่เรฟีติม ที่นั่นไม่มีน้ำให้ประชาชนดื่ม 15 และเขายกเดินจากเรฟีติมและตั้งค่ายในถิ่นทุรกันดารชีนาย 16 และเขายกเดินจากถิ่นทุรกันดารชีนายมาตั้งค่ายที่ขิบโรทหัทธาอวาวาห์ 17 และเขาออกเดินจากขิบโรทหัทธาอวาวาห์มาตั้งค่ายที่ฮาเซโรท 18 และเขายกเดินจากฮาเซโรท และตั้งค่ายที่ริทมาห์ 19 และเขายกเดินจากริทมาห์ และตั้งค่ายที่ริมโมนเปเรศ 20 และเขายกเดินจากริมโมนเปเรศ และตั้งค่ายที่ลิบนาห์ 21 และเขายกเดินจากลิบนาห์ และตั้งค่ายที่ริสสาห์ 22 และเขายกเดินจากริสสาห์ และตั้งค่ายที่เคเฮลาซาห์ 23 และเขายกเดินจากเคเฮลาซาห์และตั้งค่ายที่ภูเขาเซเฟอร์ 24 และเขายกเดินจากภูเขาเซเฟอร์ และตั้งค่ายที่ฮาราดาห์ 25 และเขายกเดินจากฮาราดาห์ และตั้งค่ายที่มักเฮโลท 26 และเขายกเดินจากมักเฮโลทและตั้งค่ายที่ทาหัท 27 และเขายกเดินจากทาหัท และตั้งค่ายที่เทราห์ 28 และเขายกเดินจากเทราห์ และตั้งค่ายที่มิทคาห์ 29 และเขายกเดินจากมิทคาห์และตั้งค่ายที่ฮัซโมเนาห์ 30 และเขายกเดินจากฮัซโมเนาห์ และตั้งค่ายที่โมเสโรท 31 และเขายกเดินจากโมเสโรท และตั้งค่ายที่เบเนยาอะคัน 32 และเขายกเดินจากเบเนยาอะคันและตั้งค่ายที่โฮร์ฮักกิดกาด 33 และเขายกเดินจากโฮร์ฮักกิดกาด และตั้งค่ายที่โยทบาธาห์ 34 และเขายกเดินจากโยทบาธาห์ และตั้งค่ายที่อับโรนาห์ 35 และเขายกเดินจากอับโรนาห์ และตั้งค่ายที่เอซีโอนเกเบอร์ 36 และเขายกเดินจากเอซีโอนเกเบอร์ และตั้งค่ายในถิ่นทุรกันดารสิน คือคาเดช 37 และยกเดินจากคาเดชและตั้งค่ายที่ภูเขาโฮร์ ริมแผ่นดินเอโดม 38 และอาโรนปุโรหิตได้ขึ้นบนภูเขาโฮร์ตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์และสิ้นชีวิตที่นั่น ในวันที่หนึ่งเดือนที่ห้าปีที่สี่สิบนับตั้งแต่วันที่คนอิสราเอลยกออกจากประเทศอียิปต์ 39 เมื่ออาโรนสิ้นชีวิตที่ภูเขาโฮร์นั้น มีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบสามปี 40 และกษัตริย์เมืองอาราด ชาวคานาอัน ผู้ที่อยู่ทางภาคใต้ในแผ่นดินคานาอัน ได้ยินข่าวว่าคนอิสราเอลยกมา 41 และเขายกเดินจากภูเขาโฮร์และตั้งค่าย

ที่อัลโมนาห์ 42 และเขายกเดินจากอัลโมนาห์ และตั้งค่ายที่บูโนน 43 และเขายกเดินจากบูโนน และตั้งค่ายที่โอโบท 44 และเขายกเดินจากโอโบท มาตั้งค่ายที่อียาบาอิม ในดินแดนโมอับ 45 และเขาออกเดินจากอียิม และตั้งค่ายที่ตีบอนกาด 46 และเขายกเดินจากตีบอนกาด และตั้งค่ายที่อัลโมนดิบลาคาอิม 47 และเขายกเดินจากอัลโมนดิบลาคาอิม และตั้งค่ายในภูเขอาบาอิมหน้าเนโบ 48 และเขายกเดินจากภูเขอาบาอิม และตั้งค่าย ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค 49 เขาตั้งค่ายอยู่ริมแม่น้ำจอร์แดนตั้งแต่เบชเยซิโมท ไกลไปจนถึงอาเบลชิติม ณ ที่ราบโมอับ

บทนี้บันทึกการเดินทางของชนชาติอิสราเอลตั้งแต่ตอนที่พวกเขาออกมาจากอียิปต์ในวันปีสกาแรกจนถึงการมาถึงของพวกเขาในที่ราบโมอับซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนตรงข้ามกับเมืองเยรีโค มีกล่าวไว้ในข้อ 39 ว่าอาโรนอายุ 123 ปีตอนที่เขาสิ้นชีวิตบนภูเขาโฮร์ การเดินทางตลอดทั้งสี่สิบปีของพวกเขาจึงถูกบันทึกไว้ตามแต่ละสถานที่ตามที่พระเจ้าทรงนำพวกเขาที่ละก้าวตลอดทาง

กตว 33:50-53 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสส ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดน ใกล้เมืองเยรีโคว่า 51 "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน 52 เจ้าจงขับไล่ชาวเมืองนั้นออกเสียทั้งหมดให้พ้นหน้าเจ้า และทำลายศิลารูปแกะสลักของเขาเสียให้สิ้น และทำลายรูปเคารพที่หล่อของเขาเสียให้สิ้น และทำลายบรรดาปูชนียสถานสูงของเขาเสีย 53 และเจ้าจงขับชาวแผ่นดินนั้นออก และเข้าไปตั้งอยู่ในนั้น เพราะเราได้ให้แผ่นดินนั้นให้เจ้าถือกรรมสิทธิ์

พระเจ้าตรัสสั่งผ่านทางโมเสสว่าเมื่อเข้าไปในแผ่นดินนั้นแล้ว คนอิสราเอลจะต้องขับไล่ชาวแผ่นดินนั้นออกไปให้หมดและทำลายรูปภาพและรูปเคารพของคนเหล่านั้นพร้อมกับทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับสิ่งเหล่านี้

กตว 33:54 เจ้าทั้งหลายจงจับสลากมรดกที่ดินนั้นตามครอบครัวของเจ้า ครอบครัวที่ใหญ่เจ้าจงให้มรดกส่วนใหญ่ ครอบครัวที่ย่อมเจ้าจงให้มรดกส่วนน้อย ดินผืนใดที่สลากตกแก่คนใด ก็เป็นของคนนั้น เจ้าจงรับมรดกตามตระกูลของบรรพบุรุษของเจ้า คนอิสราเอลจะต้องแบ่งแผ่นดินนั้นออกเป็นส่วนๆท่ามกลางตระกูลและครอบครัวของพวกเขา

ครอบครัวที่มีขนาดใหญ่กว่าก็ได้รับที่ดินขนาดใหญ่กว่าขณะที่ครอบครัวที่มีขนาดเล็กกว่าก็ได้
รับส่วนแบ่งเล็กกว่า การจัดสรรที่ดินจะต้องใช้วิธีจับสลาก

กตว 33:55-56 แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายมิได้ขับไล่ชาวเมืองนั้นออกเสียให้พ้นหน้าเจ้า
ต่อมาผู้ที่เจ้าให้เหลืออยู่นั้นก็จะเป็นอย่างเสี้ยนในนัยน์ตาของเจ้า และเป็นอย่างหนามอยู่ที่ซี่ข้าง
ของเจ้า และเขาทั้งหลายจะรบกวนเจ้าในแผ่นดินที่เจ้าเข้าอาศัยอยู่นั้น 56 และต่อมาเราจะกระทำ
แก่เจ้าทั้งหลายดังที่เราคิดจะกระทำแก่เขาทั้งหลายนั้น"

แม้กระนั้น พระเจ้าก็ตรัสเตือนคนอิสราเอลอย่างจริงจังว่าหากพวกเขาไม่ยอมขับไล่ชาว
แผ่นดินนั้นออกไป พวกที่เหลืออยู่ก็จะกลายเป็น “เสี้ยนในนัยน์ตาของเจ้า และเป็นอย่างหนาม
อยู่ที่ซี่ข้างของเจ้า และเขาทั้งหลายจะรบกวนเจ้าในแผ่นดินที่เจ้าเข้าอาศัยอยู่นั้น” พระเจ้าทรง
เตือนอีกว่า “และต่อมาเราจะกระทำแก่เจ้าทั้งหลายดังที่เราคิดจะกระทำแก่เขาทั้งหลายนั้น”

*ภาพรวมของกัณดารวิถี 34: มีการให้คำสั่งเกี่ยวกับการเตรียมตัวสำหรับการเข้าไปใน
แผ่นดินนั้น บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) เขตแดนของแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ถูกบรรยายไว้ในข้อ
1-15 และ (2) คนเหล่านั้นที่ถูกแต่งตั้งให้แบ่งแผ่นดินนั้นออกเป็นส่วนๆถูกกล่าวถึงในข้อ 16-29*

กตว 34:1-15 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 “จงบัญชาคนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้า
เข้าไปในแผ่นดินคานาอัน (อันเป็นแผ่นดินที่เราให้แก่เจ้าเป็นมรดก คือแผ่นดินคานาอันตามเขต
พรมแดนทั้งหมด) นั้น 3 เขตด้านใต้ของเจ้านับจากถิ่นทุรกันดารคินตามด้านเอโดม และ
อาณาเขตด้านใต้ของเจ้านับจากปลายทะเลเกลือทางด้านตะวันออก 4 และอาณาเขตของเจ้า
จะเลี้ยวไปทางใต้เนินสูงอาครับบิม ข้ามไปยังสิน ไปสุดลงที่ด้านใต้คาเดชบารเนีย เรื่อยไปถึงฮา
ซารัดดาร์ผ่านเรื่อยไปถึงอัสโมน 5 และอาณาเขตจะเลี้ยวจากอัสโมนถึงแม่น้ำอียิปต์ไปสิ้นสุดลง
ที่ทะเล 6 อาณาเขตตะวันตกเจ้าจะได้ทะเลใหญ่และฝั่งทะเลนั้น นี้จะเป็นเขตด้านตะวันตกของ
เจ้า 7 ต่อไปนี้เป็นอาณาเขตด้านเหนือของเจ้า คือจากทะเลใหญ่เจ้าจงทำเครื่องหมายเรื่อยไปถึงภู
เขาโฮร์ 8 จากภูเขาโฮร์เจ้าจงทำเครื่องหมายเรื่อยไปจนถึงทางเข้าเมืองฮามัท และปลายสุดของ
อาณาเขตด้านนี้คือเศดัด 9 แล้วอาณาเขตจะย่นไปถึงคีโฟรน ไปสิ้นสุดที่ฮาซาเรนัน นี้เป็น
อาณาเขตด้านเหนือของเจ้า 10 เจ้าจงทำเครื่องหมายอาณาเขตด้านตะวันออกของเจ้าจากฮาซา
เรนันถึงเซฟาม 11 และอาณาเขตจะลงมาจากเซฟามถึงริบลาค์ข้างตะวันออกของเมืองอาอิน

และอาณาเขตจะลงมาถึงไหล่ทะเลकिनเนรททางด้านตะวันออก 12 และอาณาเขตจะลงมาถึงแม่น้ำจอร์แดนสุดลงที่ทะเลเกลือ นี่เป็นแผ่นดินของเจ้าตามอาณาเขตโดยรอบ” 13 โมเสสบัญชาคนอิสราเอลกล่าวว่า “นี่เป็นแผ่นดินที่เจ้าทั้งหลายจะได้จับสลากรับเป็นมรดก ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาว่า ให้ยกให้แก่ทั้งเก้าตระกูลกับอีกครึ่งตระกูล 14 เพราะว่าตระกูลคนรูเบนตามเรือนบรรพบุรุษ และตระกูลคนกาตตามเรือนบรรพบุรุษได้รับมรดกของเขาแล้ว คนครึ่งตระกูลมนัสเสห์ก็ได้รับมรดกของเขาแล้วด้วย 15 ทั้งสองตระกูลและครึ่งตระกูลนั้นได้รับมรดกของเขากันที่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ใกล้เมืองเยรีโคด้านตะวันออก ทางดวงอาทิตย์ขึ้น”

ครั้งแรกของบทที่ 34 ของหนังสือกันดารวิถึกล่าวถึงการทำหน้าที่พระเจ้าทรงกำหนดเขตแดนของแผ่นดินนั้นสำหรับการพิชิตที่จะมีขึ้น เขตแดนด้านใต้ของอิสราเอลจะต้องนับจากคาเดชบารเนีย (ถิ่นทุรกันดารสิน) ไปจนถึงทะเลตายและเรื่อยไปถึงทะเลเมดิเตอร์เรเนียนซึ่งกลายเป็นเขตแดนด้านตะวันตกของพวกเขา เขตแดนด้านเหนือของพวกเขาจะยื่นตลอดแนวของประเทศเลบานอนในปัจจุบัน ไปจนถึงประเทศซีเรียในปัจจุบัน จากนั้นเขตแดนนี้จะต่อลงมาทางใต้และกลายเป็นเขตแดนด้านตะวันออก มันโอบล้อมเมืองกิเลอาดและพื้นที่อื่นๆที่อยู่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน แผ่นดินที่พระเจ้าประทานให้แก่คนอิสราเอลในตอนนั้นก็มีความพอๆกับเขตแดนในปัจจุบันของพวกเขา ยกเว้นการทำพวกเขาก็ครอบครองดินแดนที่อยู่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนด้วยซึ่งอยู่ในรัฐจอร์แดนปัจจุบัน

กตว 34:16-29 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 17 “ต่อไปนี้เป็นชื่อบุคคลที่จะแบ่งดินแดนแก่เจ้าทั้งหลาย คือเอลาซาร์ปุโรหิต และโยชูวาบุตรชายนูน 18 ท่านจงนำประมุขของคนทุกตระกูลไป แบ่งดินแดนเพื่อเป็นมรดก 19 ต่อไปนี้เป็นชื่อของประมุขเหล่านั้น คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ จากตระกูลยูดาห์ 20 เชมูเอลบุตรชายอัมมีสูด จากตระกูลคนสิเมโอน 21 เอลีคาตบุตรชายคิสโลน จากตระกูลเบนยามิน 22 จากตระกูลคนดานมีประมุขคนหนึ่ง ชื่อบุคคีบุตรชายโยกลี 23 จากลูกหลานของโยเซฟ จากตระกูลคนมนัสเสห์ มีประมุขชื่อฮันนี่เอลบุตรชายเอโฟด 24 และจากตระกูลคนเอฟราอิมมีประมุขคนหนึ่งชื่อเคมูเอลบุตรชายชิฟทาน 25 จากตระกูลคนเศบูลุนมีประมุขคนหนึ่งชื่อเอลีซาฟานบุตรชายปารนาค 26 จากตระกูลคนอิสสาการ์ มีประมุขคนหนึ่งชื่อปัลทีเอลบุตรชายอัชซาน 27 และจากตระกูลคนอาเซอร์มีประมุขคนหนึ่งชื่ออาหิสูดบุตรชายเชโลมี 28 จากตระกูลคนนัฟทาลีมีประมุขคนหนึ่งชื่อเปคาเอลบุตรชายอัมมีสูด”

29 บุคคลเหล่านี้เป็นคนที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้แบ่งมรดกให้คนอิสราเอลในแผ่นดินคานาอัน

พระเจ้าทรงมีคำสั่งเพิ่มเติมแก่พวกผู้นำของชนชาตินั้นหลังจากเข้าไปในแผ่นดินนั้นแล้ว ผู้นำหลักสองคนของชนชาตินั้นจะต้องเป็นเอเลอาซาร์ในฐานะปุโรหิตและโยชูวาบุตรชายของนูน นอกจากนี้ ประมุขคนหนึ่งจะต้องถูกแต่งตั้งจากแต่ละตระกูลสำหรับการพิชิตดินแดนนั้น ที่โดดเด่นก็คือ กาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ถูกแต่งตั้งให้เป็นประมุขของตระกูลยูดาห์

ภาพรวมของกัณดารวิถี 35: เมืองต่างๆสำหรับคนเลวีและเมืองสิทธิ์ต่างๆถูกกำหนดไว้ในบทนี้ บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) เมืองต่างๆของคนเลวีในข้อ 1-8; (2) เมืองสิทธิ์ต่างๆที่ถูกกำหนดไว้ในข้อ 9-15 และ (3) กฎหมายแพ่งเกี่ยวกับการฆาตกรรมในข้อ 16-34

กฉว 35:1-8 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสส ณ ที่ราบโมอับ ริมน้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโคว่า 2 "จงบัญชาคนอิสราเอลให้แยกเมืองให้คนเลวีได้อาศัยอยู่จากมรดกที่เขาได้รับนั้นบ้าง และยกทุ่งหญ้ารอบๆเมืองนั้นให้คนเลวีด้วย 3 ให้เมืองนั้นเป็นของเขาเพื่อจะได้อาศัยอยู่ให้ทุ่งหญ้าเพื่อฝูงสัตว์และทรัพย์สินของและสัตว์ทั้งสิ้นของเขา 4 ทุ่งหญ้าของเมืองที่แยกให้แก่นคนเลวินั้นให้มีเขตจากกำแพงเมืองและห่างออกไปหนึ่งพันศอกโดยรอบ 5 และเจ้าจงวัดภายนอกเมืองสองพันศอกเป็นด้านตะวันออก สองพันศอกเป็นด้านใต้ สองพันศอกเป็นด้านตะวันตก สองพันศอกเป็นด้านเหนือ ให้ตัวเมืองอยู่กลาง นี่เป็นทุ่งหญ้าประจำเมืองเหล่านั้น 6 เมืองซึ่งเจ้าจะยกให้แก่นคนเลวี คือ เมืองสิทธิ์หกเมือง ซึ่งเจ้าจะอนุญาตให้คนมาคนหนีไปอยู่ และเจ้าจงเพิ่มให้เขาอีกสี่สิบสองเมือง 7 เมืองทั้งหมดที่แยกให้คนเลวีเป็นสี่สิบแปดหัวเมือง มีทุ่งหญ้าตามเมืองด้วย 8 และหัวเมืองที่เจ้าจะให้เขาจากกรรมสิทธิ์ของคนอิสราเอลนั้น จากตระกูลใหญ่เจ้าก็เอาเมืองมากหน่อย จากตระกูลย่อยเจ้าก็เอาเมืองน้อยหน่อย ทุกตระกูลตามส่วนของมรดกซึ่งเขาได้รับ ให้ยกให้แก่นคนเลวี"

เมื่อได้เข้าไปและพิชิตแผ่นดินที่ทรงสัญญาแล้ว พระเจ้าก็ตรัสสั่งผ่านทางโมเสสว่า แต่ละตระกูลจะต้องจัดหาเมืองต่างๆเพื่อเป็นที่อาศัยของคนเลวี พวกเขาจะต้องจัดหาที่ดินรอบๆแต่ละเมืองไว้เป็น 'ทุ่งหญ้า' นั่นคือ ทุ่งหญ้าสำหรับเป็นอาหารของบรรดาฝูงสัตว์ของพวกเขา 'ทุ่งหญ้า' นี้จะต้องมีเขตยื่นออกไปจากเมืองหนึ่งพันศอก (1,500 ฟุต) รัศมีโดยรวม 2,000 ศอกจะ

ต้องยื่นออกไปจากเมืองเหล่านี้ (3,000 ฟุต) บางคนคิดว่าระยะห่างที่เพิ่มเข้ามานี้มีไว้สำหรับสวนผัก สวนผลไม้ และสวนองุ่นที่คนเลวีอาจปลูก

เมืองทั้งหมด 48 เมืองและทุ่งหญ้าที่ติดกับมันจึงต้องถูกยกให้แก่คนเลวี จากเมืองเหล่านี้หกเมืองถูกกำหนดให้เป็นเมืองลี้ภัยซึ่งเป็นที่ๆคนเหล่านั้นที่มีความผิดโทษฐานฆ่าคนตายสามารถหนีไปลี้ภัยได้ การยกเมืองเหล่านี้ให้แก่คนเลวีจะต้องเป็นตามสัดส่วนของขนาดของตระกูลเหล่านั้น ตระกูลที่ใหญ่กว่าจะต้องให้เมืองเยอะกว่า ตระกูลที่เล็กกว่าก็ให้น้อยกว่า

กฉว 35:9-15 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 10 “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายข้ามแม่น้ำจอร์แดน เข้าในแผ่นดินคานาอัน 11 เจ้าจงเลือกเมืองให้เป็นเมืองลี้ภัยสำหรับเจ้า เพื่อคนที่ได้ฆ่าคนด้วยมิได้เจตนาจะหลบหนีไปอยู่ที่นั่นก็ได้ 12 ให้เมืองเหล่านั้นเป็นเมืองลี้ภัยจากผู้ที่อาฆาต เพื่อมิให้คนฆ่าคนจะต้องตายก่อนที่จะเขายืนต่อหน้าชุมนุมชนเพื่อรับการพิพากษา 13 และเมืองที่เจ้ายกไว้วันนี้ให้เป็นเมืองลี้ภัยหกเมือง 14 เจ้าจงให้ทางฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้สามเมือง และอีกสามเมืองในแผ่นดินคานาอัน ให้เป็นเมืองลี้ภัย 15 ทั้งหกเมืองนี้ให้เป็นเมืองลี้ภัยของคนอิสราเอลและสำหรับคนต่างด้าว และสำหรับคนที่อาศัยอยู่ที่ท่ามกลางเขา เพื่อคนหนึ่งคนใดที่ได้ฆ่าเขาโดยมิได้เจตนาจะได้หลบหนีไปที่นั่น

กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ จากทั้งหกเมืองนี้ที่ถูกกำหนดให้เป็นเมืองลี้ภัย จะต้องมีสามเมืองที่อยู่ 'ฝั่งคานาอัน' ของแม่น้ำจอร์แดน และอีกสามเมืองจะต้องอยู่อีกฝั่ง

กฉว 35:16-21 ถ้าผู้ใดตีเขาด้วยเครื่องมือเหล็กจนคนนั้นถึงตาย ผู้นั้นเป็นฆาตกร ให้ประหารชีวิตฆาตกรนั้นเสียเป็นแน่ 17 ผู้ใดทุบเขาให้ล้มลงด้วยก้อนหินในมือขนาดฆ่าคนได้ และเขาถึงตาย ผู้นั้นเป็นฆาตกร ให้ประหารชีวิตฆาตกรนั้นเสียเป็นแน่ 18 หรือผู้ใดใช้อาวุธไม้ที่อยู่ในมือขนาดฆ่าคนได้ตีเขาล้มลงและคนนั้นถึงตาย ผู้นั้นเป็นฆาตกร ให้ประหารชีวิตฆาตกรนั้นเสียเป็นแน่ 19 ให้ผู้อาฆาตโลหิตเองเป็นผู้ประหารชีวิตฆาตกรนั้น ถ้าผู้อาฆาตพบเขาเมื่อใดก็ให้ประหารชีวิตเสีย 20 แต่ถ้าผู้ใดแทงเขาด้วยความเกลียดชัง หรือช่มคอยขวางเขาจนเขาตาย 21 หรือเพราะเป็นศัตรูกันชกเขาล้มลง จนเขาตาย ให้ประหารชีวิตผู้ที่ชกเขานั้นเสียเป็นแน่ ด้วยว่าเขาเป็นฆาตกร เมื่อผู้อาฆาตโลหิตพบเขาเมื่อใด ก็ให้ประหารชีวิตฆาตกรนั้นเสีย

กฎหมายแพ่งเกี่ยวกับการฆาตกรรมและการเป็นผู้ฆ่าคนถูกกล่าวถึงเพิ่มเติม ผู้ที่ตีอีกคน “ด้วยเครื่องมือเหล็กจนคนนั้นถึงตาย” จะต้องถูกถือว่าเป็นฆาตกรและเขาต้องถูกประหารชีวิต

หากผู้ใดใช้หินก้อนหนึ่งหรืออาวุธทำด้วยไม้และทำให้อีกคนถึงแก่ความตาย เขาก็จะต้องถูก
ประหารชีวิตในฐานะฆาตกรเช่นกัน นอกจากนี้ “ให้ผู้อาฆาตโลหิตเองเป็นผู้ประหารชีวิต
ฆาตกรนั้น ถ้าผู้อาฆาตพบเขาเมื่อใดก็ให้ประหารชีวิตเสีย” ที่รวมอยู่ในนิยามของคำว่าฆาตกรรม
นี้ด้วยคือ การใช้มือฆ่าผู้อื่น

กตว 35:22-25 แต่ถ้าผู้ใดโดยมิได้เป็นศัตรูกันแทงเขาทันที หรือเอาอะไรขว้างเขา
โดยมิได้คอยชும்ดักอยู่ 23 หรือใช้ก้อนหินขนาดฆ่าคนได้ขว้างถูกเขาเข้าโดยมิได้เห็น และเขาถึง
ตาย และเขามิได้เป็นศัตรู และมิได้มุ่งทำร้ายเขา 24 ก็ให้ชุมชนตัดสินความระหว่างผู้ฆ่าและผู้
อาฆาตโลหิตตามคำตัดสินนี้ 25 ให้ชุมชนช่วยผู้ฆ่าให้พ้นจากมือผู้อาฆาตโลหิต ให้ชุมชน
พาตัวเขากลับไปถึงเมืองลี้ภัยซึ่งเขาได้หนีไปอยู่นั้น ให้เขาอยู่ที่นั่นจนกว่ามหาปุโรหิตผู้ได้ถูกเจิม
ไว้ด้วยน้ำมันบริสุทธิ์ถึงแก่ความตาย

อย่างไรก็ตาม หากผู้ใดเสียชีวิตโดยบังเอิญด้วยน้ำมือของอีกคน บรรดาผู้นำของชุมชน
จะต้องตัดสิน หากพวกเขาถือว่ามันเป็นการฆ่าคน ผู้ที่มีความผิดจะต้องถูกมอบให้แก่เมืองลี้
ภัย เขาจึงจะต้องอาศัยอยู่ที่นั่นจนกว่ามหาปุโรหิตที่ดำรงตำแหน่งอยู่เสียชีวิต

กตว 35:26-28 แต่ถ้าผู้ฆ่าคนออกไปพ้นเขตเมืองลี้ภัย ซึ่งเขาหนีเข้าไปอยู่ในเวลา
ใด 27 และผู้อาฆาตโลหิตพบเขานอกเขตเมืองลี้ภัย และผู้อาฆาตโลหิตได้ฆ่าผู้ฆ่าคนนั้นเสีย ผู้
อาฆาตโลหิตจะไม่มี ความผิดเนื่องด้วยโลหิตตกของเขา 28 เพราะว่าชายผู้นั้นต้องอยู่ในเขตเมือง
ลี้ภัยจนมหาปุโรหิตถึงแก่ความตาย ภายหลังเมื่อมหาปุโรหิตถึงแก่ความตายแล้ว ผู้ฆ่าคนนั้นจะ
กลับไปยังแผ่นดินที่เขาถือกรรมสิทธิ์อยู่ก็ได้

อย่างไรก็ตาม หากผู้ฆ่าคนไม่ได้ยู่ต่อไปในเมืองลี้ภัยและผู้อาฆาตโลหิตพบเขาและฆ่า
เขา ผู้อาฆาตโลหิตก็จะไม่ถูกถือว่ามีความผิด อย่างไรก็ตาม หลังจากมหาปุโรหิตเสียชีวิต ผู้ฆ่า
คนก็สามารถกลับไปยังบ้านเดิมของตนในฐานะเสรีชนได้

กตว 35:29-34 สิ่งเหล่านี้ควรเป็นกฎเกณฑ์แห่งคำตัดสินของเจ้าตลอดชั่วอายุของ
เจ้าในที่อาศัยทั้งปวงของเจ้า 30 ผู้ใดฆ่าเขาตาย ให้ประหารชีวิตฆาตกรนั้นเสียตามปากของ
พยาน แต่อย่าประหารชีวิตผู้ใดด้วยมีพยานปากเดียว 31 ยิ่งกว่านั้นอีก เจ้าอย่ารับค่าไถ่ชีวิตของ
ฆาตกรผู้มีความผิดถึงตายนั้น แต่เขาต้องตายแน่ 32 และเจ้าอย่ารับค่าไถ่คนที่หลบหนีไปยังเมือง
ลี้ภัยเพื่อให้อภัยกลับมาอยู่ในแผ่นดินของเขา ก่อนที่มหาปุโรหิตสิ้นชีวิต 33 ดังนั้นเจ้าจึงไม่กระทำให้

แผ่นดินที่เจ้าทั้งหลายอาศัยอยู่มีมลทิน เพราะว่าโลหิตทำให้แผ่นดินเป็นมลทิน และไม่มีสิ่งใดที่จะชำระแผ่นดินให้หมดมลทินที่เกิดขึ้นเพราะโลหิตตกในแผ่นดินนั้นได้ นอกจากโลหิตของผู้ที่ทำให้โลหิตตก 34 เจ้าอย่ากระทำให้เกิดมลทินในแผ่นดินที่เจ้าอาศัยอยู่ ที่เราอยู่ท่ามกลาง เพราะว่าเราคือพระเยโฮวาห์อยู่ท่ามกลางคนอิสราเอล”

ความยุติธรรมจึงจะต้องถูกรักษาไว้ในแผ่นดินนั้น การฆาตกรรมจะต้องเป็นการกระทำผิดที่มีโทษประหารชีวิต ผู้ใดที่หนีไปยังเมืองลี้ภัยก็ไม่สามารถถูกไล่ตัวจากที่นั่นได้ คำที่แปลว่าค่าไถ่ (โคเฟอร์) หมายถึง การชำระเงินเป็นค่าไถ่ การทำให้โลหิตตกอย่างยุติธรรมจะทำให้แผ่นดินของพวกเขาเป็นมลทินไป คนอิสราเอลจึงถูกกำชับอย่างแข็งขันมิให้ทำให้แผ่นดินของตนเป็นมลทินไปโดยการล้างแค้นอย่างยุติธรรมหรือการไม่ใส่ใจต่อความยุติธรรม พระเจ้าทรงเตือนพวกเขาให้ระลึกอีกครั้งว่า “เราคือพระเยโฮวาห์อยู่ท่ามกลางคนอิสราเอล”

ภาพรวมของกัณดารวิถี 36: บทสุดท้ายของหนังสือกัณดารวิถีพูดถึงกฎระเบียบเพิ่มเติมเกี่ยวกับมรดกต่างๆ บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) เรื่องมรดกของบุตรสาวของเศโลเฟหัดในข้อ 1-4; (2) คำตัดสินที่ว่าบุตรสาวเหล่านั้นของเศโลเฟหัดจะต้องแต่งงานกับคนในตระกูลเดียวกันในข้อ 5-12 และบทสรุปของหนังสือเล่มนี้ในข้อ 13

กคว 36:1-4 หัวหน้าครอบครัวคนกิเลอาด บุตรชายของมา گیر ผู้เป็นบุตรชายของมนัสเสห์ ครอบครัวต่างๆของบุตรชายโยเซฟ เข้ามาใกล้และพูดต่อหน้าโมเสสและต่อหน้าประชุม คือบรรดาหัวหน้าคนอิสราเอล 2 เขาพูดว่า "พระเยโฮวาห์ได้บัญชาเจ้านายของข้าพเจ้าให้จับสลากยกแผ่นดินให้เป็นมรดกแก่คนอิสราเอล และเจ้านายของข้าพเจ้าได้รับบัญชาจากพระเยโฮวาห์ให้ยกมรดกของเศโลเฟหัดพี่น้องของเราแก่บุตรสาวของเขา 3 ถ้าเธอทั้งหลายแต่งงานกับบุตรชายทั้งหลายของคนอิสราเอลตระกูลอื่นแล้ว ส่วนมรดกของบรรพบุรุษของเราจะเพิ่มให้กับมรดกของคนตระกูลที่เธอไปอยู่ด้วย เพราะฉะนั้นจึงเป็นการที่นำมรดกไปจากส่วนที่เป็นของเรา 4 และเมื่อถึงปีเสียดสของคนอิสราเอล มรดกที่เป็นส่วนของเธอก็จะถูกยกไปเพิ่มเข้ากับส่วนของคนตระกูลที่เธอไปอยู่ด้วย จึงเป็นการที่นำส่วนมรดกของเธอไปจากส่วนมรดกของคนตระกูลบิดาของเรา"

พวกผู้นำของตระกูลมนัสเสห์ยกเรื่องบรรดาบุตรสาวของเศโลเฟห์ผิดมากกว่าอีกครั้ง บิดาของพวกเธอซึ่งเป็นคนตระกูลมนัสเสห์ได้สิ้นชีวิตแล้ว พวกเธอได้มาหาโมเสสในกันดารวิถี 27:1-11 และโมเสสได้ตัดสินใจว่าพวกเธอสามารถได้รับมรดกของบิดาของพวกเธอได้ พวกผู้นำของตระกูลมนัสเสห์เป็นกังวลว่าหากหญิงเหล่านี้แต่งงานกับคนนอกตระกูล ตระกูลมนัสเสห์ก็จะเสียที่ดินส่วนที่ควรตกเป็นมรดกประจำตระกูลของพวกเขาไป

กฉว 36:5-9 และโมเสสบัญชาคนอิสราเอลตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ว่า "ตระกูลคนโยเซฟพูดถูกต้องแล้ว 6 นี่คือน้ำที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาเกี่ยวกับบุตรสาวของเศโลเฟห์ ซึ่งว่า 'จงให้เธอแต่งงานกับใครที่เธอพอใจ แต่เธอต้องแต่งงานกับคนภายในครอบครัวตระกูลบิดาของเธอ 7 ดังนี้แหละส่วนมรดกของคนอิสราเอลจะไม่ถูกโยกย้ายจากตระกูลหนึ่งไปให้อีกตระกูลหนึ่ง คนอิสราเอลทุกคนต้องอยู่ในที่มรดกแห่งตระกูลบรรพบุรุษของตน 8 และบุตรสาวทุกคนผู้รับกรรมสิทธิ์มรดกในตระกูลคนอิสราเอลตระกูลใด ให้เป็นภรรยาของคนใดคนหนึ่งภายในครอบครัวในตระกูลบิดาของตน เพื่อคนอิสราเอลทุกคนจะถือกรรมสิทธิ์มรดกของบิดาของเขา 9 ดังนั้นจะไม่มีมรดกที่ถูกโยกย้ายจากตระกูลหนึ่งไปยังอีกตระกูลหนึ่ง เพราะว่าคนอิสราเอลแต่ละตระกูลควรคงอยู่ในที่มรดกของตน'"

เห็นได้ชัดว่าโมเสสนำเรื่องนี้ไปทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าดังที่ระบุไว้ในข้อ 5 เขากลับมาพร้อมคำตอบที่ว่าบุตรสาวเหล่านั้นของเศโลเฟห์จะต้องแต่งงานกับคนในตระกูลมนัสเสห์เท่านั้นหากพวกเธอต้องการที่จะรักษามรดกของตนไว้ นอกจากนี้ คำตัดสินนี้ก็ต้องประยุกต์ใช้กับทุกตระกูลด้วย หญิงคนใดที่มีมรดก (เพราะการเสียชีวิตของบิดาของเธอหรือสามีของเธอ) จะต้องแต่งงานกับคนในตระกูลนั้นๆ เท่านั้น

กฉว 36:10-12 พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสอย่างไร บุตรสาวทั้งหลายของเศโลเฟห์ก็กระทำอย่างนั้น 11 เพราะว่ามีลาหะ ทิรัชหะ โสกลาหะ มิลคาหะ และโนอาหะ บุตรสาวของเศโลเฟห์ ได้แต่งงานกับบุตรชายทั้งหลายของพี่น้องแห่งบิดาของตน 12 เธอได้แต่งงานกับครอบครัวคนมนัสเสห์บุตรชายของโยเซฟ และส่วนมรดกของเธอก็คงอยู่ในตระกูลแห่งครอบครัวบิดาของเธอ ด้วยเหตุนี้ พวกบุตรสาวของเศโลเฟห์จึงแต่งงานกับผู้ชายในตระกูลมนัสเสห์และโดยเฉพาะผู้ชายที่เป็นญาติกับบิดาของพวกเธอโดยตรง

กตว 36:13

ข้อความเหล่านี้เป็นบทบัญญัติและคำตัดสินซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาทางโมเสสแก่คนอิสราเอล ณ ที่ราบโมอับ ริมน้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค หนังสือกัณดารวิถีจึงจบลงด้วยประการฉะนี้ มั่นครอบคลุม “บทบัญญัติและคำตัดสิน ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาทางโมเสสแก่คนอิสราเอล ณ ที่ราบโมอับ ริมน้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค” หนังสือพระราชบัญญัติจะรวมถึงรายละเอียดเพิ่มเติมบางอย่างและการตีความพระราชบัญญัติเป็นครั้งที่สองด้วย จากนั้น การพิชิตแผ่นดินนั้นจะเริ่มต้นขึ้นดังที่มีระบุไว้ในหนังสือโยชูวา